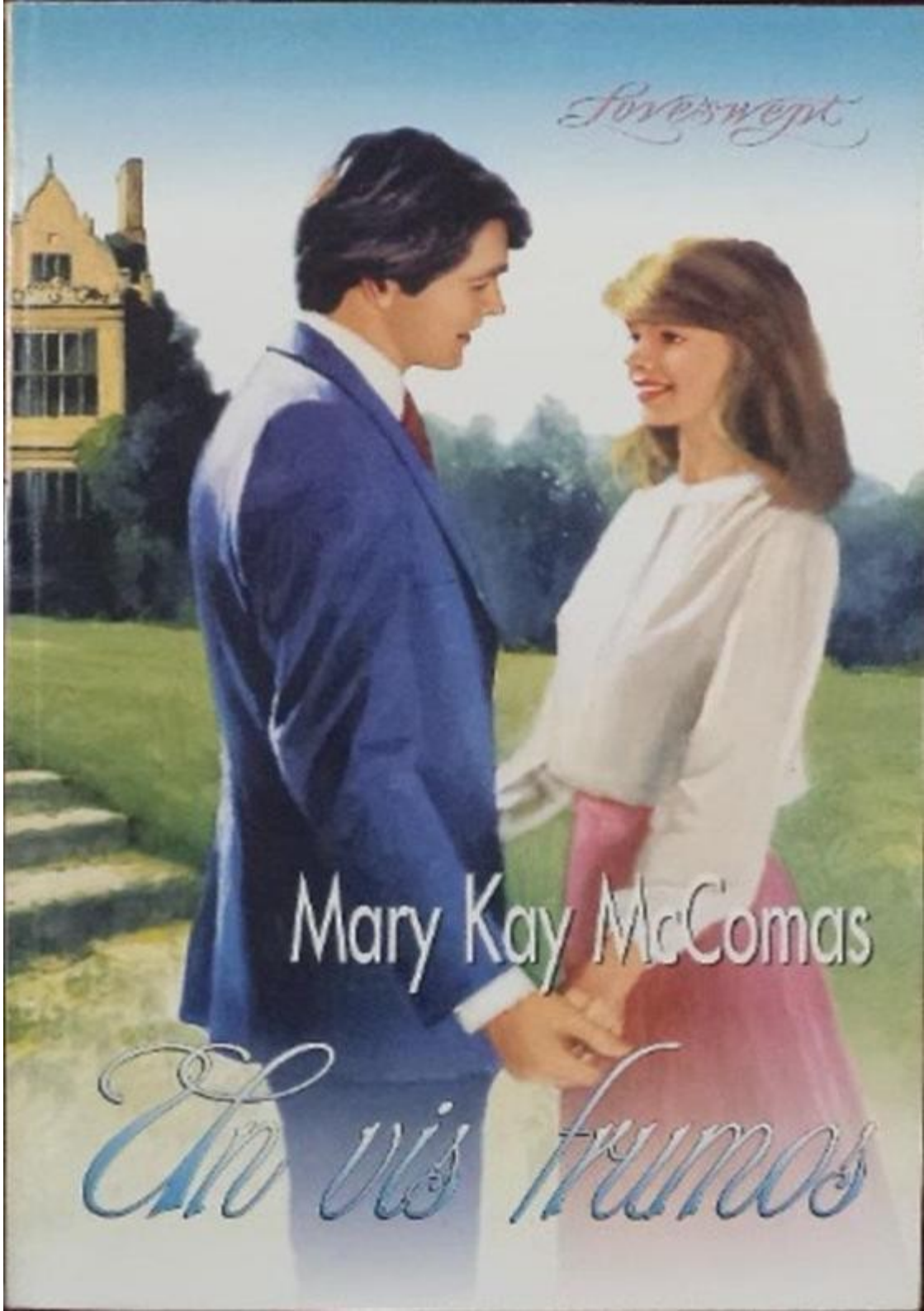
Foreswept
Mary Kay McComas
En vi kunos

Mary Kay McComas

Un Vis Frumos

ISBN 973-95057-8-8

Bryce – zâmbetul lui ştrengăresc conţinea sute de promisiuni...
Bryce LaSalle avea reputaţia unui bărbat neserios care putea iubi şi părăsi o fată fără remuşcări şi fără a sta prea mult pe gânduri. Dar când a cunoscut-o pe frumoasa dar neprietenoasa străină ce tocmai venise în oraş, s-a îndrăgostit pe foc de ea, dorind din tot sufletul să o ajute. Ellis, o fată frumoasă cu păr blond şi ochii albaştri ca cerul, era hotărâtă să-şi ia trei slujbe pentru a se putea întoarce în oraşul natal şi a recupera ceea ce fusese nevoită să lase acolo: o părticică din inima ei.
A încerca să te apropii de el însemna să te joci cu focul.
Felul de a fi şi comportamentul lui Bryce o făcea să se simtă iubită şi adorată. Dar odată ce a făcut-o să tresară de plăcere şi să înflorească în Braţele lui va avea curajul să rişte totul pentru ceea ce-i oferea el?

Capitolul 1

Webster, Kentucky, nu era un oraş prea frumos. Totuşi, străzile erau pavate, oamenii erau prietenoşi şi era cel mai îndepărtat oraş în care putuse să ajungă Ellis. De la Stony Hollow până aici, benzina o costase şaisprezece dolari şi unsprezece cenţi.

În oraş nu se găsea uşor de lucru. Majoritatea oamenilor de aici lucrau la o moară ce se afla la câteva mile în josul drumului. Ellis ceruse de lucru la Webster Textiles. Numele ei fusese adăugat în josul unei lungi liste de persoane care căutau de lucru ca şi ea. Pentru că nu avea o anumită pregătire, pentru că nu avea alte oferte de serviciu şi pentru că avea buzunarele goale, Ellis se bucura de faptul că reuşise să se angajeze cu jumătate de normă la Steel Wheel, o tavernă binecunoscută în oraş. Asta însă nu-i era de ajuns. Avea nevoie urgentă de bani. De mulţi bani. Stătea rezemată de o masă şi se gândea la problemele ei. Fusese săracă şi singură aproape toată viaţa ei, însă parcă nu se simţise niciodată aşa de singură şi disperată. Lovea uşor cu degetele tava cu care servea clienţii şi-şi muşca buza de jos. Nu câştiga bani destul de repede. Avea nevoie de o a doua slujbă. Se hotărî să înceapă să-şi caute alta chiar de a doua zi dimineaţă.

— Sticlele astea nu se vor duce singure la mesele clienţilor, fetiţo, îi spuse sec Tug Hogan, abia sinchisindu-se să o privească, după care îşi

desfăcu o sticlă de bere. Acest bărbat solid era proprietarul singurului bar ce se numea Steel Wheel. O avertizase de la început că dacă nu va putea să ţină pasul cu luatul comenzilor şi servirea clienţilor o va concedia. Această ameninţare o sperie de-a binelea.
Nu-i plăcea deloc că lucrează într-un loc unde era înconjurată de atâtea sticle de băutură. Nu trebuia să-i pese însă de aşa ceva. La urma urmelor, o slujbă era o slujbă, iar ea nu dorea să o piardă.
Puse repede pe tavă cinci sticle mari cu bere şi se strecură cu grijă printre mese şi clienţi, ducându-le unui grup de trei bărbaţi ce stăteau retraşi, lângă mesele la care se jucau jocuri de noroc.
Uşa de la intrare se deschise brusc şi o rafală de vânt rece de iarnă o lovi, făcând-o să se cutremure de frig. Îl privi absentă pe cel care intră. Era un bărbat înalt ce se grăbea să răspundă tuturor celor care-l salutau. Ellis se zgribuli din nou, dorind din tot sufletul ca noul intrat să închidă repede uşa după el.
Străinul se întoarse spre ea şi o lumină slabă îi dezvălui trăsăturile. Ellis rămase cu gura căscată şi începu să simtă nişte furnicături în stomac, iar inima începu să-i bată cu putere.
Privea cu interes trupul lui bine făcut, cu umeri largi. Purta o cămaşă subţire şi o vestă matlasată. Docul albastru din care erau confecţionaţi pantalonii îi punea în evidenţă coapsele zvelte, dar totuşi musculoase. Cel mai mult însă o atrăsese chipul lui. Nimeni nu putea nega faptul că avea

nişte trăsături frumoase, bine conturate. Avea înfățișarea unui bărbat onest, în care poţi avea încredere, dar şi aerul unui bărbat care nu poate avea sentimente trainice şi durabile faţă de o femeie. Putea foarte bine astăzi să o iubească şi mâine să o părăsească. Totuşi, se putea spune că era un bărbat liniştit, cu o oarecare blândeţe în privire. Ellis nu-şi putea lua ochii de la el. Îl privea cu respiraţia tăiată şi-l văzu zâmbind şi vorbind cu cineva.
Hei, ţărăncuţo!
Strigătul o făcu pe Ellis să se trezească din visare şi să-şi amintească cine era şi de ce se afla acolo. „Ce prostie”, se gândi ea. Nu avea timp de aşa ceva, chiar dacă era vorba de un bărbat atrăgător. Aruncându-i o privire furişă lui Tug Hogan, îşi aminti că trebuia să-şi păstreze slujba cu orice preţ şi că trebuia să câştige repede mulţi bani pentru a recupera ceea ce pierduse în Stony Hollow.
Îl privi apoi pe cel care o strigase. Era un bărbat cu ochi mici şi cu sprâncenele încruntate.
— Ai de gând să stai acolo toată ziua? o întrebă el, făcându-i semn unuia din cei trei bărbaţi ce stăteau la masa alăturată. Din partea ţăranilor ăstora nu ştii la ce să te aştepţi! continuă el..
— Taci din gură Reuben, spuse unul dintre bărbaţi, dorind parcă să se scuze faţă de Ellis. Chipul acestuia i se păru oarecum familiar, însă eră un. Străin pentru ea, aşa cum erau toţi din acea cameră slab luminată şi înecată de fum.

Acum, mai mult ca niciodată, toţi i se păreau străini. De două săptămâni de când se afla în Webster, abia dacă rostise două vorbe cuiva, învăţase de mică că dacă vorbeşti puţin nu eşti luată în seamă şi cu cât nu eşti luată în seamă, cu atât oamenilor le va păsa mai puţin de tine şi nu te vor deranja. Însă, după câte observa ea, această regulă nu se aplica noilor veniţi în acest orăşel. Tăcerea lui Ellis născuse curiozitatea oamenilor faţă de ea.
Puse o bere pe masa celui ce o numise „ţărăncuţă” şi apoi îl servi şi pe cel care încercase să se scuze pentru purtarea celuilalt. Nici nu se uită însă la ei. Nu o deranjase faptul că i se spusese „ţărăncuţă”, pentru că asta şi era: „o ţărăncuţă”. O deranjase însă faptul că termenul fusese folosit ca o insultă. Ura faptul că marea majoritatea a orăşenilor aşa îl foloseau: ca pe o insultă.
— Howdy, frate, se auzi o voce ironică din spatele ei, nevastă-ta ştie că eşti aici?
— Bineînţeles, răspunse bărbatul care-i zâmbise mai devreme lui Ellis. De fapt, ea mi-a dat banii să-mi cumpăr două beri şi mi-a urat distracţie plăcută.
Toţi începură să râdă ca la o glumă bună, după care cel numit Reuben vorbi din nou.
— Ce fel de bărbat are nevoie de permisiunea neveste-sii pentru a bea câteva beri? Nu credeam să trăiesc să o văd şi pe asta. Bunul nostru amic, Buck LaSalle, să fie sub talpa neveste-sii! spuse el, nerealizând parcă tăcerea ce se făcuse în jurul lui.

Ellis puse ultima bere în faţa lui Buck LaSalle şi-l privi lung căci ştia prea bine ce poate face un bărbat atunci când este beat. O surprinse privindu-l cu o urmă de ironie în colţul gurii. În acelaşi timp însă, un bărbat din spatele ei începu să râdă.

— Nu este niciun bărbat care să nu-şi dea braţul drept pentru a o lua pe Anne de nevastă. Şi tu ştii asta prea bine, Reuben Evans, spuse el, iar dacă te afli aici să te baţi cu LaSalle, mai bine mi te-ai adresa mie şi nu fratelui meu.

Ellis nu se mai putu abţine şi se întoarse spre bărbatul pe care-l văzuse intrând mai devreme. Uitându-se la el, picioarele începură să-i tremure. Îl privi din nou pe Buck şi observă puternica asemănare dintre cei doi. Fratele lui Buck LaSalle era înalt cât o cămilă. Ellis fu nevoită să ridice capul pentru a-l putea privi mai bine. Nu se compara nici pe departe cu Reuben Evans. Avea o expresie blândă şi prietenoasă. Dacă nu i-ar fi auzit mai devreme hotărârea din glas, s-ar fi îndoit de faptul că-l provocase într-adevăr pe Evans.

— Nu vreau să mă bat cu nimeni! răspunse Reuben Evans, neîndrăznind să-l privească în ochi. Luă apoi o înghiţitură de bere, după care continuă: Dacă fratele tău vrea să stea sub talpa nevestei, n-are decât. Cred totuşi că o femeie ar trebui să-şi vadă lungul nasului şi să ştie unde-i este locul. Se opri apoi, se apropie de Bryce şi, fixându-l cu o privire stăruitoare continuă: Aşa cum şi-l cunoaşte Liddy a mea.

Bryce îşi îndreptă spatele iar ochii îi luceau de furie. Ellis auzise şi ea frânturi din povestea dintre Reuben şi Bryce LaSalle. Reuben o părăsise pe Liddy şi pe cei trei copii ai lor acum doi ani şi jumătate. În viaţa Liddyei a intrat atunci, pentru puţin timp Bryce. Acesta din urmă împreună cu Liddy şi cei trei copii ai ei formaseră atunci, în ochii comunităţii, o familie. Toată lumea se aştepta la un divorţ urmat de o nouă căsătorie. Apoi însă, oarecum brusc şi fără nicio explicaţie, s-au despărţit şi au plecat fiecare pe drumul lui. Oamenii şoşoteau de câte ori îi vedeau arătându-şi unul altuia în public afecţiunea şi prietenia.
Lumea din Webster ajunsese să se obişnuiască şi să accepte noile relaţii dintre ei, până când s-a întors Reuben, cu câteva luni în urmă. Toată lumea îi povesti atunci de legătura dintre soţia lui şi Bryce LaSalle, legătură ce avusese loc în timpul în care el fusese plecat. Atunci când Liddy a refuzat să-l reprimească în viaţa ei şi se întorcea tot mai evident către Bryce, Reuben îşi dăduse seama că ceea ce-i povestiseră oamenii era adevărat.
Ellis avea un sentiment ciudat. Abia dacă-i cunoştea pe aceşti oameni şi în mod sigur nu-i păsa de ei. Totuşi simţea un fel de simpatie pentru Liddy Evans şi îl simpatiza foarte sincer şi pe unul dintre cei doi bărbaţi.
Reuben, pe jumătate întors la masă pentru a mai lua o gură de bere îl privea îngrijorat pe fostul iubit al soţiei sale. Se şterse la gură cu mâneca

cămăşii după care continuă:
— Liddy a mea mai încearcă să-mi scoată ochii pentru că am părăsit-o, însă nu este proastă. Uitându-se apoi la Ellis spuse: Nici ea nu este o ţărancă oarecare. Problema e că nu-şi vede lungul nasului şi nu se dă pe brazdă. Se ridică apoi şi, sub privirile lui Ellis, a lui Bryce şi a celor trei bărbaţi care mai erau la masă, se îndreptă spre ieşire, neacordând nicio atenţie celor peste care dădea şi-i lovea cu cotul în drumul său.
— Stai jos Bryce şi linişteşte-te, spuse Buck.
— Jalnică creatură, comentă celălalt bărbat referindu-se la Evans. Ultimul bărbat de la masă adăugă:
— Dacă creierul lui ar fi pus în capul unei păsări, cu siguranţă că aceea ar zbura înapoi.
Bryce îşi luă privirea de la uşă şi, zâmbind forţat, căpătă expresia lui obişnuită.
— A pierdut o posibilă cină grozavă, spuse el şi un murmur de aprobare se auzi atunci de la ceilalţi.
— Nu te-ai mai dus acolo, nu-i aşa? întrebă
Buck pe un ton care te făcea să-ţi dai seama că el cunoştea de fapt răspunsul dinainte.
— Ba da, spuse Bryce aşezându-se şi împingând halba de bere pe jumătate băută din faţa lui. Şi voi continua să mă duc până voi fi sigur că se poartă cum trebuie cu Liddy şi cu copiii.
— Asta nu mai e treaba ta, spuse Buck, sincer îngrijorat pentru soarta fratelui său.
— Mă va interesa întotdeauna soarta ei, răspunse el simplu, uitându-se la Ellis. Acum o vedea

practic pentru prima oară. Faţa i se lumină deodată.
Mică şi fragilă, cu părul prins în coc şi având un aer mândru şi elegant, fata îi amintea lui Bryce de acei îngeri deosebiţi pe care îi văzuse în pozele din Biblie. Lumina slabă din încăpere i se reflecta în părul blond, înconjurând-o parcă într-un glob auriu. Ochii ei i se părură mai albaştri decât cerul. Doamne, era într-adevăr frumoasă. Părea un înger coborât din rai pe pământ.
— Aia este a mea? o întrebă el zâmbind.
— Ce anume?
— Aia, spuse el arătând cu degetul spre berea ce mai rămăsese pe tavă. Aceeaşi lumină slabă îi punea şi lui în evidenţă ochii. Erau mai verzi şi mai calzi decât o zi toridă de vară. Toţi îşi dădură seama atunci că fata stătuse mai mult decât trebuia lângă masa lor. Nu le convenea deloc faptul că auzise mai mult decât ar fi trebuit. Ellis nu mai lucrase niciodată într-o cârciumă, însă ştia foarte bine că ar fi trebuit să pună berile pe masă şi să plece fără să caşte gura la discuţiile clienţilor. Fusese un gest nepoliticos din partea ei să rămână acolo şi să asculte conversaţia lor.
Dându-şi seama de aceasta, Ellis luă berea rămasă pe tavă, o puse pe masă şi dădu să plece.
— Am auzit eu că bătrânul Tug a angajat de curând o mică şi frumoasă domnişoară, cu ochii albaştri precum cerul şi părul blond ca aurul, îl auzi ea pe Bryce spunând. Tu trebuie să fii Ellis.
Fata se întoarse şi-i văzu pe ceilalţi bărbaţi de la

masă zâmbind şi plecând ochii de parcă ar fi fost nişte martori incomozi la un moment intim dintre doi îndrăgostiţi. Îl privi apoi pe Bryce şi observă mulţumirea şi încântarea din ochii lui. Simţi atunci, fără să ştie de ce, o mulţime de furnicături în stomac.
— Numele meu este Bryce LaSalle, spuse el cu o voce gravă şi blândă. Iar el este fratele meu Buck.
Ellis încuviinţă din cap când îi fură prezentaţi şi ceilalţi bărbaţi de la masă: Jim, Doles şi Pete Harper.
— Iar pe mine mă cheamă Ellis, spuse ea după un moment de tăcere.
— De unde eşti, Ellis? o întrebă Buck. Între timp Bryce începuse să o privească stăruitor.
— Din Stony Hollow. Ellis se gândi că nu ar fi trebuit să-şi spună numele şi localitatea de unde venea, însă pentru un moment i se păru că acei bărbaţi ştiau dinainte cum c cheamă şi de unde vine. Sunt de la ţară, mai spuse ea, grăbindu-se parcă să apere termenul de „ţăran” în faţa lor.
— La naiba! Nu suntem oare toţi ţărani? spuse Buck râzând.
Ceilalţi, în afară de Bryce, începură să râdă. Acesta din urmă însă o privea cu un interes crescând. Ellis declarase că este o fată de la ţară cu atâta demnitate, încât îl trecură fiori pe şira spinării aşa cum îl treceau doar când asculta imnul naţional pe patru iulie.
— Unii dintre noi sunt mai ţărani decât alţii, spuse el încet.

Ceea ce spusese Buck era adevărat. Oamenii în general considerau că cei care locuiesc în inima munţilor Apalaşi erau cu toţii ţărani. Făceau însă distincţia între cei care locuiau în apropierea explorărilor miniere, a oraşelor în care existau fabrici de textile sau comunităţi de fermieri şi aceia care se stabiliseră în micile văi dintre munţi. Aceştia din urmă se stabiliseră acolo de circa două sute de ani şi refuzaseră orice formă de modernizare a vieţii lor.
Ellis nu avea strămoşi direcţi din cea de-a doua categorie, însă muntele făcuse parte atât de mult din viaţa ei, încât se simţea cu adevărat o descendentă a lor. Era săracă şi nu mai puţin educată decât alţii, însă nu-i era ruşine să o recunoască.
Ridică bărbia şi, dorind să-i lase pe cei de la masă să discute despre diferenţele dintre ei, îi întrebă, rămânând cu privirea asupra lui Bryce:
— Mai doriţi ceva?
Între timp Bryce se gândea: „Ce mai fată minunată! Mică de statură, cu un chip pur şi inocent… şi, totuşi are mai multă putere de caracter decât au zece bărbaţi la un loc!” Continuând să o. Privească curios, şi fiindcă nu ştia cum să o abordeze, îi răspunse:
— Nu, domnişoară, mulţumim.
— Chemaţi-mă dacă mai doriţi ceva, spuse, ea întorcându-le spatele. Simţea că prinsese curaj pentru prima dată de când plecase din Stony Hollow.

Îi era dor de acest sentiment. De sentimentul că are sub picioare pământ tare. În Stony Hollow toate acţiunile şi intenţiile ei erau bine chibzuite dinainte, Supravieţuirea fusese o altă regulă pe care o învăţase dinainte. Îşi amintea de vremurile când ani la rândul se simţise nesigură şi neajutorată, ani în care nu-şi putuse controla singură viaţa. Însă situaţia se schimbase de când… ei bine, cu câtva timp în urmă când se decisese să-şi hotărască singură destinul.
Ellis zâmbi, amintindu-şi parcă de ceva plăcut.
— Ai strâns sticlele goale de pe mese? întrebă Tug, plictisit şi indiferent ca de obicei.
— Da domnule, spuse ea, mai aruncând o privire furişă pentru a fi sigură.
— Bine, atunci ia sticlele din lăzi şi aşează-le frumos în raft!
— Da domnule, spuse ea într-o suflare, căci se obişnuise demult să primească ordine fără să i se spună „te rog frumos sau „mulţumesc”. Nici cărătul obiectelor grele sau munca în frig nu erau ceva nou pentru ea.
De fapt, îi plăcea mai mult nenorocita asta de muncă manuală decât să aștepte după clienţi. Asta îi oferea mai mult timp de gândire, putea să-şi facă planuri mai uşor şi nu trebuia să fie politicoasă sau să răspundă la întrebări.
„Ce voise oare să spună acel Bryce?” se gândea ea, în timp ce intra în magazia friguroasă din spatele barului. Deja se auzise că bătrânul Tug angajase o fată nouă. Se întreba câţi alţi oameni

mai auziseră acest lucru. Oare întreg orăşelul ştia că o nouă angajată lucrează la Steel Whell? Oare ei ar spune asta oricărui străin ce poposeşte în orăşel?
Luă o ladă mare de bere, o trase spre uşă şi un sentiment de îngrijorare o cuprinse - din nou. Avea de gând să lucreze mai mult şi mai bine pentru a face rost de banii de care avea atâta nevoie. Bryce LaSalle. Numele îi trecu prin minte ca un cuţit rece prin inimă. Nu. Nu se putea gândi la el. Ceva o atrăgea ia acest bărbat însă nu-l putea lăsa să-i pătrundă în minte şi în suflet. Nu acum. Poate într-o zi, după ce va avea destui bani, după ce va fi în siguranţă şi îşi va cumpăra o căsuţă. Asta dacă el va mai fi pe aproape.
— Te pot ajuta să cari asta?
— Poftim? sări Ellis. Auzind vocea lui Bryce, inima i se opri parcă şi-i venea să sară în sus de bucurie. Nu, spuse ea repede, uitându-se în direcţia şefului ei. Nu, nu pot.
— Lasă-mă să te ajut. Este prea greu pentru tine.
— Nu, nu este, spuse ea întorcându-se şi încercând să ridice lada.
— La naiba! Eşti prea slabă şi firavă pentru aşa ceva. O să-ţi rupi spatele dacă o s-o ridici.
— Mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot, îi răspunse ea politicos doar pentru simplul motiv că el era un client şi trebuia să-i vorbească frumos.
— Dar nu mă deranjează, spuse el. Găsise însă un prilej de a sta de vorbă cu ea şi era nerăbdător să afle cât mai multe.

— Însă mă deranjează pe mine, spuse ea cu toată energia. Adăugă apoi răspicat: Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule LaSalle. Mă pot descurca foarte bine şi singură.
— Să ştii că este o diferenţă între a dori să poţi şi a putea într-adevăr, îi răspunse Bryce. Refuzul fetei îl încurcă. Orice altă fată şi-ar fi dat ochii peste cap, ar fi râs prosteşte şi l-ar fi lăsat pe el să care lada de bere.
Ellis dădu să-i spună că nici nu dorea şi nici nu avea nevoie de ajutorul lui, când îşi aminti deodată unde se afla.
— Vă rog, spuse ea. Lăsaţi-mă să-mi fac treaba.
Ca şi mai înainte, el o studia curios. Se dădu un pas înapoi, după care ridică din umeri.
— Îmi pare rău. Nu am avut intenţii rele, spuse el, după care plecă.
Ellis ar fi vrut să-l cheme înapoi, însă el ajunsese deja la masa lui. Ar fi vrut să-i explice cât de importantă era această slujbă pentru ea şi cât de mare nevoie avea de bani. Nu dorise să-l jignească. Gândindu-se la asta îşi aminti că nimeni nu se mai oferise să o ajute până atunci. „Este un bărbat ciudat” se gândi ea, aplecându-se din nou aspra lăzii şi simţind o căldură ciudată în tot corpul.
Bryce era consternat. Cum ar fi putut el să între în vorbă cu ea dacă nici măcar nu îl lăsa să o ajute? Toate fetele din oraş erau înnebunite după el. Asta de când fratele lui ieşise din categoria „rivalilor”, şi anume, de când se căsătorise cu Anne. Erau

destui bărbaţi care doreau să fie în locul lui. De ce oare Ellis nu se îndrăgostise de el la prima vedere?
Se hotărî să nu-i mai vorbească deocamdată. Aşa şi făcu, cu excepţia câtorva mulţumiri atunci când Ellis mai aduse un rând de bere la masa lui. Asta nu însemna însă că fata nu-l mai interesa.
În scurt timp Ellis nici nu mai ţinea minte de câte ori se uitase spre masa lui şi îl prinsese privind-o fix. Bryce era un bărbat atrăgător. Pe faţă şi pe gât simţea o căldură neobişnuită, mâinile îi tremurau, iar în abdomen simţea un nod mare ori de câte ori îl privea. Era nervoasă şi emoționată. Era ciudat felul în care el îi pătrunsese în suflet. Nu putea spune că nu-i plăcea asta. Întrebându-se cum era el, ce gândea oare despre ea şi cum ar fi dacă ar atinge-o, uita de problemele ei. Pentru ea, toate minutele când se gândea la el erau ca nişte minivacanţe: revigorante şi reconfortante.
Problemele îi reveneau însă repede în minte, spulberând clipele minunate când se gândea la el şi când visa cu ochii deschişi. Prea repede îi! spulberau sentimentul de fericire când se simţea tânără şi în putere. Prea repede îngrijorarea şi lupta lăuntrică îi puneau stăpânire pe minte şi pe suflet.
Fusese o uşurare psihică pentru ea momentul în care Bryce plecă împreună cu fratele şi cu prietenii lui, cu puţin timp înainte de închiderea barului, târziu în noapte. Această balansare permanentă între visele frumoase şi problemele ei

fusese istovitoare. Era sigură că odată ce el îi va dispărea din faţa ochilor, se va putea concentra asupra singurului lucru ce o preocupa de fapt: banii.
— Vino mâine şi fă curăţenie în camera din spate, îi spuse Tug Hogan în timp ce ea-şi punea pardesiul prea subţire pentru acea vreme şi se pregătea să plece.
— Domnule Hogan?
— Da, răspunse el, continuând să numere banii şi nesinchisindu-se să se uite la ea.
— Ştiţi… aveţi idee dacă se mai pot găsi şi alte slujbe cu jumătate de normă pe aici? Undeva unde să pot lucra în timpul zilei. Ceva ce aş putea face înainte să vin aici.
— La restaurantul lui Looty, şi nu întârzia mâine, îi răspunse Tug pe tonul lui obişnuit.
Ellis îşi dăduse seama că şeful ei nu tolera întârzierile şi lenevia. Răspunsul lui fusese un nou avertisment pentru ea.
— Nu, domnule. Mulţumesc, spuse ea. Noapte bună.
Cum Tug nu se obosi să-i răspundă, Ellis deschise uşa şi păşi în bezna de afară. Se simţea obosită şi îmbătrânită înainte de vreme. Abia dacă observa că afară începuse să ningă cu fulgi mari şi pufoşi. Cum începuse să-i fie frig şi cum nu avea nimic mai gros de îmbrăcat, adăugă zăpada la lunga ei listă de nenorociri. Picioarele îi înghețaseră deja când se urcă în cabina camionetei, rugându-se ca acesta să pornească mai repede. Ştia unde era

buba. Patru apăsări pe pedala de ambreiaj şi câteva pe accelerator, aduceau de cele mai multe ori la viaţă maşina. Oricum, cea mai bună piesă a maşinii era radiatorul. El mergea indiferent de vreme şi anotimp.
Aşteptă să se încălzească motorul, strângându-şi mai bine pardesiul pe lângă ea şi întrebându-se la ce oră se deschide a doua zi restaurantul lui Looty. Trebuia să-şi mai şi spele câte ceva. Trecu pe lângă Webster Textiles şi ajunse în mahalaua oraşului. Privea zăpada ce se aşternea repede pe şosea şi continua să se gândească la lunga ei listă de probleme, urmând drumul ce ducea spre sud-est, spre zona muntoasă. Pe primul plan se afla găsirea unei locuinţe, iar pe locul doi, o altă slujbă, chiar şi o a treia dacă o ţineau puterile.
Încetini maşina la o curbă binecunoscută de ea, întorcând la dreapta şi continuând să meargă. După ce înaintă cam două sute de metri în pădure, se opri. Nu ştia nici ea de ce cotea şi venea aici mereu. În ultimele două săptămâni, oprea maşina mereu în acelaşi loc. Niciodată nu mai zărise vreo altă maşină oprind pe drumul ăsta prăfuit şi plin de hârtoape.
Blocă uşa şi lăsă motorul să meargă pentru a se menţine căldura din maşină, după care îşi goli buzunarele. La lumina slabă din interiorul maşinii numără optsprezece dolari şi treizeci şi cinci de cenţi. Oftă, căci abia strânsese admirabila sumă de. O sută douăzeci şi nouă de dolari şi optzeci şi unu de cenţi. Închise ochii şi-şi sprijini capul de

geamul maşinii. Se gândea supărată că-i va trebui o veşnicie să strângă banii de care avea nevoie. Obosită şi descurajată simţi cum o podidesc lacrimile. Totuşi nu era o plângăcioasă şi nu avea de gând să se lase bătută cu una cu două. Aşa că se abţinu şi nu plânse.
Se aplecă şi scoase de sub bancheta din spate o geantă în care se afla toată averea ei după care puse şi banii câştigaţi în ziua ce tocmai se încheiase.
Mai avea mult până să strângă suma de bani de care avea nevoie pentru a se întoarce în Stony Hollow, însă era adevărat că acum avea mai mulţi bani decât văzuse ea vreodată. De obicei era mândră de ceea ce câştiga. Însă acum şi-ar fi dorit să câştige mai mult şi să nu mai sufere atât.
I se făcuse foame, dar nu-i păsa. Puse din nou geanta în ascunzătoare, ridică apoi de jos o pătură şi se înveli. În maşină se aflau toate lucrurile ei.
Era un lucru mărunt ce-i schimbase complet viaţa, cu cinci ani în urmă. Acelaşi lucru o încurajase şi dăduse un sens faptelor ei atunci când mintea şi trupul ei doreau să se dea bătută şi să renunţe. Acelaşi lucru o făcu acum să se încurajeze singură. Aşa că blocă toate uşile de la maşină, opri motorul şi se înveli mai bine cu pătura. La acelaşi lucru se gândi atunci când închide ochii să se culce şi cu acelaşi lucru în minte se trezi a doua zi de dimineaţă.

Capitolul 2

— Hei! E cineva aici?
Ellis sări ca arsă. Abia dacă apucase să închidă ochii. Vocea îi răsunase ca un clopot în ureche. Bătăile tari şi rapide în geam nici nu se comparau cu bătăile inimii ei.
— Am armă, strigă ea în întuneric, nedeschizând portiera. Începuse să tremure de parcă temperatura din maşină scăzuse brusc sub zero grade. Pleacă sau am să-ţi zbor creierii fără să clipesc.
Doamne, ce şi-ar fi dorit să aibă într-adevăr un pistol. Omul ce stătea lângă maşină era mai mare şi mai întunecat decât un cer fără stele. Luna, jumătate acoperită de nori, o împiedica să vadă bine şi făcea ca omul de afară să apară şi să dispară ca o nălucă.
— Nu. Aşteaptă, nu trage. Nu vreau să-ţi fac rău, se auzi din nou vocea bărbatului, în mod evident îngrijorat de pistolul ei inexistent. I se părea deci normal ca cineva care opreşte maşina în pustietatea asta să aibă un pistol.
— Cine eşti şi ce vrei? spuse ea, rugându-se ca el să nu-i observe teroarea din glas.
— Eu… am zărit farurile de la maşina ta de pe drumul principal. Ştiu că drumul ăsta nu mai este folosit şi m-am gândit că ţi s-a întâmplat ceva.
— Ei bine, nu mi s-a întâmplat nimic. Acum şterge-o.
— Bine, plec.
Ellis se holbă în întuneric să vadă vreun semn de

mişcare. Nu-şi putea da seama dacă el plecase într-adevăr sau rămăsese pe loc. Se sperie din nou când bărbatul începu iarăşi să-i vorbească.
— Ai de gând să dormi aici? o întrebă el.
— Asta nu e treaba dumitale, domnule. Acum ia-o din loc. Nu vreau să te împuşc, însă o voi face dacă nu te aud plecând până număr la zece, spuse ea strâmbându-se la felul cum sunase minciuna ei.
În ultimii ani, minciuna devenise un mod de viaţă pentru ea. Totuşi, nu era o mincinoasă din fire. De câte ori spunea vreo minciună, se ruga ca nimeni să nu-şi dea seama de asta.
— Te întreb pentru că… ei bine, pentru că sunt urşi şi lincşi în această parte a pădurii. Şi în această perioadă sunt mai mereu înfometaţi.
Doamne, lui Ellis nu-i plăcea deloc când oamenii o credeau proastă. Ştia şi ea foarte bine că sunt urşi în această parte a pădurii. Totuşi ar fi preferat mai bine compania unor urşi decât aceea a unor oameni.
— Unu, începu ea să numere.
— Ţi se va face frig. Cum ai de gând să te încălzeşti?
— Radiatorul merge. Doi.
— Să ştii că poţi muri din cauza fumului.
Ştia şi ea asta, că doar nu venise atunci cu pluta.
— Trei.
— Aşteaptă, spuse el. Să ştii că nu tot ce sosește noaptea pe neaşteptate este Moş Crăciun. Eu sunt singura ta şansă.
— Patru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! spuse el mai mult enervat decât înspăimântat. Nu pot să te las aici singură. De ce nu rămâi în oraş... la Mckee's sau la vreun motel? Mă pot duce, dacă vrei, să-l scol pe Jimmy McKee.
— Cinci.
— Bine, bine; Spune-mi măcar cine eşti. Trebuie să-i spun şerifului când va veni aici mâine dimineaţă. Familia ta va dori să ştie cum ai murit, spuse el oprindu-se puţin. Eu mă numesc Bryce LaSalle şi locuiesc la opt mile în josul râului.
Oh, nu. De ce tocmai el? se întrebă ea.
— Şase.
— Cunosc pe toată lumea din împrejurimi şi pe câţiva din apropiere locului acesta, însă pot spune sigur că nu recunosc camioneta asta.
— Şapte, ţipă ea căci se temea că el este pe cale să-şi dea seama cine se află în maşină.
— Nu eşti de pe aici, Ellis! Nu-i aşa că tu eşti înăuntru?
— Opt.
Uşa maşinii începu să se hâţâne.
— Deschide uşa, Ellis. E frig aici, să ştii.
— Atunci du-te acasă.
— Plec după ce stăm de vorbă,
— Nu avem ce să ne spunem. Pleacă, se păru că-i aude înjurând, însă atunci când el vorbi suficient de tare ca să-l poată înţelege, din tonul lui se simţea doar o uşoară ameninţare.
— Dacă plec acum, mă duc direct la şerif şi îi spun să vină să te verifice. Vrei tu asta?

Nu, nu dorea asta. Nu-şi putuse da seama dacă ameninţarea lui fusese adevărată sau nu, însă nu dorea să rişte şi să atragă atenţia şerifului şi a legii asupra ei. Ştia foarte bine şi faptul că Bryce băuse, aşa că încerca acum să-şi dea seama dacă cele două beri pe care le băuse îl făcuseră să-şi piardă minţile sau nu. Riscând enorm, deschise totuşi uşa şi un vânt rece o cuprinse până la oase.
— Lasă pistolul, spuse Bryce, îngrijorat de faptul că Ellis are un pistol invizibil îndreptat spre el. Nu ai nevoie de el.
— Nu sunt proastă, domnule. Abia dacă te cunosc, aşa că am să păstrez pistolul. Spune ce ai de spus şi pleacă, spuse ea uimită de propriile-i cuvinte.
Peste cei doi se aşternu tăcerea. Se auzeau doar pârâiturile crengilor care îngheţaseră şi se loveau unele de altele. Trecură câteva momente tensionate după care Ellis vorbi din nou.
— Hai, intră. E frig afară.
Era destul de ciudat, însă nu-i mai era frică de el. Îşi strânse picioarele în pătură şi se mută pe celălalt scaun, făcându-i şi lui loc. Se simţea ca un copil închis într-o cutiuţă împreună cu un uriaş. Sentimentul nu dură mult căci nu mai era un copil.
— Ce naiba faci singură aici? întrebă el buimăcit. Nu-şi putea da seama dacă era surprins sau îngrijorat de faptul că o descoperise singură în pădure.
— Încercam să dorm, spuse ea cu îndrăzneală.
Ştia că nu-i putea zări trupul, căci era învelită în pătură şi nu i se vedea decât puţin chipul în

întuneric. Simţea însă că el încearcă să o vadă şi să o studieze, aşa cum făcuse şi mai înainte în Steel Wheel.
— Nu ai unde să dormi? o întrebă el blând. Încă nu te-a plătit Tug?
— Nu e treaba ta dacă m-a plătit sau nu, spuse ea, gândindu-se că e mai bine să nu-i spună de mica ei avere ascunsă sub scaun. Ştia că oamenii săraci au un avantaj: hoţii ştiau foarte bine că aşa cum nu poţi scoate sânge dintr-o stâncă, aşa nu poţi scoate bani de la. Un om sărac, aşa că nu-şi mai pierdeau timpul cu ei, încercând să-i jefuiască, căci nu aveau de ce. Nici unde dorm nu te priveşte, continuă ea pe acelaşi ton. Aşa că de ce nu te dai jos din maşina mea şi nu te duci la treburile tale?
— Te pricepi la vorbă, nu-i aşa? o întrebă el.
Bryce îi admira curajul şi tăria de caracter, însă Ellis depăşise cu mult stadiul acesta.
— Dacă doreşti doar să stai de vorbă cu cineva, ai greşit adresa. Am treburi mai importante de făcut, aşa că lasă-mă pace.
— Ştii, chiar asta am de gând să fac, îi răspunse el pe acelaşi ton. Nu-mi plac femeile cu gura mare şi drept să-ţi spun m-am cam săturat de insultele tale. Eu am încercat să te ajut şi să fiu politicos. Încep însă să cred că ar fi mai simplu să chem şeriful să te azvârle în închisoare în noaptea asta.
— Nu poţi face asta. Nu am făcut nimic rău şi ai spus chiar, tu că nu mai foloseşte nimeni drumul ăsta.

— Ai auzit vreodată de vagabondaj?
— Nu sunt o vagabondă!
— Atunci înseamnă că ai ceva bani!
— Am o slujbă! susţinu ea, dându-i de înţeles că este pusă la punct cu legile despre vagabondaj.
Bryce nu mai zise nimic, iar Ellis tăcu satisfăcută. Îşi puse mâinile în sân şi aşteptă următoarea lui mişcare.
Îl auzi mai degrabă decât îl văzu orbecăind prin întuneric, după care beculeţul din maşină se aprinse şi-i lumină trăsăturile frumoase, făcând-o să simtă din nou acele furnicături în stomac. Doamne Dumnezeule! „Este cel mai frumos bărbat de pe pământ” se gândea ea. Vechile sentimente pe care le trăise atunci la bar, când îl văzuse pentru prima oară, îi umplură din nou mintea.
— Ai de gând să-mi. Consumi bateriile? îl întrebă ea încercând să fie calmă, căci el începuse să o privească din nou stăruitor. Ellis se cutremură căci recunoscuse lumina din ochii lui. Era aceeaşi privire plină de dorinţă cu care era atât de obișnuită, iar senzualitatea şi dorinţa lui nu puteau fi puse la îndoială.
Adunându-se şi tuşind puţin, Bryce adăugă:
— Nu te pot convinge dacă nu te pot vedea.
— Cine te-a rugat să faci ceva pentru mine?
Presimţind o capcană în această întrebare, îi spuse:
— Unde-ţi e pistolul?
— Nu am niciun pistol.
Admirându-i isteţimea şi prezenţa de spirit, Bryce

nu mai spuse nimic. Asta o făcu pe Ellis să adauge:
— Am însă un cuţit, aşa că… se auzi vocea ei ce voia să pară cât mai convingătoare.
— Arată-mi-l, spuse el.
— Fă vreo mişcare greşită şi-l vei vedea imediat, spuse ea de data aceasta nesigură.
— Ce faci aici în Webster? o întrebă el de parcă nici nu auzise ameninţarea ei.
— Muncesc.
— Dacă-ţi promit că nu o să ţi-i fur, ai să-mi spui dacă ai vreun ban sau nu?
— Nu, n-am să-ţi spun.
Bryce oftă şi o privi din nou stăruitor.
— La naiba! Eşti mai încăpăţânată ca un catâr! Mama ta nu te-a învăţat niciodată să nu respingi o mână ce ţi se întinde?
— Nu am cunoscut-o niciodată şi nu am nevoie de ajutorul nimănui.
Bryce închise ochii, făcând efortul de a rămâne calm, spre uimirea lui Ellis, care se aştepta la un cu totul alt comportament din partea lui după ce-l întărâtase atâta.
— Bine. Să presupunem că ai destui bani să închiriezi o cameră în oraş. Ai închiria una? o întrebă el după un timp.
— Nu.
— De ce nu?
— De ce să arunc banii când pot să dorm foarte bine şi în maşină?
— Dacă ai avea un milion de dolari, ai închiria o

cameră la hotel? o întrebă el repede şi precipitat, căci începuse să-Şi piardă răbdarea.
— Sigur că aş închiria una dacă aşa avea un milion de dolari, răspunse ea surprinsă de izbucnirea lui şi de absurditatea întrebării.
— Deci nu dormi aici pentru că-ţi place.
— Bineînţeles că nu.
— Atunci înseamnă că-ți economiseşti banii, spuse el. Vreau să spun dacă cumva îi ai.
Ellis tăcu câteva clipe, nefiind sigură cum să-i răspundă la întrebare fără să-i dea vreo informație, aşa că dădu afirmativ din cap.
— De ce nu mi-ai spus asta de la început?
— Pentru că nu era…
— „Nu era treaba mea” continuă el, încheind cea mai des folosită expresie a ei.
Privirile lor se întâlniră, se ciocniră şi părură că înţeleseseră totul unul despre celălalt. Începură să râdă.
Ellis nu mai întâlnise pe nimeni care să semene cu Bryce. Chipul şi trupul lui erau parcă un foc cu care ea putea să se joace fără să se ardă. Treaba asta o intriga.
— Ce este? întrebă ea căci el continua să o privească în felul acela ciudat.
— Eşti într-adevăr frumoasă, când zâmbeşti, spuse el cu o voce blândă şi seducătoare.
Ellis părea tânără şi inocentă. Deodată îl străfulgeră un gând.
— Ai vârsta necesară pentru a putea lucra la Wheel?

— Să nu te păcălească chipul meu copilăros, domnule, spuse ea vizibil supărată căci considera că acesta este defectul ei cel mai mare. Sunt destul de mare să fac aproape orice, exceptând să mor de bătrâneţe.
Bryce era totuşi suspicios.
— Destul de mare să ai voie să bei orice în statul ăsta?
— Aproape. Însă faptul că nu am voie să beau încă lichior nu este prea important, nu-i aşa?
— Tug te va jupui de vie dacă nu ai încă douăzeci de ani, o avertiză el. Ţine foarte mult cont de asta.
— Tu însă nu-i vei spune, nu-i aşa? îl întrebă ea, uitându-se pe fereastră, căci nu mai putea să-l mintă fără ca el să nu observe.
În statul Kentucky optsprezece ani era limita de vârstă pentru a bea bere, douăzeci de ani era vârsta limită la care puteai bea sau servi băuturi mai tari decât berea şi trebuia să ai douăzeci şi unu de ni pentru a bea alcool. Ellis nu se gândise niciodată la asta, căci crezuse că atunci când ai nevoie urgent de o slujbă, vârsta nu mai contează.
Bryce scormonise şi-şi băgase nasul în treburile ei, încă de când bătuse prima oară în geamul maşinii. Tăcerea lui nu-i plăcea. O privire furişă spre el o făcu să-şi dea seama că o privea din nou stăruitor.
— O să am treabă mâine dimineaţă, aşa că… dacă nu ai de gând să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala… spuse ea.
— Îmi ceri să plec? o întrebă el râzând.
— Da.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse el. Ochii îi luceau, căci îl pufnea râsul. Fiind pe punctul de a pleca, se întoarse din nou spre ea spunând: Cred că n-ai accepta bani de la mine pentru a-ţi închiria o cameră. Asta fără supărare. Ai putea să mi-l înapoiezi când vrei. Nu e nicio grabă.
— Ce-i asta? Milă? strigă ea profund jignită.
— Scuze. Era doar o idee. Nu ar fi trebuit să mă ofer să te ajut.
— Nu am nevoie de mila nimănui.
— Ştiu. Îmi pare rău, spuse el. Făcuse o mișcare greşită. Ştia asta acum. Ellis era prea mândră pentru a accepta chiar şi cel mai mic ajutor din partea lui, însă nu se putea împăca cu gândul de a o lăsa acolo singură, neajutorată şi moartă de frig. Chestia aia cu pistolul a fost bună, continuă el. M-ai făcut să tremur puţin de frică.
— Chiar aşa? îl întrebă ea. Afirmaţia lui o măgulise şi o luase drept compliment. Nu era obişnuită să fie lăudată, însă începuse deja să-i placă.
— Da, chiar aşa. Însă cu cuţitul ai dat-o în bară.
La asta Ellis se gândi că e mai bine să nu comenteze. După ce o mai privi o dată lung, spuse:
— Noapte bună, Ellis!
Ellis îşi lipi urechea de geam şi auzi zgomotul paşilor lui pe zăpada proaspăt căzută. Zâmbi. Îl plăcea pe Bryce LaSalle mai mult decât îi plăcuse orice alt bărbat pe care-l cunoscuse până atunci. Era mare, puternic, chipeş, însă ceea ce-i plăcuse cel mai mult era faptul că râsese, o ascultase şi nu se mâniase atunci când îl enervase. Îi mai plăcuse

felul cum o făcuse să se simtă în siguranță. Noile sale sentimente le abordă însă cu precauţie.
— Trezeşte-te, Ellis! îşi spuse ea cu voce tare, restabilindu-şi priorităţile şi trecându-l pe Bryce la, capătul listei. Nu avea timp să-şi umple capul cu poveşti. Avea responsabilităţi pe care îşi promisese că şi le va rezolva. Avea planuri măreţe cu viaţa ei, iar Bryce LaSalle. Nu intra în niciunul dintre ele.
Se aşează din nou pe locul ei şi dădu drumul la motor pentru a se mai încălzi puţin. Căldura o făcea să se simtă bine. Era sigură de faptul că el reuşise să o înveselească puţin. Gândurile îi alunecau fără să vrea la Bryce. Se cutremură căci îşi aminti de senzaţiile pe care le avea atunci când se afla în preajma lui. El îi tăia pur şi simplu respiraţia, iar inima-i bătea nebuneşte ori de câte ori se afla în preajma lui.
Effie Watson îi spusese odată, că ceva din trupul femeii îi spune dacă a venit momentul să se unească cu un bărbat sau nu. Senzaţia odată născută, creşte pe zi ce trece şi poate face o femeie să-şi piardă minţile. Nu o dată Effie îi spusese că ea se născuse din această senzaţie. Oare senzaţia pe care o avea atunci când se afla în preajma lui Bryce, era aceeaşi senzaţie de care îi vorbise Effie? Gândul acesta o preocupa într-adevăr. Ştia că din unirea unei femei cu un bărbat se năşteau copiii. Pentru moment, un copil nu era ceea ce ea numea o alternativă mai bună la planul ei.

— Ellis?
— Da, răspunse ea tresărind, căci văzu din nou o siluetă întunecată lângă geamul maşinii.
— Eu sunt, spuse Bryce.
— Începi să mă calci pe nervi, spuse ea, lăsând geamul în jos.
— Te-ai speriat? o întrebă el ironic.,
— Nu. Mă… mă gândeam. Ce mai vrei acum?
— Ascultă, cred că te pot ajuta, spuse el şi când văzu că Ellis îşi dădu ochii peste cap, ca semn că-i mai spusese de o mie de ori că nu are nevoie de ajutorul lui, continuă: Bine, bine. Las-o baltă.
Chiar, dacă motorul mergea, făcând zgomot, Ellis îi auzi totuşi paşii îndepărtându-se. Curiozitatea o făcu să strige după el.
— Aşteaptă, spuse ea, deschizând uşa de la maşină dar fără să se dea jos. Ştiu că n-ar fi trebuit. Să te întreb, dar cum anume te-ai gândit să mă ajuţi? Sau mai bine lasă. Uită că m-ai întâlnit. Nu vreau să-ţi pierzi timpul gândindu-te la mine.
— Nu se mai poate face nimic. Mi-ai pătruns deja în minte.
Doamne, ce fericită era să-l audă spunând asta. Îi venea să ţipe de bucurie.
— Spune mai repede ce ai de spus, că intră tot frigul în maşină.
— Mă întrebam dacă te-ai gândit să-ţi iei o a doua slujbă. Eu aş avea o propunere. Nu este o slujbă permanentă, numai două luni. Nu te plăteşte mult, însă îţi oferă o cameră şi ceva de mâncare.

— Despre ce fel de slujbă este vorba? Ce anume trebuie să fac?
— Gătit, curăţenie, nu cine ştie ce. Cumnata mea va avea în curând un copil. Lucrează toată ziua la moară şi ajunge acasă foarte obosită. Am auzit-o odată vorbind cu fratele meu că ar dori să plătească pe cineva pe o perioadă scurtă, pentru a-i ajuta, îi spuse el. Simţea o nevoie teribilă să-l ia de acolo pe micuţul înger şi să-l protejeze. Nu ştia sigur de ce, însă aşa simţea.
— Mă vor lăsa să locuiesc în casa lor? întrebă ea. Sunt bogaţi?
— Ei bine, nu, recunoscu el, adăugând imediat: dacă accepţi însă să-ţi oprească o parte din salariu, te vor lăsa să stai acolo. Casa este mare, iar pe fratele meu îl cunoşti – este un băiat de treabă. Cât despre Anne, soţia lui, este pâinea lui Dumnezeu, spuse el oprindu-se puţin. Îţi va fi recunoscătoare dacă o ajuţi, spuse el cu o voce blândă dar convingătoare. Ellis începu să dea înapoi. Însărcinată? Ea nu mai auzise de vreo femeie care să aibă nevoie de ajutor înainte de naşterea copilului.
— Dacă este însărcinată şi obosită, cum se face că mai lucrează încă la moară? întrebă ea căci presimţea că este ceva putred în oferta lui.
— Anne este sănătoasă tun. Atâta doar că oboseşte repede.
— Ei bine, dacă poate să-şi facă singură treaba atunci înseamnă că nu mai are nevoie de…
— Buck nu vrea să o lase să facă efort, spuse el

frecându-şi mâinile căci îngheţase de frig. Şi este puţin cam emoţionat de naşterea copilului. Dacă nu ar trebui să muncească pentru a face rost de bani, cred că ar sta cu ea acasă toată ziua pentru a veghea să nu i se întâmple nimic.
„Ce chestie ciudată!” Ellis se gândea să accepte slujba doar pentru a se amuza pe seama lui Buck. Oricum, chiar dacă era amuzată, asta nu însemna că nu este cu picioarele pe pământ. Iarna venise şi nu exista nicio şansă de ameliorare a vremii pentru încă câteva luni de acum încolo. Ştia că s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi avut o casă unde să stea. Mai ştia că nu-şi putea ţine promisiunea pe care o făcuse faţă de ea şi nu-şi putea lua înapoi ceea ce-i aparţinuse cândva, dacă s-ar fi îmbolnăvit, rănit sau ar fi păţit ceva mai rău. În afară de asta nu părea prea greu să faci curăţenia după doi oameni care nu erau acasă mai toată ziua.
— Am să fac tot ce pot să o ajut pe cumnata ta, însă presimt că asta nu este tot ceea ce trebuie să fac.
— Asta o veţi stabili voi mâine, spuse Bryce, gândindu-se că trebuia să le spună neapărat lui Buck şi lui Anne despre planul lui. Cum începură să-i clănţăne dinţii de frig, spuse repede: Ei bine, urmează-mă! Nu este departe de aici.
— Nu merg cu tine în seara asta, spuse ea bănuitoare.
— De ce nu? Ah, Doamne! De ce nu era ea frumoasă, independentă şi mândră, fără să fie însă

şi încăpăţânată? se gândea el.
— Chiar nu ştii cât e ceasul? Precis dorm la ora asta.
— Asta n… nu este o problemă. Îţi pot arăta chiar eu c… camera şi-ţi pot face c… cunoştinţă cu ei mâine dimineaţă.
— Şi dacă nu mă plac? Dacă cumnata ta s-a gândit să plătească pe altcineva?
— Nu s-a gândit la altcineva şi îi va plăcea de tine. La naiba! îi era foarte frig. Deja nu-şi mai simţea degetele de la mâini şi picioare.
— Nu ai de unde să ştii asta. Şi în afară de asta, nu e frumos să înnoptezi în casa cuiva fără acordul său, după care să-l mai întrebi şi de o slujbă. Până şi ţăranii ştiu că nu este frumos să procedezi aşa.
— Nu-i va de… deranja că dormi acolo. Ştiu şi ei că afară e foarte frig c… chiar dacă tu nu r… realizezi încă asta. De fapt acolo locuiesc şi eu, iar tu poţi sta ca invitată a mea.
— Şi tu locuieşti acolo? Of, nu se gândise niciodată că va locui sub acelaşi acoperiş cu el. Îngrijorarea şi plăcerea se ciocneau din nou în mintea ei. Oare senzaţia aceea care făcea o femeie să-şi piardă minţile, senzaţie despre care-i povestise Effie Watson, era la fel de dureroasă ca naşterea unui copil?
— Dacă vrei, mă voi muta de acolo, îi spuse el sesizând ezitarea ei. La naiba! Ar fi fost în stare să se mute şi din stat numai să nu mai stea acolo amândoi, în frig.
— Ce-ai spus?

— Mai am o casă. M… mă pot muta acolo. Oricum, nu m-am mutat în casa lor mare decât pe perioada iernii.
— Ştiu şi eu… ezită ea căci nu dorea nici să-l facă să plece din propria lui casă, dar nu voia nici să fie într-o permanentă luptă cu sentimentele ei.
— Deci te-ai decis să nu vii în noaptea asta, nu-i aşa?
— Da.
— Bine, atunci vino mâine dimineaţă. Vei vedea casa şi te vei decide atunci. E bine aşa? o întrebă el repede căci tremura tot şi era nerăbdător să obţină un răspuns afirmativ de la ea. Numai un „da” să audă şi ar fi murit fericit.
— Bine, am să vin.
— Minunat, spuse el, mormăind ceva în barbă şi blestemând vremea de afară. Eu plec, că am îngheţat tot. Încuie toate. Uşile. Voi veni să te iau mâine foarte de dimineaţă, spuse el şi plecă.

Capitolul 3

Ellis se trezi foarte devreme, îngheţată şi înțepenită, aşa cum se trezise şi cu o zi în urmă. În cabina camionetei nu mai era loc să arunci un ac, darămite să te întinzi şi să te odihneşti ca lumea. Totuşi era entuziasmată. Cuiva îi păsase de ea. Cu mintea şi simţurile ei, anticipa sosirea lui Bryce.
După ce porni maşina şi se încălzi puţin, căci tremura toată, luă un vas, îl umplu cu zăpadă, o lăsă să se topească şi se spălă repede. Îşi puse

haine curate, după care începu să-şi pieptene părul des şi blond, ce-i trecea de umeri. Dorea din tot sufletul să poată dormi într-un pat călduţ, în care să se simtă în siguranţă. Se gândise la asta toată noaptea. De asemenea, dorea din tot sufletul să-i fie pe plac familiei LaSalle. De aceea se aranjase puţin în dimineaţa aceea.
Nu ar fi recunoscut în ruptul capului că ar fi dorit să se afle în compania unor oameni. Îşi spunea în gând că oamenii sunt egoişti şi că te pot face să suferi. Totuşi se hotărâse să se mute în casa familiei LaSalle.
„Nu, îşi mai repeta ea, nu am nevoie de nimeni.” Momentele de nesiguranţă, de teamă şi de singurătate erau acum simple amintiri. Mâncare şi un pat bun era tot ceea ce-şi dorea ea de la familia LaSalle. Şi le va căpăta muncind cinstit. Crampele de la stomac îi reveniră: ori de foame, ori din cauză că era prea nerăbdătoare.
Se sui din nou în maşină şi începu să privească pădurea luminându-se. Îşi aminti toate evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Oare se întâmplaseră cu adevărat? Sau fuseseră alte vise prosteşti de-ale ei?
Uitându-se pe fereastră şi văzând urmele din zăpadă, îşi aminti de fetiţa plină de speranţă, de dragoste şi de încredere. În oamenii care formau universul ei. Îşi aminti de faptul că moartea înăbușise această încredere în oameni, iar dragostea se veştejise şi fusese luată şi dusă departe de curentul vieţii. Îi mai rămăsese doar

speranţa, însă şi ea fusese biciuită şi călcată în picioare, de fiecare posibilitate ratată, până când îşi dăduse seama că singura ei speranţă era dorinţa de a supravieţui.
Soarele abia începuse să lumineze vârfurile munţilor, când Ellis se gândea deja că Bryce nu va veni şi că fusese o prostie din partea ei să creadă în vorbele unui străin.
La fel cum cineva aruncă ceva la care ţinuse, dar care s-a stricat şi nu mai poate fi folosit sau reparat, la fel şi ea încetă să se mai gândească la Bryce şi la oferta lui. Se hotărâse să încerce să găsească ceva de lucru la restaurantul lui Looty, aşa că ar fi bine să fie acolo foarte devreme, înainte să se deschidă.
Fără să mai aştepte, porni maşina şi ajunse pe drumul principal. Mergea spre oraş, când, din direcţie opusă, văzu venind o maşină. Îl recunoscu pe şofer la câteva secunde după ce o depăşise. Acesta întoarse repede maşina şi goni după ea, intenţionând probabil să o forţeze să oprească.
După părerea lui Ellis, Bryce avea un fel propriu de a reacţiona şi răspunde la diferite provocări. În ciuda acestui fapt, nu se aştepta să-l vadă coborând amuzat din maşină şi îndreptându-se spre ea. Era într-adevăr un bărbat neobişnuit.
— Te-ai răzgândit în legătură cu slujba? întrebă el, după ce Ellis deschise geamul de la maşină. Sau te-ai gândit că nu o să mă ţin de cuvânt?
— Şi de ce mă rog frumos aş avea încredere în tine? îl întrebă ea cât se poate de sincer.

— Pentru că nu am făcut nimic care te-ar putea face să crezi că nu sunt o persoană de încredere, spuse el înţepat.
Ei bine… nu, nu făcuse nimic rău, dar totuşi, nu trecuseră nici măcar douăzeci şi patru de ore de când îl cunoştea.
Dacă în momentul acela Ellis ar fi pornit maşina, Bryce avea de gând să se suie imediat la volan şi să o ajungă din urmă. Toată noaptea se gândise la ea şi nu putuse să închidă un ochi. Din cauza ei era să răcească. Totuşi, această fată îl fascinase mai mult decât o făcuseră multe alte femei. Aşa că ar fi meritat osteneala dacă ar fi fost să alerge după ea.
— În legătură cu slujba. Am vorbit cu Anne şi doreşte să te vadă.
— Presupun că i-ai spus totul despre mine.
Îl enerva faptul că Ellis îl credea atât de josnic încât să o descrie ca pe o ţărăncuţă săracă, care lucrează la Steel Whell şi doarme în maşină.
— Cum aş fi putut să fac asta când nici măcar nu ştiu totul despre tine? spuse el oprindu-se puţin, după care adăugă: încă. Spusese „încă”
de parcă faptul că nu o cunoştea era un inconvenient temporar. De asemenea spusese asta privind-o scrutător. Zâmbea aşa cum zâmbeşte un anchetator, atunci când găseşte o modalitate să te facă să vorbeşti.
Ellis însă se răţoi:
— Ai de gând să mă duci odată la cumnata ta sau nu?

— Da, să trăiţi. Tuşi de câteva ori după care continuă: Vezi că se face o cotitură până-n josul drumului.
Cotiră la dreapta şi la stânga pe un drum murdar de munte, după care ajunseră la o casă la fel de mare ca şi cea a lui Johnson din Stony Hollow. Era o casă frumoasă, cu o intrare largă. Era proaspăt zugrăvită, bine întreţinută şi se distingea prin strălucire. Pur şi simplu te înveselea. Zăpada aşternută pe alee şi pe crengile copacilor îi dădeau un aer de poveste.
Ellis parcă maşina lângă cea a lui Bryce, pe o mică pantă ce ducea spre casă. Cum se dădu jos din maşină, o rafală de vânt îi tăie parcă faţa şi-i ciufuli părul. Se înfăşură mai bine în pardesiul ei de lână, prea mare pentru ea şi, luptându-se cu vântul, îl urma pe Bryce pe micuţa alee pietruită ce ducea spre intrarea în casă. Când îl ajunse din urmă, îl auzi tuşind din nou.
— Nu ai de ce să fii emoţionată, îi spuse el privind-o atent. Îţi va plăcea Anne.
— Nu sunt emoţionată, minţi ea fără să clipească. Cel mai rău lucru pe care îl pot spune ei este „nu”. Dacă vor spune „nu”, tot voi avea timp să ajung devreme la restaurantul lui Looty.
— Ai o întâlnire cu cineva acolo? întrebă el imediat.
— O ce?
— O întâlnire. Te întâlneşti cu cineva să iei micul dejun acolo? o întrebă el. Nici nu-i trecuse prin minte până atunci că Ellis ar putea fi interesată de

cineva şi că acel „cineva” ar fi putut să o invite la masă. Totuşi continuă: Dacă da, am putea merge mai târziu s-o cunoşti pe Anne…
— Nu mă duc acolo să iau masa – nu mai luase masa de dimineaţă de când plecase din Stony Hollow – mă duc acolo să-mi caut de lucru.
— O altă slujbă? în afară de asta şi cea de la bar?
— Dacă o să rezist…
— Ai necazuri? o întrebă el privind-o cercetător.
Întrebarea lui păruse mai degrabă o ofertă de ajutor decât o acuzare, însă aceasta nu împiedică panica să se instaleze în sufletul ei şi nici latura ei defensivă să iasă la iveală imediat.
— Bineînţeles că nu am necazuri, spuse ea părând indignată pentru a-l convinge. Ce-ţi veni să mă întrebi aşa ceva?
— Nu ştiu, mi-a venit aşa dintr-o dată, spuse el după ce tuşi din nou.
— De ce? „Cu ce-am greşit oare?”, se întrebă ea.
— Nu ştiu, spuse el, căutând cuvinte să se explice. După câte observa, se gândise numai de bine la ea toată noaptea. Faptul că ea nu ar fi aşa cum se aştepta el, nu-i trecuse prin cap. De exemplu, nu se gândise că fata ar putea avea un iubit. Apoi mai era şi comportamentul ei ciudat. Era uluitor să observe ce putea face o fată frumoasă, dintr-un bărbat. Nu prea vorbeşti, continuă el. Nu eşti prietenoasă. Vrei să ocupi toate posturile din oraş. Ai bani şi totuşi preferi să mori de frig în rabla aia a ta de maşină. Toate astea mi se par ciudate, mai ales că ele sunt acţiunile unei fete aşa tinere ca

tine.
— Nu vorbesc pentru că nu am ce să-ţi spun, spuse ea pe un ton isteţ, oprindu-se în mijlocul aleii. Nu sunt prietenoasă pentru că nu am prieteni aici. Muncesc pentru că am nevoie de bani. Şi am nevoie de bani pentru că mi-am făcut planuri în legătură cu viitorul meu. Ce ţi se pare aşa de ciudat? se răţoi ea.
Uimit, Bryce se opri şi o privi cu gura căscată, zâmbind ironic şi clipind des.
— Buck probabil îşi va lua câmpii, însă cu siguranţă că Anne va fi înnebunită după tine, spuse el pe un ton admirativ. Şi îmi pare rău dacă te-am jignit. Nu am făcut-o intenţionat.
Ei bine, asta era culmea! Bryce era într-adevăr cel mai admirabil bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Nu-i venea să creadă că cineva îi ceruse scuze. Asta nu i se mai întâmplase niciodată.
— Am şi uitat, spuse ea, întorcându-şi privirea, căci nu ştia cum să se comporte în noua situaţie. Auzindu-l că tuşeşte din nou îl întrebă: Eşti bolnav cumva?
— Sunt doar puţin răcit. Spune-mi şi mie, te rog, despre visurile tale, spuse el, atingându-i uşor mâna şi începând să meargă din nou.
— Nu sunt visuri! Sunt planuri. Este o diferenţă.
— Bine, spune-mi despre planurile tale de viitor, spuse Bryce, încercând să fie prietenos, însă Doamne, ce fată arţăgoasă mai era!
— Planurile mele nu sunt treaba ta, spuse ea privindu-l fix. Simţind însă că ar trebui să-şi ceară

scuze pentru tonul cu care vorbise, adăugă: Ele nu mă privesc decât pe mine.
Pentru a doua oară în câteva minute, Bryce o uimi din nou cu reacţiile lui, căci în loc să se enerveze, el nu făcu nimic altceva decât să dea din cap şi să spună:
— Bine, hai să ne grăbim atunci ca să poţi ajunge şi la Looty's. Mă simt de parcă aş ţine în loc progresul.
În loc să bată mai întâi la uşă, Bryce intră în casă strigând:
— Anne? Buck?
Îl apucă o nouă repriză de tuse. De data asta fu mai lungă şi o îngrijoră realmente pe Ellis.
După ce putu să respire, Bryce arătă cu degetul într-o direcţie spunând:
— Mă duc să beau apă, mă întorc imediat.
Ellis îl lăsă să plece şi-şi concentră toată atenția asupra interiorului casei. Mai văzuse case frumoase şi mobilate modern în reviste. Totul din acea casă i se părea minunat. Cât despre ea, trăise toată viaţa într-o cocioabă ce nu avea nici măcar preşuri pe jos.
Mobila masivă din casa în care se afla, pernițele curate, mesele şterse de praf, podeaua ce strălucea de curăţenie, covoraşul din camera principală, şemineul ce răspândea o căldură plăcută, totul era o încântare pentru ochiul ei. O atrăgeau în mod special, nu mobila şi celelalte lucruri din casă, ci faptul că, deşi nu erau prea bogaţi, cu dragoste şi grijă, ei făcuseră din

această casă un adevărat cămin, un loc paşnic şi frumos. Ei aveau ceva ce Ellis îşi dorise dintotdeauna, dar nu credea să aibă vreodată. Totuşi nu putea să nu-şi dorească să…
De la etaj, se auziră paşi care-i opriră gândurile. Văzu o femeie însărcinată coborând scările.
Se putea vedea de la o poştă că era sănătoasă tun, exact aşa cum îi spusese Bryce şi era însărcinată în luna a şasea. Când o văzu pe Ellis zâmbi.
— Tu eşti Ellis, nu-i aşa? o întrebă Anne LaSalle. Avea ochii albaştri, strălucitori şi binevoitori. Bryce mi-a spus că eşti cea mai drăguţă fată de pe lume.
Ellis se întoarse să vadă dacă mai era cineva în spatele ei. Oare chiar spusese Bryce aşa despre ea?
Fără să primească vreun răspuns, Anne continuă:
— Eu sunt Anne LaSalle şi sunt încântată să te cunosc, Ellis, spuse ea, întinzându-i mâna.
Abia dacă se atinseră, căci erau interesate în a se studia una pe cealaltă. Anne o privea prietenos pe Ellis. În ochii ei nu se citea milă sau vreo părere formată dinainte. Nu era nici privirea unei patroane ce-şi priveşte de sus angajata şi nici aceea a unei femei măritate ce primeşte cu răceală în casă o. Intrusă. Erau doar Anne şi Ellis, două femei simple. Puteau foarte bine să se împrietenească sau vieţile lor să se despartă şi fiecare să meargă pe drumul ei.
Ele aleseseră însă prietenia.
— Bună dimineaţa, doamnă, spuse Ellis,

răspunzându-i la salut.
— Oh, nu, spuse Anne, râzând descurajată. Te rog să-mi spui Anne. „Doamnă” mă face să mă simt mai bătrână decât munţii ăştia. Se opri puţin, apoi continuă: Bine, arăt eu acum la fel de mare ca ei, dar oricum… spuse ea uitându-se la burta ei mare.
— După ce se va naşte copilul, o să vă fie dor de momentele acestea, spuse Ellis zâmbind.
Anne se mângâia pe burtă, părând că se gândeşte la cuvintele lui Ellis. Fu aproape tristă un moment.
— N-ar trebuit să fiu atât de îngrijorată, nu-i aşa?
— Nu, doamnă, n-ar trebui, spuse Ellis, observând că Anne o priveşte gânditoare. Adăugă apoi repede: Trebuie să vă spun că toate mamele pe care le-am cunoscut mi-au spus ceea ce v-am spus şi eu şi sunt sigură că şi dumneavoastră veţi spune la fel.
— Eu nu mă prea pricep la copii. Nici măcar nu am mai ţinut unul în braţe până acum.
— Asta vine de la sine, iar altele le veţi învăţa repede, spuse Ellis încercând să o liniştească.
— Bine că mi-ai spus, râse Anne. Tu ai mâncat, Ellis, că eu sunt moartă de foame?
— Tu eşti întotdeauna moartă de foame, se auzi vocea lui Buck. O întreagă companie de soldați poate mânca pe săturate o săptămână din ce mănânci tu la o singură masă. Hei, Ellis, îmi pare bine că te avem printre noi, îi spuse el după ce-şi sărută soţia pe obraz.
— Şi mie îmi pare bine.
— Trebuie să-i spuneţi repede ce aveţi să-i

spuneţi, se auzi şi vocea lui Bryce, ce tocmai venise de la bucătărie. Vrea să se angajeze şi la Looty's.
— Atunci, hai să nu mai stăm aici. Vom discuta în timpul micului dejun, sugeră politicos Anne.
— Închipuieşte-ţi, lui Anne îi este din nou foame, îi spuse Buck fratelui său, care chicotea.
— Atunci trebuie să o hrănim mai des. Ultima oară când a pierdut o masă, a început să muşte din mobilă.
Anne le aruncă o privire scrutătoare, după care, luând-o de braţ pe Ellis, spuse:
— Vezi ce am eu de îndurat zilnic? Te rog, spune că vei locui la noi pentru un timp. Am nevoie urgent de ajutor.
Ellis era condusă la bucătărie. Nu ştia ce să spună. Nimeni nu se mai purtase atât de frumos cu ea.
— De ce fel de ajutor aveţi nevoie? întrebă Ellis cât se poate de serios.
Anne o făcu pe Ellis să se relaxeze. Încă o dată se convinsese de faptul că bărbaţi cum sunt fraţii LaSalle nu întâlneşti pe toate drumurile şi că Anne era norocoasă că se îndrăgostise de un bărbat căruia nu-i era ruşine să o trateze ca pe o egală.
— Am nevoie de cineva care să mă ajute la întreţinerea casei şi la gătit. Ştii să găteşti? o întrebă Anne.
— Bineînţeles. „Oare nu ştie orice fată care a depăşit vârsta de şapte ani?" se gândea Ellis.
— Anne a fost o yankee înainte de a se căsători cu

Buck, spuse simplu Bryce.
Explicaţia simplă dată de Bryce făcu lumină în mintea lui Ellis. Deşi războiul dintre nord şi sud se terminase cu mulţi ani în urmă, sudiştii erau convinşi că numai ghinionul îi făcuse să piardă războiul.
— Aş! spuse Ellis înţelept, cred că pot face orice treabă dacă-mi spuneţi exact ce anume. Nu am stat mult timp prin şcoală, însă ştiu să gătesc, să spăl, să facă curat, să sap, să sparg lemne, să…
— Vai de mine, spuse Anne râzând. Mă vei face să mă simt prost că nu te opreşti. Nu-ţi va veni să crezi câte am făcut pentru a-l determina pe Buck să se căsătorească cu mine. Nu mai voia, pentru că aflase că nu ştiu să sap şi să sparg lemne. Te rog, nu-i aminti că a făcut o afacere proastă însurându-se cu mine.
Ellis deschise gura să spună că nu dorise să o jignească, însă Anne îi făcu cu ochiul şi-i zâmbi. După câte putea observa, Buck şi Bryce chicoteau şi ei ceea ce o zăpăci şi mai mult. Erau cei mai neobişnuiţi oameni pe care-i întâlnise. Pur şi simplu o fascinau.
Îşi putea da seama cu greu când vorbesc serios şi când glumesc. Ceea ce ştia sigur era faptul că ei se înţelegeau foarte bine, ţineau unul la celălalt, lucru ce îi unea pe toţi trei. Ellis nu fusese obişnuită să vadă oameni atât de fericiţi.
Sub supravegherea lui Anne, Ellis ajută la prepararea micului dejun, în timp ce bărbaţii discutau ce să-i ceară în schimbul salariului şi a

faptului că-i asigurau locuinţa. Îi spuseră atunci că o vor plăti, însă ea refuză orice fel de plată. Până la urmă ajunseră la concluzia că nu e mare lucru de făcut. Ca să fie sinceră, ea ar fi trebuit să-i plătească pentru că-i oferiseră un pat şi un acoperiş. Din fericire pentru ea, Ellis nu era atât de sinceră.
Cei patru au luat apoi masa. Lui Ellis îi plăcea să o audă pe Anne vorbind, căci avea un accent de nordistă. Anne vorbea întotdeauna ca la carte, cum s-ar spune, la fel cum se vorbea şi în cărţile care aparţinuseră mamei lui Ellis. Era întotdeauna politicoasă şi prietenoasă. Era totuşi amuzantă, căci Ellis se obişnuise cu limbajul de la ţară.
După ce terminară de mâncat, Ellis începu să strângă masa.
— Lasă că o strâng eu, spuse Bryce luând de pe masă farfuria lui şi pe cea a lui Anne. Ellis rămase împietrită de uimire, uitându-se la el. Încetează să te mai holbezi aşa, mai spuse el, astăzi e rândul meu la vase.
— El şi cu Buck s-au obişnuit să facă cu rândul la bucătărie cu mulţi ani înainte de a veni eu, o lămuri Anne. Aşa că cine eram eu, să vin şi să le stric obiceiurile?
Amândoi bărbaţii părură surprinşi de explicaţia lui Anne.
— Aşa îţi aminteşti tu? îl întrebă Buck pe fratele său, întinzându-i şi farfuria lui.
— Nu, mie mi s-a părut că de când a venit ne-a stricat într-adevăr toate obiceiurile, cu excepţia

acestuia.
Privirea plină de umor şi de dragoste a lui Buck o linişti pe Anne.
— Îţi aminteşti de ziua în care mi-a spus că este soţia mea şi nu vreo fată răsfăţata? mai întrebă Buck.
— Parcă a fost ieri, răspunse Bryce.
— Şi mi-a mai spus că dacă ea munceşte cot la cot cu noi la moară, atunci şi noi trebuie să facem treburile casnice cot la cot cu ea.
Anne zâmbi, amintindu-şi probabil de asta, însă nu comentă deloc.
— Şi să nu uităm faptul că nici acum nu poate să spargă lemne, îi reaminti glumeţ Bryce.
— Ei bine, cum nici eu nu pot să nasc un copil, înseamnă că suntem chit, spuse Buck, după care adăugă: Bineînţeles m-aş simţi mai bine, ba chiar aş fi în stare să merg pe cioburi dacă şi ea ar învăţa să meargă desculţă şi să sape.
Anne era o adevărată orăşeancă din nord, de aceea era ţinta glumelor. Aceştia râseră cu poftă până ce dădură cu ochii de Ellis.
— Râdeţi de mine? îi întrebă ea înţepată şi nesigură, căci, deşi nu îi erau adresate ei, glumele lor o făceau să se simtă şi mai „ţărăncuţă” decât era. Îi venea să plângă şi să-i scuipe în ochi în acelaşi timp.
— Nu, oh nu, răspunseră ei imediat, căci acum îşi dădură seama că ceea ce spuseseră putea fi folosit împotriva lui Ellis şi se simţeau vinovaţi. Urmă o scurtă tăcere tensionată după care îi explicară că

nu doriseră să râdă de ea, ci doar să glumească puţin pe seama lui Anne. Explicațiile lor o liniştiră. Bryce vorbi primul.
— Ar trebui să te mai înveseleşti şi tu puţin, Ellis, îi spuse el continuând să strângă masa. Noi aşa obişnuim să o mai înveselim pe Anne, căci îi este tare frică de naşterea copilului. Vezi tu, cu optsprezece luni în urmă ea a împiedicat transformarea oraşului Webster într-un oraş fantomă prin părţile astea şi nu este un singur suflet în oraşul ăsta, inclusiv eu şi Buck, care să nu creadă că Anne este cel mai bun om de pe pământ. Noi o tachinăm pentru că asta este modalitatea noastră de a-i spune că o iubim. Glumele noastre n-au avut nimic de-a face cu tine, mai spuse Bryce, după care luă din cui pardesiul lui Ellis şi o ajută să şi-l pună. Ea se îmbrăcă umilită şi confuză în acelaşi timp. Oare i se întinsese pardesiul pentru a pleca, ca pedeapsă că nu le înţelesese glumele? Din cauză că ea ştia până atunci că oamenii sunt răi şi nu glumeţi? Nu avusese intenţia să-i facă să se simtă jenaţi. Oare ar fi trebuit să se scuze sau nu? Avea o presimţire că putea să-şi ia adio de la patul călduţ pe care şi-l dorise atât de mult.
— Sâmbăta este aglomerată la Looty’s, îi spuse Bryce. Ar fi mai bine să te grăbeşti. Poţi să-ţi despachetezi lucrurile când te întorci.
Ellis se întoarse să-l privească cu atenţie. Nimic nu o făcea să-şi dea seama că este supărat sau furios. Dimpotrivă, îi zâmbea încurajator.

— Mult noroc, Ellis, îi spuse Anne. Atât ea cât şi Buck o priveau cu un zâmbet amabil şi prietenesc, uimind-o şi mai mult.
Ellis le mulţumi, simţindu-se datoare să le răsplătească generozitatea. În acelaşi timp îşi rotea privirea prin bucătăria dezordonată.
— Nu acum, îi spuse Anne. Nu te uita aşa la vasele lui Bryce, căci te va pune pe tine să le speli, iar el se va dezobişnui şi nu va mai fi în formă după naşterea copilului. Fugi şi ocupă postul ăla de la Looty's şi, când te vei întoarce, vom face o listă cu lucrurile pe care va trebui să le faci tu până la naşterea copilului, deci până ce mă voi ocupa eu de toate din nou.
Ellis dădu din cap aprobator şi dădu să plece. Se întoarse însă brusc şi spuse:
— Mulţumesc pentru masă. Şi-mi pare rău că am făcut tărăboi puţin mai devreme. Spunând asta ieşi şi răsuflă uşurată. Era o dimineaţă rece de iarnă. Întoarse iarăşi capul căci îl auzi din nou pe Bryce tuşind în spatele ei.
— Te simţi bine? o întrebă el după ce-i trecu tuşea.
Era gata să spună că-i este bine, însă nu-i era deloc şi dorea să-i spună atâtea!
— M-am făcut de râs, spuse ea stânjenită. Cum el nici nu negă nici nu o încurajă, Ellis continuă, iar cuvintele-i ieşeau parcă singure din gură: Sunteţi foarte curioşi. Vă tachinaţi, râdeţi unul de altul şi totuşi niciunul dintre voi nu se supără. Nu v-aţi supărat nici pe mine!

— Te-ai fi simţit mai bine dacă ne-am fi supărat?
Ellis se gândea. Într-adevăr, nu-i plăceau oamenii supărăcioşi, şi nici cei care se mâniau repede. Pe de altă parte, nici nu ştia cum să se poarte cu ei. Totuşi şi amabilitatea o făcea să se simtă oarecum… ciudat.
— Poate mi-ar fi plăcut mai mult, spuse ea.
Bryce începu să râdă. Îşi băgă mâinile în buzunare şi păşea alături de ea pe aleea pietruită.
— Ei bine, în primul rând, nu ai făcut nimic rău care să ne supere şi să ne enerveze. În al doilea rând, ai să te obişnuieşti cu noi. Să nu spui că nu te-am avertizat, spuse el, după care făcu un semn cu capul înspre casă şi continuă: Cât despre ei, se tachinează şi se împung mai rău decât ai văzut tu în dimineaţa asta. Sunt îndrăgostiţi nebuneşte unui de altul, aşa că se sărută şi se îmbrăţişează mai toată ziua fără ruşine, însă ai să te obişnuieşti şi cu asta după o vreme…
Ellis se cutremură, însă nu din cauza frigului. Braţul lui îi încolăcise mijlocul.
— Facem asta când ne place de cineva, spuse el.
Oare asta însemna că o place? Ei, bineînţeles că o plăcea, altfel n-ar fi ajutat-o atât, însă… în ce fel o plăcea? Cât de mult sau cât de puţin? Ceva sigur ştia însă. El stătea îngrozitor de aproape de ea. Toţi muşchii corpului, împreună cu nervii, îi erau încordaţi la maximum, iar inima-i bătea nebuneşte.
— Tu ce faci când îţi place de cineva, Ellis? o întrebă el blând, căci îi sesizase tresărirea şi

stânjeneala la atingerea lui. Ellis nu-l respingea căci şi-ar fi dat el seama şi şi-ar fi retras mâna. I se păru însă că ea nu mai fusese atinsă niciodată aşa şi asta îl uimea.
Ellis plecă ochii şi se gândea la întrebarea lui. Nu cunoscuse mulţi oameni în viaţa ei pentru a-i putea spune care era comportamentul ei faţă de aceştia. Erau doar câteva persoane pe care le iubise cu adevărat şi fără rezervă. Însă să-i placă, de cineva?
Lui Ellis îi plăcea să vadă soarele reflectându-se în apă, făcând-o astfel să strălucească, îi plăcea mirosul unei zile de primăvară după ploaie; îi plăcea râsul copiilor şi gustul caramelelor. Îi plăceau duminicile însorite şi… îi plăcea Bryce, admise ea în cele din urmă cu greutate. Era ceva ce ea nu mai simţise pentru nimeni până atunci.
Îl plăcea într-adevăr pe Bryce. Îi plăcea felul cum se comporta, încrederea lui în oameni şi faptul că glumea tot timpul. Îi plăcea faptul că era devotat familiei şi prietenilor săi, dorinţa lui de a ajuta chiar şi un străin care se afla la ananghie, îi plăcea faptul că ştia să-şi stăpânească sentimentele, îi plăcea răbdarea şi persistenţa lui în a încerca să o înţeleagă.
Tuşea lui îi întrerupse gândurile.
— Mai bine-ai intra în casă, îi spuse ea.
Bryce nu avea de gând să insiste pentru a obţine nu răspuns de la ea. Îşi dăduse seama că Ellis nu-şi dezvăluia cu uşurinţă sentimentele. Îi ură noroc în obţinerea slujbei la Looty’s, o sărută rapid pe

buze, căci nu putuse rezista tentaţiei, se întoarse apoi brusc şi plecă.
— Îţi mulţumesc, strigă Ellis îmbujorată.
— Pentru ce? o întrebă el, întorcându-se.
— Pentru… pentru că-ţi pasă de mine.
— Plăcerea este de partea mea, îi spuse el, zâmbind scurt. Lui Ellis zâmbetul acesta i se păru cel mai dulce şi mai frumos zâmbet din lume.

Capitolul 4

Looty Miller avea şaizeci de ani şi era ocupată până peste cap.
— Eşti bolnăvicioasă? o întrebă femeia. Corpul ei robust trecu pe lângă Ellis, lăsând în urmă un miros de grăsime şi ceapă. Turnă repede cafeaua în ceşti şi o servi unor bărbaţi ce se aşezaseră puţin mai devreme la masă.
— Nu, doamnă, spuse Ellis, uitându-se la mâinile femeii. Păreau că zboară deasupra mesei. Se mişcau cu o iuţeală demnă de invidiat. Femeia aşează repede pe o masă şerveţele şi linguri, după care puse şi sare şi zahăr.
— Ştii să citeşti şi să scrii? o întrebă femeia, ducându-se repede la un grătar. Întoarse şunca şi ouăle cu o mână, iar cu cealaltă puse pâinea în prăjitor.
— Puţin.
— La citeşte aici, îi spuse femeia întinzându-i un meniu.
— „Bine aţi venit la Looty’s…" citi ea încet şi rar.

— Mai tare!
— „Micul dejun: un ou, şuncă sau cârnăcior, pâine prăjită sau biscuiţi - un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Două ouă, şuncă sau…”.
— Când poţi începe?
— Chiar acum.
— Pune-ţi şorţul acela atunci, îi spuse Looty, în timp ce servea micul dejun unor clienţi. Timp de doi ani am avut-o ca angajată pe nepoata soţului meu, însă întârzia întotdeauna sau nu se sinchisea să-mi spună atunci când nu venea deloc. Aşteptam un moment prielnic să o dau afară, însă nimeni nu mă întreba de o slujbă pentru că nu-şi închipuia că-mi voi concedia ruda. Cum ziceai că te cheamă?
— Ellis, doamnă.
— Ei bine, Ellis, am nişte veşti pentru nepoata soţului meu. Ea nu-mi este rudă de sânge şi m-am săturat de faptul că nu mă pot baza pe ea deloc. Ţi-ai ales o zi bună să-ţi cauţi de lucru, fetiţo. Tu serveşte jumătatea aceea a camerei, îi spuse ea, arătându-i partea dreaptă, iar dacă ai necazuri, strigi.
— Da, doamnă.
În curând erau două albine zumzăind şi alergând încolo şi încoace în restaurant. Ellis lua comenzile şi servea în partea dreaptă a camerei, iar Looty gătea şi lua comenzile din partea stângă.
Aglomeraţia cu micul dejun mai dură încă o oră, până ce oamenii se mai împuţinară. Looty prinse astfel prilejul să-i arate locul unde trebuia să pună banii încasaţi şi să-i explice totul despre treaba pe

care trebuie să o facă.
Sâmbătă se muncea pe rupte, căci majoritatea oamenilor din oraş alegeau această zi pentru a merge la cumpărături şi a discuta afaceri, iar la moară se lucra numai cu jumătate din muncitori. De cele mai multe tiri ceilalţi veneau să ia masa aici. Duminica era la fel de aglomerată. Oamenii se opreau aici după ce ieşeau de la biserică. Aglomeraţia, din nopţile de vineri şi sâmbătă varia în funcţie de filmul care rula la cinematograf, de locurile unde se dansa şi de orele pe care le aveau elevii la şcoală. În restul timpului, clienţii ei constau în câţiva oameni ce veneau aici în mod constant, însă o ţineau pe Looty destul de ocupată pentru a avea nevoie de un ajutor.
— Trebuie să vă spun că mai muncesc într-un loc cu jumătate de normă spuse Ellis, nevrând să existe vreo neînţelegere. În două locuri de fapt. Domnul Hogan m-a angajat în barul său. Lucrez zilnic după-amiaza de la şase sau chiar noaptea de vineri şi sâmbătă, dacă nu apare vreuna din angajatele sale permanente, cu excepţia duminicii, când sunt liberă.
Din cauză că orele de maximă aglomeraţie coincideau atât la bar cât şi la Looty, acesteia din urmă nu-i prea conveni, însă înainte de a se hotărî o întrebă:
— Ziceai ceva de două slujbe…
— Da, mai dau o mână de ajutor şi familiei LaSalle. Îi cunoaşteţi pe Buck şi pe Anne LaSalle?
— Îi cunosc foarte bine, spuse ea. Îi ajuţi până se

va naşte copilul?
— Da, doamnă, şi încă nu ştiu ce am de făcut şi cât timp voi avea la dispoziţie pentru a-mi îndeplini obligaţiile de acolo. Este important pentru mine căci de acolo primesc mâncare şi un pat, aşa că…
— Cât de mult îţi doreşti slujba asta, fetiţo? o întrebă femeia studiind-o cu atenţie.
— Foarte mult, doamnă.
Looty continua să o privească şi să se gândească.
— Deschid aici la şase fix în fiecare dimineaţă. Vii aici când termini treaba la familia LaSalle, însă nu mai târziu de ora opt. Te ţin până la unsprezece jumătate, când te poţi duce la bar, îi spuse ea făcându-i programul. Probabil că vrei şi tu timp liber, aşa că duminica poţi lucra jumătate de zi.
— Nu, doamnă. Vreau să spun… că nu-mi displace să lucrez toată ziua. Am… am nevoie de bani.
— Ai şi tu nevoie de odihnă, spuse femeia hotărâtă. Cealaltă jumătate de zi i-o voi da acelei fete bune de nimic, ştii tu, nepoatei soţului meu, căci trebuie să-i mai acord o șansă. Între timp, te voi supraveghea să văd cum te descurci. Nu-mi convine să munceşti mai puţin aici și mai mult în celelalte două locuri.
— Da, doamnă, spuse Ellis, mândră de faptul că muncea acum în trei locuri. Gândurile ei călătoreau departe, până după crestele munţilor, la Stony Hollow. Se simţi atunci mulţumită şi plină de speranţă la gândul că se va putea întoarce acolo în curând.
Lucră la Looty’s până la unsprezece şi jumătate,

după care se duse la Steel Wheel să facă acelaşi lucru. Nici nu observă când trecură orele amiezii. Nici măcar nu-i era foame. Dacă ar fi să spună adevărul, micul dejun pe care-l luase la familia LaSalle a fost mai mult decât mâncase ea în două săptămâni. De fericită ce era nici nu mai observă zgomotele produse de stomacul ei gol.
Până seara, buzunarele ei nu erau tocmai ticsite cu bani, însă erau de două ori mai grele decât fuseseră cu o seară în urmă. La fel se simţea şi ea: de două ori mai obosită. Durerea din picioare şi spate îi aminti de o seară în care nu putuse dormi mai deloc, căci fusese nevoită să doarmă în cabina maşinii. Amintindu-şi însă de patul care o aşteaptă în casa familiei LaSalle, zâmbi.
— Zâmbeşti oare pentru că te gândeşti la mine? se auzi o voce cunoscută din spatele ei.
Ellis se întoarse calmă şi liniştită de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă. Genunchii i se înmuiaseră însă de tot şi nu scoase nicio vorbă. Se prefăcea că se uită la Tug Hogan care-i punea pe tavă câteva sticle de bere, însă chipul blând al lui Bryce punea încet stăpânire pe mintea ei. Înghiţi în sec, dorind parcă să-şi mai încetinească bătăile inimii.
— Te gândeşti la cât de frumos şi fermecător sunt? o întrebă Bryce tachinând-o.
— Ai o părere prea bună despre tine. Eu nu-mi pierd vremea gândindu-mă la tine, spuse ea, ridicând vocea pentru a o putea auzi mai bine.
— Ah! ţipă deodată Bryce punându-şi mâna la inimă şi cerând parcă ajutorul lui Tug. Sângerez

cumva Tug? îl întrebă el, după care se întoarse spre Ellis. Ai mai văzut vreodată vreo fată mai afurisită?
— N-am observat că e afurisită până să-mi spui tu, spuse el privindu-l pe sub sprâncenele-i stufoase.
— Crede-mă, spuse Bryce parcă îndurerat. Îţi vine să crezi că ea nu mă consideră un bărbat frumos şi încântător după toate cele ce am făcut să o conving? Ce trebuie să facă oare un bărbat pentru a-i atrage atenţia? îl întrebă el pe Tug, gemând parcă de durere.
Tug se uită la Ellis, care se înroşise toată, apoi se întoarse către Bryce.
— Încearcă comandând o bere.
Râsul lui Bryce se transformă într-o tuse. Abia după câteva secunde bune putu să vorbească şi să râdă din nou.
— Asta este într-adevăr o gândire tipică pentru un proprietar de cârciumă. Mi-ai dat o idee bună. Adu-mi şi mie o bere, îi spuse el lui Ellis.
Muşcându-şi buză de jos, Ellis se mişca printre mese, printre picioarele clienţilor şi printre scaune, ducând şi luând comenzi. Oare Bryce venise într-adevăr să o vadă? Sau a venit doar să bea ceva? Oare voia într-adevăr să-i atragă atenţia sau o tachina din nou, glumind şi flirtând în felul care-l prindea atât de bine?
Ellis nu o uită nici pe Liddy Evans. Nu voia să se bage în chestia asta. Relaţiile lui Bryce cu femeia altui bărbat îl privea numai pe el. Totuşi Ellis nu-l învinuia. Relaţia lui cu Liddy nu o considera un

păcat.
Bryce se încinsese la vorbă cu Tug şi nu-i mai vorbi, totuşi Ellis simţea privirea lui urmărind-o oriunde se ducea. Primea şi ducea comenzile simţindu-se închisă şi urmărită de sus de cineva.
Timpul se scurgea încet. Ellis continua să spere că el va pleca fără să-i mai vorbească, însă se aştepta totuşi să-i mai spună ceva. Rămase dezamăgită căci el tot nu-i vorbea. Toate simţurile ei erau încordate la maximum.
De câte ori trecea pe lângă el, Bryce îi atingea piciorul cu genunchiul iar ea sărea ca arsă gata să leşine.
— Lăzile de bere se golesc, îi spuse Tug, punând patru sticle de bere şi un pahar pe tava ei. Să te duci să mai aduci.
— Da, domnule, spuse Ellis, ducând comenzile şi ducându-se la magazie.
Lua câte patru sticle, câte două în fiecare mână, şi le aşeza frumos în rafturile ce erau amenajate între magazie şi intrarea în bar. Aproape terminase când îl văzu pe Bryce privind-o lung prin geamul uşii.
— Aş aprecia foarte mult dacă nu te-ai mai uita aşa după mine, îi spuse ea cu jumătate de gură, neprivindu-l direct. Apoi se rezemă puţin de perete.
— De unde ştii că m-am uitat la tine? o întrebă el cu o voce joasă pentru a nu fi auzit de ceilalţi.
— Te-am văzut.
— Aha! Asta înseamnă… că te-ai uitat şi tu după

mine, spuse el mulţumit de perspicacitatea lui. Ce coincidenţă, nu crezi?
Ellis nu spuse nimic, însă adevărul se citea cu uşurinţă pe obrajii ei care-i luaseră parcă foc. Intenţionând să-i spună vreo două se întoarse, însă după ce-l privi în ochi, nu mai scoase o vorbă, întoarse capul, neştiind ce să-i spună.
— Ah, Ellis, spuse el, râzând încetişor, tu nu ai deloc simţul umorului? Nu eşti sigură ce să-mi spui nu-i aşa?
Ellis se uită la el şi se hotărî să fie sinceră.
— Tu eşti cea mai neobişnuită persoană pe care am întâlnit-o.
— Cum aşa?
Ca în mai toate situaţiile, lui Ellis i se păru greu începutul.
— Nu… nu ştiu. Aşa pur şi simplu, spuse ea. Lui Ellis nu i se păruse niciodată uşor să-şi exprime sentimentele. Nici nu-şi mai amintea de câte ori nu fusese întrebată ce simţea despre un anumit lucru ori persoană şi ea nu ştiuse ce să răspundă.
— Ei bine, nu te porţi de parcă ţi-ar fi frică de mine, spuse el mai mult pentru sine. Tuşi de două ori, după care o întrebă: Deci, nu-ţi plac bărbaţii în general, sau numai cu mine ai ceva?
Îi plăcea de el… Până la un anumit punct, bineînţeles. Atât cât îşi putea permite să-i placă de cineva. Totuşi…
— Nu. De fapt, cred că-mi place de tine, spuse ea încet şi cu grijă. Te-ai purtat frumos cu mine şi-ţi mulţumesc. Ezită o clipă, după care continuă: Nu

ştiu însă de ce?
— De ce? Mai întrebi de ce?
— Da. De ce ai fost bun cu mine? Nu fac parte din familia ta. Nici măcar nu mă cunoşti. Tot aştept… se opri apoi brusc şi întoarse privirea.
— Ce aştepţi?
Ellis îşi plecă ochii. Nimeni nu-i dăduse nimic niciodată fără să se aştepte la ceva în schimb. De cele mai multe ori i se dăduse de mâncare, i se oferise un adăpost sau haine în schimbul muncii ei. Însă de cele mai uite ori i se cerea să mai facă şi altceva.
— Ce aştepţi, Ellis? o întrebă el din nou pe un ton blând, însă suspiciunea lui creştea. Crezi că am fost drăguţ cu tine pentru că vreau să te fac să te culci cu mine? Asta crezi tu?
Ellis nu se putea uita la el, însă îl lăsă să ghicească adevărul. Ce altceva ar fi putut vrea de la ea un bărbat ca Bryce LaSalle?
— De obicei mă gândesc mult înainte să mint pe cineva, Ellis, îi spuse el, apropiindu-se, căci voia să fie auzit mai bine. Dar pe tine nu vreau să te mint, spuse el făcând o scurtă pauză. Cred că tu eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viaţa mea şi desigur că mi-ar plăcea să te am în preajmă. Adevărul este însă că nu vreau asta dacă tu gândeşti că-mi eşti datoare cu ceva.
Ellis îl privea fix şi nu-i vena să creadă căci observase că el vorbea cu cea mai mare sinceritate. În ochii lui nu se citea nicio urmă de ironie, iar pe buzele lui nu se vedea niciun zâmbet.

„Oare ce gust au buzele astea?” se întrebă ea. La gândul acesta genunchii i se înmuiară, iar inima începu să-i bată cu putere.
— Atunci de ce? îl întrebă ea. De ce eşti aici? De ce mă ajuţi şi de ce eşti atât de bun cu mine?
Bryce începu să râdă încet de parcă şi ea îl pusese în încurcătură cu această întrebare aşa cum făcuse şi el cu întrebarea lui mai înainte.
— Pentru că aşa vreau eu, spuse el. Aşa spune şi Biblia: Că e mai bine să oferi decât să primeşti. Mă simt mai bine atunci când ofer ajutor decât când îl primesc.
— Deci… m-ai ajutat pentru că ţi-a fost milă de mine, spuse ea. Cuvântul „milă” i se opri parcă în gât.
— Nu! spuse el repede. Nu e asta. Doar că…
— Nu am nevoie de mila ta, spuse ea profund jignită.
— Milă? spuse el, înecându-l tuşea.
— Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Sunt puternică şi pot să-mi port şi singură de grijă.
Bryce se aplecă mai mult ca să o poată vedea mai bine.
— Bine. Cum vrei tu, însă ai înţeles totul greşit. Faci cum vrei, mică arţăgoasă ce eşti! l-am spus lui Anne să nu-şi mai facă griji din cauza ta, spuse el vizibil afectat. Supărat şi enervat sunt cuvinte mai potrivite pentru a-l descrie, l-am spus să nu se mai gândească la o fiinţă atât de neprietenoasă ca tine, dar nu, am fost nevoit să mă dau jos din pat, după ce că sunt bolnav, spuse el tuşind, şi să vin

până aici să văd ce mai faci şi cum o duci!
— Să vezi ce mai fac? Cum aşa?
— Anne nu a crezut că Looty îţi va da de lucru chiar de azi. Te-a aşteptat să te întorci şi să împachetezi. Spera să te odihneşti puţin înainte să vii aici.
— Să mă odihnesc? Ellis nu se mai călcase după-amiaza de când avea trei ani. Totuşi… fusese drăguţ din partea lui Anne că-şi făcuse griji din pricina ei.
— Aşa este Anne, spuse Bryce amuzat de parcă ar fi crezut-o nebună. I s-a părut că erai obosită de dimineaţă, că n-ai mâncat cât trebuia şi că eşti cam slabă. Încântătorii lui ochi verzi începură să o cerceteze din cap până-n picioare şi să-i observe formele. Pari obosită şi cam slăbită. Însă dacă ceea ce mi-au spus Looty şi Tug despre tine este adevărat atunci…
— Sfinte Dumnezeule! Ai vorbit tuturor despre mine?
— Nu, spuse el ţâfnos. Am treburi mai bune de făcut, afurisită domnişoară. După cum vezi, sunt cam bolnav. Mă simt ca dracu’ şi tot ceea ce vreau să fac este să mă culc, îi mai spuse el. Însă ţin la Anne şi a trebuit să o ascult şi să vin să văd dacă eşti bine. Aşa că te-am căutat mai întâi la Looty’s. Crezi că mi-a plăcut să stau şi să o ascult cum te lăuda că eşti cea mai harnică angajată pe care a avut-o până acum? De parcă pe mine mă interesa treaba asta! apoi am auzit aceeaşi placă de la Tug când am venit aici. Aşa că spune-mi ce planuri ai

pentru ca eu să-i pot spune lui Anne la ce oră vii acasă.
Ellis era de-a dreptul uimită. În ciuda aparențelor tocmai i se făcuseră mai multe complimente.
— Au spus ei asta despre mine? îl întrebă ea mirată.
Bryce continua să o privească şi să o studieze cu binecunoscutul lui interes. Bucuria ei bruscă îl zăpăcise de tot.
Da, aşa au spus, spuse el încet şi blând de parcă nici nu ar fi fost enervat puţin mai devreme.
Ellis tăcu un moment pentru a savura mândria şi satisfacţia pe care le simţea, după care îşi aminti de altceva.
— Îmi pare rău că am îngrijorat-o pe Anne. Era vorba să facem lista cu îndatoririle mele. Ar fi trebuit să o sun de la Looty's, spuse ea ezitând şi gândindu-se la siguranţa şi căldura patului ce ar fi putut-o aştepta. Rosti apoi tare. Cred că ar trebui să mă mut şi s-o las pe Anne să angajeze pe altcineva care o poate ajuta mai bine. Nu sunt sigură că o mai pot ajuta aşa cum trebuie acum când sunt prinsă cu celelalte două slujbe.
— Asta vei stabili tu cu Anne, spuse Bryce, încercând să o facă pe Ellis să vină acasă în seara aceea, căci acolo intra în funcţiunea arta de a convinge a lui Anne. Amândouă puteţi discuta asta la cină, mai spuse el.
— Nu, nu putem.
Sprâncenele lui negre se ridicară mirate.
— Vezi tu, tocmai asta e, spuse ea simţindu-se

vinovată că acceptase o slujbă pe care nu o putea îndeplini. Aici la domnul Hogan pot munci şi peste program. Eu am nevoie de bani mai mult decât am nevoie de un pat.
— Ai de gând să lucrezi optsprezece ore, pe zi? o întrebă el iritat.
— Atât cât am să pot, spuse ea, simţindu-se oarecum ciudat căci el continua să o privească insistent. Ţi-am spus că am mare nevoie de bani. Am nevoie de ei urgent. Iar cumnata ta ar face mai bine dacă ar angaja pe cineva pe care poate conta.
— Cât timp ai de gând să lucrezi în halul ăsta? o întrebă Bryce. De câţi bani ai nevoie? Bryce mai văzuse bărbaţi care munceau aşa mult pentru a plăti taxele de spitalizare, datoriile la jocuri sau avocaţi, însă numai atunci când datoria era urgentă. Eşti sigură că nu te-ai băgat în vreo încurcătură? mai întrebă el.
Nu era treaba lui de câţi bani avea ea nevoie, pentru ce-i trebuiau sau cum îi câştiga, însă ea se simţea oarecum datoare cu o explicaţie.
— Am nevoie de. 1535 dolari şi 87 de cenţi.
— Vrei să-ţi cumperi o maşină nouă?
— Nu, totuşi cred că o să am curând nevoie de alta. Camioneta trebuie reparată şi mă tem că eu nu sunt un mecanic aşa bun.
— Atunci de ce ai nevoie de atât de mulţi bani?
— Este ceva personal, îi răspunse ea, încercând să-i vorbească frumos. O datorie pe care o am de plătit pentru a recupera ce este al meu, de drept.

Bryce clătină din cap.
— Nu poţi munci până la epuizare pentru a plăti o datorie, spuse el gândindu-se bine.
— Nu muncesc până la epuizare!
— Pe naiba că nu. Uită-te la tine. Eşti palidă, slabă şi abia dacă te mai poţi ţine pe picioare de obosită.
— Sunt bine!
— Pe naiba eşti bine, spuse el după care se întoarse şi-l strigă pe Tug. Hei, Tug! Ai nevoie de Ellis toată noaptea sau poate pleca mai devreme?
— Nu! spuse ea înnebunită când îl văzu pe Tug apropiindu-se. Nu, nu-i spune nimic. Nu este treaba ta.
— S-a întâmplat ceva? întrebă Tug.
— Nu, totul este în regulă, spuse ea hotărât.
— Ba da, spuse Bryce la fel de vehement. Îi vine rău. Are nevoie de odihnă.
Lui Ellis îi venea să între în pământ de ruşine căci Tug începuse să o privească cu atenţie.
— Nu, sunt bine, mă descurc, reuşi ea să spună.
— Ştiu, spuse Tug, însă nu mai am nevoie de tine după miezul nopţii.
— Dar eu am nevoie de bani, spuse ea, deşi Tug îi întorsese spatele şi plecase. Vocea lui Ellis abia dacă se mai auzea, pentru că-şi dăduse seama că nu mai are niciun rost să insiste. Se întoarse spre Bryce aruncând fulgere din priviri. Uite ce-ai făcut acum, scrâşni ea.
— Tug este un băiat de treabă. Nu te-ar fi lăsat să pleci dacă nu ar fi atât de limpede şi vizibil că eşti epuizată. Încercă să o mai înveselească căci i se

păruse că a văzut lacrimi în ochii ei, mai înainte să-i închidă şi să încerce să se abţină, aşa că spuse:, Tug nu are nimic cu tine. Din contră, îi place cum munceşti.
— Şi cu banii cum rămâne? îl întrebă ea, refuzând să se lase păcălită de vorbele lui.
— Cât de mulţi bani mai poţi tu câştiga în două ore într-un loc ca ăsta? Şi care merită să te îmbolnăvești pentru el? întrebă el. Unde-ţi este capul, pentru numele lui Dumnezeu!
— Capul meu îşi vede de treburile lui, spuse ea observând un client ce îi făcea semn cu mâna. Asta te sfătuiesc şi pe tine. Să-ţi vezi de treburile tale şi să mă laşi în pace, auzi?
— Bine, spuse el, căci Ellis deja se întorsese să plece. Să vii repede acasă. Anne se culcă devreme, aşa că voi fi nevoit să te aştept eu să-ţi arăt camera.
Ellis se întoarse să-l înfrunte.
— Nu te deranja. Nu voi accepta slujba, aşa că nu voi veni să înnoptez acolo. O voi suna chiar eu pe Anne să-i spun.
— Foarte bine, spuse el. Continuă să faci ceea ce faci iar eu o să-mi văd de treburile mele.
Bryce ieşi din bar cu mâinile crispate. Încercarea lui de a o face să-şi bage minţile-n cap, eşuase. Ellis era pur şi simplu diavolul în persoană. Arăta ca un înger, însă era cea mai încăpățânată, mai răutăcioasă şi mai enervantă fată pe care o văzuse vreodată.
Ellis… Ellis şi mai cum? Care naiba era celălalt

nume al ei? se întrebă el oprindu-se brusc şi întorcându-se spre bar, cu o flacără de inspiraţie arzându-i în ochi.
Ellis dorise să rămână singură. Acum însă nu mai voia. Se bucurase să-l vadă plecând, acum însă, nu era deloc bucuroasă. Fusese mânioasă însă niciodată nu se mai simţise atât de bine. Simţea că este cineva căruia-i pasă de ea. Se îmbolnăvise la stomac din cauza emoțiilor. Bryce o scotea din minţi, o făcea să verse flăcări pe ochi şi pe gură, să ţipe de enervare, să plângă de fericire şi să-şi smulgă părul din cap din cauza nesiguranţei. Îi venea să le facă pe toate dintr-o dată.
Nu se simţea deloc bine când, după şase ore, ieşi din bar şi se gândi că va trebui să-şi mai petreacă o noapte dormind în maşină. Ar fi putut să-şi petreacă noaptea într-un pat cald, îşi aminti ea. Dădu din cap şi se încurajă singură, spunându-şi că nu-i putea fi de mare ajutor lui Anne şi, mai important, cu cât creştea distanţa dintre ea şi Bryce cu atât va fi mai bine pentru ea.
Se urcă în maşină şi îşi frecă mâinile înainte să pună mâna pe cheia de contact. Terminase întreg ritualul de pornire a maşinii, când îşi dădu seama că ceva nu este în regulă.
Pătura lipsea. La fel şi geanta în care se afla toată averea ei. Un ţipăt de groază îi scăpă, în timp ce scotocea prin maşină să o găsească.
Prea uimită şi îngrozită ca să plângă, se opri o clipă încercând să-şi calmeze bătăile inimii şi să respire regulat. De ce ar jefui cineva o persoană

atât de săracă? Banii? Hai, ar mai fi înţeles, însă şi pătura aia veche? Cărţile mamei ei? Tablourile şi restul…
Capul îi zvâcnea îngrozitor. Lin adevărat hoţ i-ar fi furat numai banii şi nu s-ar fi încurcat cu lucruri neînsemnate şi fără valoare. Deodată se lumină. Numai Bryce putea face una ca asta doar aşa să-i facă în ciudă.

Capitolul 5

În ciuda vremii de afară, drumurile nu erau înzăpezite. Maşina lui Ellis lua curbele, urca şi zbura pe şoseaua ce urca tot mai sus spre zona muntoasă. Nu găsi de la început intrarea ce ducea spre proprietatea familiei LaSalle însă, chiar şi după lungi căutări, se pomeni pe aleea principală într-un timp record.
Ellis era destul de mânioasă să răstoarne totul în calea ei. Bătu însă timid şi cu teamă la uşă. Dacă ar fi să luăm în considerare starea în care se afla, ar fi trebuit să spargă uşa. Ar fi vrut să o deschidă cu piciorul, însă Bryce o deschise înainte de a avea ocazia să mai bată a doua oară.
— La te uită, spuse el. Ai găsit casa destul de uşor. Îmi plac femeile descurcăreţe, spuse el zâmbind.
— Dă-mi lucrurile, scrâşni ea. Era un hoţ chipeş, întreaga ei fiinţă reacţiona la vederea lui. Însă, să-l ia naiba! Era un nebun care ar trebui băgat într-un ospiciu. Ellis ar fi vrut să-i tragă o bătaie zdravănă. Ar trebui să te împuşc, continuă ea.

— Cu ce? Cu imaginarul tău pistol? o întrebă el, nesinchisindu-se să-şi ascundă mulţumirea şi încântarea. De ce nu mă înjunghii? Aşa ai. Economisi nişte gloanţe, râse el.
— Am avut încredere în tine! urlă ea. Te-am considerat un prieten şi iată cum te porţi cu mine. Te pretezi să-mi iei tot ceea ce am eu pe lumea asta.
— Pe naiba ţi-am luat! Şi ţine cont: cu tine nu se poate sta de vorbă aşa ca între prieteni. Tuşi apoi tare. Hai intră şi ţipă la mine cât pofteşti. E frig aici.
— Dă-mi lucrurile!
— Nu, vino mai întâi înăutru.
Ei bine, era într-adevăr frig afară şi Ellis ştia că pierduse prima luptă cu el. Păşi în casă mai rigidă şi mai dreaptă decât un stejar. Îşi văzu lucrurile puse undeva pe un scaun. Banii ei erau puşi deasupra. Se repezi la ele şi verifică să vadă dacă nu-i lipseşte ceva. Bryce se aplecă şi el să vadă şi se ridică când observă că Ellis este satisfăcută de faptul că nu-i lipsea niciun bănuţ. Ea-şi băgă banii în buzunarul pardesiului după care se uită la el. Bryce nu se simţea bine deloc. Era palid.
— Asta zic şi eu încredere, spuse el. Chiar credeai că ţi-am furat ceva?
— Da, aşa am crezut.
Bryce îşi clătină capul.
— Eu doar am adus calul, sau mai bine zis măgarul, la apă. Nimic altceva, spuse el tuşind. Abia se mai ţinea pe picioare. Fără să-şi dea

seama, Ellis făcu un pas înainte pentru a-l ajuta, însă el o opri spunând: Am vrut ca tu să locuieşti aici. Am stricat totul acolo la bar şi-mi pare rău. Nu am vrut să mă bag în treburile tale. Eu… se opri căci tuşea îl înecă. Continuă apoi: Eu am vrut doar să te ajut. Îmi cer scuze.
— Poftim?
Bryce o privea cu o expresie care-i spunea că nu mai poate repeta tot ceea ce spusese mai înainte. Spuse totuşi:
— Am spus că-mi pare rău.
Niciun copil, nicio femeie şi în mod sigur niciun bărbat nu-i mai ceruse scuze vreodată. Dumnezeu ştie că ea le rostise de multe ori, însă nu visase niciodată ca cineva să i le spună ei, mai ales de două ori în aceeaşi zi.
— Eşti bolnav, spuse ea simţind în piept o durere ciudată.
Bryce o înţelese însă greşit.
— Am spus că-mi pare rău şi asta este tot ceea ce vei auzi de la mine în seara asta. Ia-ți lucrurile şi pleacă dacă asta vrei într-adevăr. Nu-mi mai pasă unde vei dormi.
— Nici nu te poţi ţine pe picioare, spuse ea hotărât. Îl luă apoi de mână şi-l ajută să se aşeze pe canapea.
Bryce gemu. Se părea că poziţia orizontală îi pria căci îi apăru puţină culoare în obraji.
— Am stat aseară mult timp în frig, spuse el oarecum dezinteresat.
— Ar fi trebuit să pleci atunci când ţi-am spus. Pun

pariu că asta ai dori şi tu acum să fi făcut ieri, spuse ea punându-i mâna pe frunte. Bryce clătină uşor capul. Pur şi simplu ardea. Căldura pe care el o răspândea în jur o sperie. Îşi permise şi mai zăbovi cu mâna pe fruntea lui.
— Mâini reci şi inimă caldă, mormăi el, zâmbind uşor.
— Cred că delirezi, spuse ea încet.
— Că te aud vorbindu-mi încet şi dulce, da, cred că delirez, spuse el deschizând puţin un ochi pentru a o vedea răspunzând. Cum ea nu spuse nimic el continuă: Era doar un vis plăcut, asta-i tot.
— Febra asta este ca un fel de pedeapsă pentru tine. Ar fi trebuit să fii în pat. Ai luat vreun medicament?
— Iau unul imediat. Lasă-mă să mai stau întins puţin, apoi voi pleca.
— Să pleci? Unde?
— La cealaltă casă despre care ţi-am vorbit. Mi-am luat lucrurile şi le-am dus din nou acolo în dimineaţa asta. Credeam că o să stai aici şi voiam să nu te simţi stânjenită de mine, spuse el oftând. Voi pleca într-o clipă.
— Nu poţi conduce în halul ăsta!
— Bine, mă voi duce pe jos.
— Cât ai de mers? Unde este cealaltă casă? Eu una n-am mai văzut o casă pe o distanţă de o milă de aici.
— Casa este în pădure, la două sute de metri, în spatele ăsteia. E un loc drăguţ şi este toată a mea.

A încerca să-l ducă acasă în starea lui, ar fi tot atât de greu cât ar fi încercat să tragă de un cal mort, se gândea ea, Ar fi fost inutil; nu ar fi putut. Bryce avea de două ori greutatea ei şi era tot atât de slăbit şi de neajutorat ca un copil.
— Unde ai dormit noaptea trecută?
— În camera mea. Sus, la etaj.
— Haide, spuse ea încercând să-l ridice. Observă atunci că Bryce avea frisoane. Haide, am să te ajut să urci sus. Trebuie să te bagi în pat. Ai frisoane.
— Dar tu? Doar nu ai de gând să dormi din nou în maşina aia afurisită, nu-i aşa? o întrebă el încercând cu greu să se ridice.
— Poate nu în seara asta. Fii atent la scări, îi spuse ea, punându-i o mână pe după gât şi încercând să-l ţină drept. Ai luat ceva pentru febră?
— O aspirină. Nu cred că a fost suficient.
— Niciodată nu e suficient, spuse ea ţinându-se de balustradă. Şi unde naiba a dispărut familia ta? Ei nu ştiu că eşti bolnav?
— Asta m-a apucat după ce ei s-au culcat, spuse el agăţându-se cu toată puterea de ea şi încercând să respire. Râse încet, apoi tuşi spunând: Le-am spus că ţi-am luat lucrurile. Le-am spus şi că vei veni aici cu o falcă-n cer şi alta-n pământ şi i-am avertizat spunându-le să nu coboare chiar dacă o să mă audă ţipând.
— De parcă aş fi putut să-ţi fac ceva rău, spuse ea. Haide. Cu cât ajungem mai repede cu atât te vei putea culca mai repede.

— Foarte frumos din partea ta că mă ajuţi, Ellis, spuse el şi, după ce se opri puţin, continuă: Cred însă că tu nu faci asta doar ca să mă vezi în pat.
Oare nu ăsta era motivul pentru care îi spusese ea că-l duce? „Probabil deliriază din cauza febrei”, se gândi ea.
— Ba da, îi spuse ea. Ai nevoie de… se opri, căci Bryce izbucnise într-un hohot de râs. Râdea şi se ţinea cu mâinile de burtă. Ellis stătu nemişcată câteva secunde, gândindu-se că Bryce a înnebunit de tot, până când îşi aminti de mica lor discuţie de la bar.
Gândindu-se că el nu este atât de bolnav pe cât crezuse ea, Ellis speră ca el să plesnească acolo pe scări din cauză că o făcuse să se îngrijoreze degeaba ca o proastă.
— Oh, Ellis, ai fost dulce, spuse el râzând în hohote. Ar trebui să ai şi tu puţin simţul umorului.
— Prostule!
— Îmi pare rău, spuse el, deşi Ellis putea spune sigur că nu era aşa. Sunt într-adevăr bolnav, zise el şi continuă, căci Ellis îi făcuse vânt nelăsându-l să o atingă: Să ştii însă că nu mi-am pierdut încă minţile. Ştiu de ce voiai să mă ajuţi. Îţi era milă de mine, spuse el aplecându-se să o vadă mai bine. Eu sunt actul tău de caritate pe ziua de azi, nu-i aşa? Spun asta pentru că ştiu că tu nu ajuţi pe cineva doar pentru că ai încredere în el şi crezi că oamenii ar trebui să se ajute între ei… Oops, spuse el căzând peste ea. Ei, cred că acum suntem în aceeaşi barcă, spuse el râzând.

— De ce nu mai taci odată? spuse ea abia mai putând să respire, căci Bryce căzuse cu toată greutatea pe ea. Ellis încercă apoi să-l împiedice să se rostogolească pe scări. Fii atent ce faci, îl avertiză ea.
— Sunt! Şi-mi place asta, spuse el cu o voce blândă şi seducătoare.
Ellis se chinuia să-l privească în ochi. Depistă acolo o lumină cunoscută. În ciuda a toate acestea, Bryce avea totuşi febră. Panica o cuprinse repede, iar în gură simţi un gust sărat. Era gata să ţipe dar se abţinu.
— Care este camera ta? întrebă ea după ce putu să mai respire puţin şi încercă să se calmeze.
În acel moment, Bryce se depărtă puţin de ea să o poată privi.
— Ellis?
— Ce? spuse ea preocupată să-l urce o dată scările.
— Uită-te la mine. Când ea-l privi încercă să o fixeze, mai bine. În ochii lui se citea îngrijorarea. De ce tremuri aşa? o întrebă el.
— Eşti greu. Nu cred că te mai pot ţine mult, spuse ea încercând la rândul ei să-l privească fix. Se gândea că privirea unui om care are febră seamănă foarte mult cu aceea a unui om beat. Hai, spuse ea apoi, încercând să zâmbească, mai avem puţin.
— Te-am speriat?
— Bineînţeles că nu, minţi ea. Am reuşi, să ştii, dacă te-ai strădui şi tu puţin.

— Ellis?
— Ce e?
— Nu mă minţi! Uită-te la tine! Tremuri ca o frunză în bătaia vântului.
— Asta pentru că începi să mă enervezi din nou, spuse ea aproape tăios. Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să mă lupt cu tine pe scările astea?
Bryce o împinse brusc după care se aşeză în genunchi şi îşi luă capul în mâini.
— Te-am speriat, spuse el cu tristeţe. Ai să-mi spui dacă am să fac vreodată ceva care să te facă fericită?
Ellis rămase cu gura căscată, pe jumătate de uimire, pe jumătate de groază. De ce ar vrea Bryce LaSalle să facă ceva care să o facă fericită? De ce i-ar păsa de ea? Mai important însă, în momentul acela, era faptul că trebuia să facă ceva să-l urce mai repede, sus, aşa că măsura cu privirea distanţa pe care o mai aveau de străbătut până sus.
— Eşti cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Bryce deodată.
Ellis nu se mai putu abţine. Începu să râdă tare.
— Ţi se pare amuzant? o întrebă el privind-o fix.
Zâmbind amuzată, Ellis se aşeză lângă el.
— Eu tocmai gândeam acelaşi lucru despre tine, spuse ea.
— Într-adevăr? zise şi el, zâmbind. Asta este într-adevăr amuzant, pentru că eu nu mă consider ciudat deloc.

Ellis râse din nou.
— Râsul tău este ca o muzică pentru mine. Ai un râs plin de viaţă şi energie, spuse el devenind serios. Şi jur pe ce vrei tu că nu am mai văzut nimic mai frumos decât chipul tău atunci când râzi.
Oh! Cuvintele lui făcură să i se înroşească şi albul ochilor, iar inima să-i bată nebuneşte. Simţea furnicături în tot corpul şi, ciudat, îi venea să plângă. Doamne! Bărbatul acesta îi spusese cele mai neobişnuite lucruri în cele mai ciudate momente. Îi puse din nou mâna pe frunte. Ardea tot.
— Voi râde din nou pentru tine mâine, însă până atunci trebuie să-ţi scadă febra. Dacă nu, creierul ţi se va încinge, îi spuse ea punând în mod greşit cuvintele lui pe seama delirului. „În condiţiile astea un om poate spune orice” se gândea ea.
— La naiba! spuse el de parcă fusese jignit şi nu mai putea tolera asta. Iarăşi începi! Răstălmăcești tot ce spun şi nu mă crezi niciodată!
— Ei bine, când vorbeşti în felul acesta mă gândesc la orice, spuse ea încercând să-l ridice din nou. Eşti într-adevăr un bărbat neobişnuit!
— Cel puţin nu sunt arţăgos aşa ca tine.
— Ha! De câte ori deschid şi eu gura tu începi să spui toate prostiile.
— Ba nu. Poţi să întrebi pe oricine vrei. Sunt vestit pentru înţelepciunea şi calmul meu.
— Ţi-a făcut vreun rău fetiţa asta? se auzi vocea lui Buck din capul scărilor. Te-am auzit ţipând şi-

am venit cât am putut de repede.
Ellis şi Bryce se întoarseră amândoi spre el. Avea părul ciufulit şi era în pijama.
Amândoi, Ellis şi Bryce, spuseră deodată:
— Doamne, ce bine că te văd. Am nevoie de ajutor.
— Spune-i şi ce calm şi înţelept sunt, mai spuse Bryce.
— Este înţelept şi calm, spuse Buck coborând şi ajutând-o pe Ellis să-l urce pe Bryce cele câteva trepte care mai rămăseseră până sus.
— Ea crede că numai ea ştie totul, se plânse Bryce căzând ca un om mort şi închizând ochii gemând.
— Oh, nu-i prea frumos din partea ta, spuse Anne, care se alătură grupului.
— Are febră mare. Cred că deliregază, spuse Ellis uşurată şi încântată să-i vadă pe Anne şi pe Buck. Încercam să-l duc sus şi să-l bag în pat.
— Însă nu pentru ce credeţi voi şi nu pentru că mă place, spuse Bryce de acolo de jos şi fără să deschidă ochii. Face asta pentru că îi este milă de mine.
Ellis oftă şi-şi dădu ochii peşte cap.
— Adevărul este că eşti cam tras la faţă, frăţioare, spuse Buck, aplecându-se să-l vadă mai bine, după care îl ridică de jos şi-l duse spre o uşă de pe stânga.
— Am răcit stând în frig aseară, le explică Bryce. Abia dacă-şi dădea seama ce se întâmplă cu el. Mă dor oasele. Vreau să mor. Poate că ar fi trebuit să o las să mă împuşte.
Anne coborî să ia nişte prosoape şi se întoarse.

— Să o laşi să te împuşte? întrebă ea, urmându-i pe cei doi şi intrând în camera lui Bryce. O rugă în tăcere pe Ellis să o ajute să facă patul.
— Ellis…
Ellis se roşi toată când Anne şi Buck o priviră amândoi.
— Aş fi putut, însă nu aveam pistol, se scuză ea.
— Nu are nici cuţit, spuse Bryce, în timp ce Buck îl lungi pe pat şi-i scoase cizmele. Însă poate jupui şi un porc cu limba aia a ei ascuţită, mai adăugă el.
Anne începu să râdă. Apoi îi zâmbi lui Ellis.
— Dacă n-aş şti că este bolnav, m-aş distra de minune, spuse ea. Nu cred că l-am mai auzit vreodată vorbind atât de mult.
— Asta-i prea de tot, spuse Ellis uimită. Îmi mănâncă zilele pur şi simplu şi tot el…
— Bryce? Oh, nu Ellis. Este cel mai dulce şi mai amabil bărbat din lume, zise ea şi, după ce-l auzi pe Buck mormăind nemulţumit, adăugă: în afară de tine, iubitule.
Buck îşi privi soţia cu atâta dragoste, încât o făcu pe Ellis să se simtă în plus. În acel moment ea-şi dorea ca măcar o dată în viaţa ei să-i zâmbească şi ei cineva aşa.
După ce făcură patul, îl aşezară mai bine pe Bryce, care mormăia şi gemea în continuare: Ellis îl privea pe Buck cum desfăcea încet nasturii de la cămaşa lui Bryce, cum îi dădea şosetele şi pantalonii jos. Privea hipnotizată trupul lui frumos. Deşi era iarnă mai avea încă pielea

bronzată din vara ce trecuse.
— Mă dus să aduc o aspirină şi nişte cârpe, o auzi ea pe Anne spunând. Asta o aduse la realitate. O urmă pe Anne care ieşise repede din cameră.
— A… mai luat o aspirină mai înainte, reuşise ea să spună, căci nu voia să se bage acolo unde nu-i fierbea oala, dar voia să fie de ajutor, să facă ceva. Nu am ajutat cu nimic până acum. Am vrut doar să-l duc în camera lui. Pot… pot să stau eu să am grijă de el? Cred că-l pot ajuta.
— Bineînţeles că poţi. Să aduc nişte gheaţă? Cred că este…
— Unde este pivniţa?
— Pivniţa?
— Da. Aveţi vreun hambar sau ceva asemănător?
Anne îi dădu informaţiile pe care le ceruse şi îi arătă lui Ellis unde erau. O privi plină de uimire pe Ellis cum taie cepe şi le pune într-un vas cu apă clocotită. Apoi îi aduse o cârpă, aşa cum îi ceruse, deşi nu ştia la ce îi trebuie. O urmărea cu atenţie pe Ellis cum pasă ceapa, o acoperi cu zahăr şi amestecă până se transformă într-un sirop gros. Îmbibând cârpele în acel sirop, Ellis se întoarse în camera bolnavului.
— Voi puteţi să vă duceţi liniştiţi la culcare, spuse Ellis, am să rămân eu cu el.
— Ştii, spuse Anne, eu mă gândeam să-l ducem la spital.
Scepticismul lui Anne o răni pe Ellis. În Stony Hollow era obişnuită cu asta, însă acum pentru că venea din partea lui Anne durea parcă mai tare. Îl

privi pe Bryce. Tremura, nu mai era palid, însă avea febră în continuare. Imaginea pieptului său gol o fascina şi o răscolea.
L-ar fi putut trece prin cap că dacă l-ar fi dus la spital, ar fi putut şi ea să mai doarmă vreo patru ore până dimineaţă. Era epuizată. Ştia însă că nu va reuşi să doarmă dacă nu făcea ce-i distrează conştiinţa.
— V-am spus că nu am cine ştie ce puteri tămăduitoare, însă am mai tratat răceli până acum, le spuse ea. Febra lui nu va mai dura mult. Îl pot vindeca eu, însă dacă vreţi să-l duceţi la spital, duceţi-l. Este alegerea voastră.
Buck îşi sărută soţia, o îmbrăţişă spunând:
— Du-te la culcare, Annie. Trebuie să te odihneşti. O voi ajuta eu pe Ellis, spuse el, şi cum Anne ezita, continuă: Haide, du-te. Ellis se va descurca.
„Ellis se va descurca. Las-o pe Ellis să facă asta.” Aşa îi spunea lui Anne ceva dinăuntrul său. Şi aşa Ellis ştia să gătească, să facă curat, să sape, să taie lemne, însă când Buck spuse „Ellis se va descurca” nu-i căzuse tocmai bine. Însă la urma urmelor doar de asta avea de gând să o plătească pe Ellis.
Când Buck spuse acele cuvinte, asta reprezentase mai mult decât un vot de încredere. Era ca şi cum el spusese că asta este o treabă pe care numai Ellis o poate face, de aceea este important să o lase pe ea să o facă.
— Mă pot descurca într-adevăr, spuse Ellis, mulţumindu-i din priviri lui Buck pentru

încrederea acordată şi zâmbindu-i lui Anne. „Este din nord, de aceea nu se pricepe să trateze un bolnav. Noi ăşta din sud, care suntem mai mult ţărani decât orăşeni ne pricepem mai bine”, se gândea Ellis.
— Bine. Să mă chemi dacă ai nevoie de mine, spuse Anne zâmbind.
Dacă Anne nu prea credea în metodele de vindecare ale lui Ellis, avea însă deplină încredere în soţul său. „Asta se vede de la o poştă” îşi spuse Ellis. După ce Anne ieşi, Ellis şi Buck se treziră amândoi deasupra patului unde zăcea Bryce.
— Cataplasmă de ceapă, nu-i aşa? o întrebă el. Ellis aprobă după care Buck continuă: Atunci am face mai bine să i-o dăm mai repede. Acum când este prea slăbit să se poată lupta.
Ellis descoperi că Buck se pricepea foarte bine să trateze bolnavii. Amândoi îmbibară cârpe în acea soluţie de fiertură de ceapă, după care înfăşurară cu ele pieptul şi spatele lui Bryce, legându-l strâns.
Îl mai acoperiră cu încă două pături şi în timp ce Buck ţinea strâns capul bolnavului, ea luă o lingură de fiertură de ceapă şi i-o turnă pe gât.
— Ueah! Ce-mi faceţi? ţipă Bryce încercând să se împotrivească. Deschise ochii brusc şi îi rotea de la Ellis la Buck şi invers, după care îi închise din nou. Mirosul ăsta, boscorodea el. Mă ustură ochii de la el.
— Închide gura şi încetează să te mai plângi, spuse Buck. Ceapa miroase urât, însă cea care te

îngrijeşte este frumoasă. Aşa că stai liniştit şi savurează clipa.
Pe chipul lui Bryce apăru un zâmbet forţat.
— Ea crede că-mi este datoare, spuse el. De aceea mă îngrijeşte. Altminteri m-ar lăsa aici să mor.
— Mă, da multe mai ştii tu, spuse Ellis, gândindu-se acum dacă merita să-şi piardă somnul pentru unul ca el. Doamne, cum putea oare un om atât de bolnav să fie atât de certăreţ şi atât de fermecător în acelaşi timp? Te poţi duce la culcare dacă vrei, îi spuse ea lui Buck. Am să rămân eu aici. Oricum, cred că Bryce va adormi în curând.
Buck putea fi întru totul de acord cu ea. Îi zâmbi şi fără să mai spună ceva ieşi. După ce uşa se închise, Ellis răsuflă uşurată ştiind că acum nu trebuia decât să aştepte să-i scadă febra. Cu foarte mare grijă pentru a nu-l deranja, se lungi lângă Bryce, nemaiavând altceva de făcut decât să reflecteze la ultimele evenimente din viaţa ei şi mai ales la seara asta.
Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să creadă fiecare cuvânt pe care Bryce îl spusese şi să creadă că el nu a avut vreun motiv ascuns pentru care a fost atât de drăguţ cu ea. Ellis dorea din toată inima să creadă că el o plăcea nu pentru că vroia să se culce cu ea, nu pentru că îi era milă de ea, nu pentru că i-ar fi putut folosi lui la ceva în viitor, ci că o plăcea pur şi simplu pe ea, Ellis, ca pe o persoană cu gânduri şi cu sentimente proprii.
Nimeni nu putea spune că o cunoaşte bine pe Ellis. Nu-şi dăduse seama când devenise o

prefăcută, însă în Stony Hollow ceea ce simţea, gândea şi făcea în spatele oamenilor se deosebea foarte mult de felul cum se comporta ea în prezenţa lor.
La şapte ani află adevărul despre naşterea ei şi-şi putuse da seama de ce nu-şi găsea locul nicăieri şi de ce nu i se părea că aparţine cuiva. Femeia căreia obişnuise să-i spună mamă era mama adevărată a trei băieţi puţin mai mari decât Ellis. Era o văduvă care locuia împreună cu fratele ei mai mare şi se numea Effie Watson.
Effie fusese cea mai bună persoană pe care o cunoştea. Effie îi spuse lui Ellis adevărul despre naşterea ei numai atunci când ea o întrebase, însă întotdeauna se purtase cu Ellis aşa cum se purta cu propriii ei copii. Nu făcuse nicio diferenţă între ei, de aceea se certa mai mereu cu fratele ei.
Mama ei adevărată era o tânără ce făcea parte din clasa de mijloc şi venise în munţii din estul statului Kentucky pentru a preda copiilor săraci. După câte spunea Effie, Stephanie Ellis nu fusese deloc pregătită pentru ceea ce găsise aici. Effie o sfătuise de atâtea ori să renunţe la comportamentul ei de mică bogătaşă şi la standardele ridicate pe care le pretindea copiilor la învăţătură. Ea venise acolo într-adevăr să-i ajute, însă oamenii nu o plăceau, spunând că-i priveşte cu un aer de superioritate. De aceea nu avea deloc prieteni.
Effie însă părea că o înţelege şi erau bune prietene. Stephanie îi preda băiatului ei mai mare,

iar Effie încerca să-i explice modul de viaţă şi felul cum gândeau locuitorii de acolo. Asta o făcea să se mai înveselească puţin şi să-i mai înţeleagă. Când totul mergea mai bine, Stephanie descoperi că era însărcinată.
Refuză să spună numele tatălui. Vestea se răspândi cu iuţeala fulgerului în toate părţile, izolând-o complet de întreaga comunitate. Bărbaţii nu voiau să fie acuzaţi că au ceva de-a face cu copilul, femeile erau geloase pe bărbaţii lor şi îşi protejau fiii, iar cele tinere o ocoleau de frică să nu cadă şi ele în dizgraţie.. Numai Effie, o văduvă ai cărei fiu era prea mic ca să fie implicat, a rămas în continuare prietena lui Stephanie.
Această din urmă muri a doua zi după ce născuse înainte de termen o fetiţă bolnăvicioasă şi slăbuţă. Cum nimănui nu-i păsa dacă fetiţa trăia sau moare şi pentru că-şi dorise dintotdeauna o fetiţă, Effie a păstrat-o în ciuda vehemenţei fratelui ei, botezând-o Ellis.
Fratele lui Effie toleră în cele din urmă prezența lui Ellis. Într-o zi, la şcoală, un coleg, Tommy Lee Tucker, povesti tuturor că ea era un copil din flori. Aşa descoperi Ellis motivul pentru care „unchiul" nu o iubise niciodată aşa cum îi iubea pe ceilalţi nepoţi ai lui.
În momentul acela ceva îi întrerupse firul amintirilor. Bryce se dezveli brusc dorind apoi să-şi dea jos şi bandajele cu care îi erau înfăşurate pieptul şi spatele. Blând dar hotărât, Ellis îl împiedică, ţinându-i mâinile. Bryce la rândul lui nu

se împotrivi.
— Sstt! Odihneşte-te acum, îi spuse ea încet. Trebuie să-ţi economiseşti puterile pentru mai târziu, pentru a lupta cu febra şi cu răceala din corp.
— Ellis, murmură el slab după care tuşi puternic.
— Culcă-te la loc, Bryce, spuse Ellis învelindu-l din nou până la bărbie. Bryce scoase mâna stângă şi mai înainte să-l poată opri o cuprinse de mijloc.
— Ellis.
— Da, eu sunt, spuse ea. Însă nu începe să te lupţi din nou cu mine. Nu eşti deloc în formă, aşa că te pot lua la bătaie imediat dacă-mi faci greutăţi.
— Eşti dură ca o stâncă, nu-i aşa? şopti el cu ochi închişi.
— Câteodată aşa trebuie să fiu.
— De ce? întrebă el, însă nu mai auzi răspunsul căci adormi cu mâna pe mijlocul lui Ellis. Aceasta i-o dădu încet la o parte, îl înveli şi-l luă de mână. Dintr-un impuls începu să i-o mângâie; o dată și încă o dată, căci contactul cu el o fascina. Pielea lui era fină şi caldă. Chiar şi când dormea şi corpul îi era relaxat, muşchii lui ieşeau în evidenţă. Erau impresionanţi. Ellis rămase mută, contemplându-l.
Se întreba cum s-ar simţi dacă Bryce ar strânge-o în braţele lui puternice. Oare ar atinge-o încetişor şi i-ar şopti la ureche vorbe frumoase? Oare o va săruta tandru? Oare ochii lui vor străluci de dragoste şi fericire? Oare îi va păsa lui de ea, o va proteja şi înveseli?
Ellis sări din pat căci simţi mâna lui arzând ca un

cărbune încins. Imediat Bryce începu din nou să delireze, spunând:
— Fierbinte. Prea fierbinte.
— Ştiu, murmură ea, simţindu-se vinovată de ceea ce gândise mai devreme. Chiar dacă Bryce ar fi avut cea mai mică înclinaţie să simtă sau să facă un singur lucru din ce-şi imaginase ea, Ellis nu ar fi trebuit să uite nici măcar o secundă că are o datorie sacră faţă de cineva care însemna totul pentru ea. Şi mai era şi Liddy Evans…
Înmuie o cârpă în apa rece şi-i tamponă obrajii şi fruntea. Mult timp ea îi răcori în felul acesta fruntea şi îi mângâie părul, crezând că el doarme. Când o luă de mână, Ellis tresări şi-l privi să vadă dacă deschisese ochii. Nu o făcuse.
— Ellis?
— Da.
— Mulţumesc.
Ellis simţi că are un nod în gât. Încercă să înghită însă degeaba. Doamne! Ce prostie, se gândi ea. Luă o cârpă cu mâna cealaltă. O băgă în apa rece şi începu din non să-i tamponeze fruntea.
Mâna lui într-a ei îi atrase apoi atenţia şi o făcu să se gândească din nou la trecut.
Degetele lui Effie Watson erau scurte şi groase şi pline de bătături, precum cele ale lui Bryce. Erau însă mâini deosebite. Ele o pieptănau pe Ellis, ele îi împleteau părul blond, lung şi des, ele îi cuprindeau obrajii înainte de culcare când venea să o sărute.
Până la unsprezece ani mâinile acelea o

protejaseră şi avuseseră grijă de ea. Effie încercase să se revanşeze faţă de Ellis revărsându-şi toată dragostea, încercând parcă să contrabalanseze prejudiciile şi răutatea oamenilor. O făcuseră pe Ellis să se simtă iubită, dorită, însă nimic nu mai fusese ca mai înainte odată ce ea aflase adevărul.
Îi era dor de Effie. Simţea şi acum cu aceeaşi intensitate durerea pe care o simţise în acea dimineaţă blestemată când Effie avusese accidentul Fiecare om din Stony Hollow primi cu durere vestea că un copac căzuse peste biata şi buna femeie. Nimeni însă nu avea niciun cuvânt de mângâiere pentru tânăra fată a cărei inimă şi al cărei viitor muriseră odată cu Effie.
Familia lui Effie nu se putea descurca fără ea. Un bărbat nu putea creşte singur copiii. Găsindu-se în imposibilitatea de a munci pentru a-şi hrăni şi îmbrăca cei patru copii, fratele lui Effie a fost nevoit să apeleze la familia lui pentru ajutor. Cea de-a doua soră a lui fusese de acord să-i primească pe băieţi în casa ei, însă Ellis era o străină pentru ea, fiind pe deasupra şi copil din flori.
— Promit să fiu cuminte, plânse Ellis agăţându-se de fratele ei mai mare şi sperând să o ia cu el. Promit că voi munci din greu şi nu voi mânca nimic.
— Dă-i drumul, spuse unchiul Cal repede. Tu nu poţi să mergi.
— Dar nu face rău nimănui, spuse Bobby

îndurerat.
— Vom avea noi grijă de ea. Vom împărţi mâncarea cu ea, plânseră ceilalţi băieţi. Mai ales cel mic plângea şi-şi ştergea nasul cu mâneca cămăşii.
— Ea nu este de-a noastră, spuse Cal. Nu ne este rudă. Faylyn nu o cunoaşte aşa cum o cunoaştem noi, spunea el încercând să o ia pe Ellis din braţele fraţilor săi. L-am promis mamei voastre că voi avea grijă de ea şi am să mă ţin de cuvânt.
Inima lui Ellis era sfâşiată. Unchiul Cal le promisese că-i va aduce înapoi cât se poate de repede, însă ei ştiau că nu se va întâmpla aşa. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Capitolul 6

Ellis îl auzi pe Buck mai înainte ca acesta să atingă clanţa uşii. Stătea lângă fereastră după ce se plimbase încolo şi încoace prin cameră, când acesta băgă capul pe uşă.
— A trecut deja o oră. Nu e timpul să schimbăm cârpele?
— Le-am schimbat singură acum o jumătate de oră. Te aşteptam, spuse ea, luând de jos o oală în care fiersese ceapa.
— Ar fi trebuit să mă chemi, spuse Buck ducându-se la pat să vadă cum se mai simte fratele său.
— Nu am avut de ce, spuse Ellis admirând îngrijorarea şi preocuparea lui Buck pentru fratele lui. Bandajele trebuie schimbate din când în când

pentru ca febra să-i scadă treptat. Trebuie să mai încălzesc asta însă. Mi-era teamă să-l las singur între timp.
— S-a comportat bine?
— Niciodată n-ai să vezi un pacient bun, spuse ea zâmbind. Păcat că nu este aşa şi atunci când este sănătos.
— Nu este?
Ellis intenţionase să facă o glumă, căci în ciuda a ceea ce credea despre Bryce, ea aprecia întotdeauna o glumă bună. De data asta reuşi să-l zăpăcească pe Buck. Era ca şi cum ei vorbeau despre două persoane diferite.
— Nu, nu este. Cel puţin cu mine, spuse ea. Este băgăreţ, neascultător şi face o tragedie din cele mai mărunte lucruri, spuse ea, gândindu-se apoi o clipă. Râde atunci când nu trebuie, este înţelegător şi iertător atunci când ar trebui să se enerveze şi… Nu vreau să vă vorbesc de rău fratele, însă este imprevizibil, nu poţi să ştii niciodată ce are de gând să facă în secunda următoare.
Buck râse oarecum forţat.
— Ei bine, dacă cineva se poate descurca cu el, cred că tu eşti aceea, spuse el uitându-se la Bryce. Dar să ştii că nu este nici pe jumătate rău aşa cum ai spus tu. Îţi vei da seama de asta când îl vei cunoaşte mai bine.
Ellis nu răspunse. Nu avea de gând să se încurce cu el şi în mod sigur nu va avea timp să-l cunoască mai bine. Trebuia să câştige prin muncă mulţi

bani, iar el îi stătea în cale… răscolindu-i gândurile, inima, sentimentele.
Îi înlocuiră din nou cârpele. Ceapa din oală mai fusese fiartă o dată. Buck o întrebă dacă o mai poate ajuta cu ceva şi cum Ellis răspunse „Nu” se întoarse să se culce din nou.
— Eşti sigură că nu vrei să te odihneşti şi tu un pic? o mai întrebă el când ajunse la uşă. Te-aş putea chema dacă s-ar întâmpla ceva.
— Mulţumesc, însă nu va mai dura mult. Am să rămân eu.
Ellis nu mai spera să vadă vreodată patul pe care-l visase atât. Bryce mai tresărea din când în când, însă asta era normal. Mai bombănea şi se plângea că-l doare sau că bandajele sunt prea fierbinți sau că-i este frig, după care adormea la loc.
În următoarea oră, Ellis stătu pe scaunul de lângă geam, uitându-se în gol. Se poate să fi aţipit o secundă sau două, însă era trează când pe hol se auziră din nou paşii lui Buck. Schimbară compresele ca şi mai înainte. Bryce începuse să transpire abundent. Dormi însă, în următoarea oră respirând regulat, fără tresăriri şi treziri scurte. Febra scăzuse.
Cu puţin înainte de ivirea zorilor se trezi, făcu câteva încercări de a se da jos din pat, însă nu putu din cauza lui Ellis care-i interzise categoric.
— Cum poţi fi atât de frumoasă şi totuşi atât de rea? se plânse el furios.
— Mai încet. Ai să trezeşti pe toată lumea. Vorbeşti atât de tare încât ai putea scula şi un

mort.
— Mă simt ca un mort, spuse el nemulţumit, lăsându-se să cadă pe perne. Spune-mi ceva, Ellis. Ceva frumos care să mă facă să uit starea în care sunt.
— Vrei să-ţi spun o poveste? îi spuse ea, amintindu-şi că şi ei îi plăceau poveştile
— Da. O poveste despre Ellis. Povesteşte-mi şi mie visurile tale.
— Ţi-am mai spus. Nu am visuri, doar planuri, spuse ea hotărâtă. O urmă de îndoială îi pătrunse însă în suflet. Nu se gândise niciodată că planurile ei se vor transformă în simple vise.
Bryce o studie în tăcere. Trecură câteva secunde lungi până să-i răspundă.
— Atunci spune-mi şi mie planurile tale.
— Planurile mele…
— Despre bani. Ce ai de gând să faci după ce-ţi plăteşti datoria? Ai de gând să cumperi o casă mare şi frumoasă şi una din limuzinele acelea? Sau ai de gând să te muţi în California şi să te îmbraci toată în bijuterii şi blănuri. Eşti destul de frumoasă pentru a deveni un star al cinematografiei.
— Iar tu eşti un prost de dai în gropi.
— Spune-mi ce ai de gând să faci cu toţi acei bani. Jur să nu spun nimănui.
Obosită să tot discute în contradictoriu, Ellis se aşează lângă el.
— Închide ochii, spuse ea, căci dorea să-l facă să mai doarmă puţin. Banii pe care eu încerc să-i

strâng acum sunt importanţi pentru că… ei bine, aşa. Sunt importanţi.
— Trebuie să mă întorc în Stony Hollow să recuperez ceea ce este al meu. După asta vreau să iau totul de la capăt şi să-mi clădesc o nouă viaţă, spuse ea cu patos. De vreme ce nu mă cunoşti, bănuiesc că-ţi făcuseși impresia că vreau o casă mare, că-mi place fastul, luxul, însă nu este adevărat. Am citit şi eu odată într-o revistă despre California… Sunt unele lucruri pe care aş vrea să le văd acolo, însă nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Nici în New York. Adevărul este că-mi place să locuiesc într-o regiune muntoasă unde aerul este curat şi. Oameni mai puţini.
Ellis îi mai tamponă puţin faţa şi fruntea după care continuă:
— Vezi tu, eu nu prea mă ataşez de oameni pentru că ei nu prea mă plac.
— De ce?
Există unele, persoane care ar dori să mintă, însă ele nu ştiu să se prefacă aşa că adevărul ar ieşi oricum la iveală. La fel era şi Ellis. Ea ştia că dacă nu spune adevărul acum va fi luată drept mincinoasă incurabilă mai târziu.
— Eu sunt un copil din flori şi am fost nevoită să sufăr pentru păcatul mamei mele toată viaţa.
După această confesiune a ei se aşternu tăcerea. Se întoarse să-l privească în ochi căci nu-i era ruşine de condiţia ei. Bryce o privea din nou, nu cu dispreţ, aşa cum se aştepta Ellis, ci înțelegător ca şi cum ar fi ştiut fiecare detaliu al vieţii ei mai

înainte de a i-l spune ea.
— Spune-mi despre planurile tale, spuse el încet şi simplu, închizând din nou ochii.
„Asta-i tot?” se întrebă ea. Mândră cum era, pregătise o mulţime de cuvinte grele la adresa lui, asta dacă el ar fi reacţionat cum se aştepta ea. Însă nu fusese să fie aşa. Oare lui nu-i păsa pe cine invita în casa lui? se mai întrebă ea.
— M-am gândit să-mi fac o căsuţă pe aici, pe undeva. În această zonă muntoasă. Să fie un loc liniştit, departe de oameni. Undeva unde nimeni nu mă cunoaşte. Să fie însă un loc unde să-mi pot câştiga singură existenţa, nu să depind de cineva şi să fie în apropierea unei şcoli. Musai să fie şi o şcoală, spuse ea hotărât.
Ellis tăcu, gândindu-se cât de importantă este educaţia la un om şi regretând că nu a urmat şi ea o şcoală.
— O şcoală? insistă Bryce, pe jumătate adormit.
— Vreau să merg la şcoală. Vreau să obţin o diplomă, spuse ea. Nu sunt sigură ce voi face cu ea, însă probabil că voi şti după ce termin liceul. Vreau deci să termin liceul şi apoi, dacă va mai fi ceva deosebit, ce aş vreau să mai ştiu, poate voi urma şi o facultate. Anne a fost la şcoală, nu-i aşa? întrebă ea după o mică pauză.
— Da, mormăi el.
— Este deşteaptă, nu-i aşa?
— Foarte.
— Îmi place felul cum vorbeşte. Vorbeşte ca o persoană cu educaţie.

— Vorbeşte mult.
— Şi tu la fel.
Bryce deschise numai un ochi şi o privi printre gene.
— Anne spune că în casa asta este o linişte îngrozitoare. De aceea obişnuieşte să dea drumul la radio spunând că înnebuneşte toată ziua să audă cum se aşază praful pe mobilă.
— Nu mai spune! Atunci se poate ocupa ea de tine în locul meu. Mie întotdeauna ai ceva să-mi reproşezi.
— Ţie am ce, ei nu.
— Vrei să asculţi şi restul planurilor mele sau nu?
— Da, spuse el închizând ochii. O şcoală, o căsuţă, fără oameni.
Ellis se gândea cât anume din planurile ei să-i dezvăluie, când Buck intră în cameră.
— Cum se simte? întrebă el. L-am auzit bombănind puţin timp mai înainte însă m-am gândit că dacă aveai nevoie de mine mă chemai.
— Febra i-a scăzut, iar el este iar morocănos şi ţâfnos, spuse ea mai mult în glumă decât în serios. De fapt îi plăcuseră ultimele minute ale discuţiei lor. Este minunat să ai cui să-i împărtăşeşti planurile tale de viitor şi să observi că acesta ascultă cu interes. Cred că a venit timpul să plec, mai spuse ea.
— Nu! ţipă Bryce sărind din pat.
— Unde ai de gând să pleci? întrebă Buck mult mai calm decât fratele lui. Nu. Ai dormit toată noaptea.

— Ştiu şi eu asta, spuse ea ridicându-se. Însă am o slujbă. Nu ar fi frumos să întârzii.
— Unde, la Looty's? Aş putea să o sun şi să-i explic. Îţi va da o zi liberă, căci vezi tu… Bryce este singurul tânăr din oraş care-i place.
Ellis îl privi dispreţuitoare.
— Flirtezi şi cu Looty?
— Face nişte biscuiţi minunaţi, spuse el culcându-se la loc. Te vei întoarce aici după ce termini?
— Cred că ar trebui să dormi, Ellis, spuse Buck. Eşti epuizată.
— Nu te mai strădui, Buck, spuse Bryce tăios.
Nu te poţi contrazice cu ea. Are planuri cu viaţa ei. Tot ce putem face noi este să adunăm bucățelele care vor mai rămâne din ea, căci după cum arată nu mai rezistă mult.
— Dacă ai, îmi poţi prepara nişte terebentină, îi spuse ea lui Buck ignorând cele spuse de Bryce. Fă-l să rămână în pat şi să doarmă. Şi dă-i să bea multă apă. Nu mai are nevoie de bandaje, însă ar trebui să ia ceva pentru tuse la interval de câteva ore sau îşi va da afară plămânii.
— Tu ai gustat vreodată din porcăria aia pe care mi-ai băgat-o pe gât aseară?
— Iar tu ai tăcut vreodată mai mult de cinci minute?
Ambii bărbaţi erau foarte tăcuţi din fire. Câteodată stăteau zile întregi fără să-şi vorbească. Buck zâmbi căci ştia ce anume dăduse naştere şi întreţinea logoreea fratelui său.

Capitolul 7

În mintea lui Ellis, un duş apărea ca cea mai bună soluţie de a o revigora după o noapte de nesomn. Prima ei baie adevărată o revigoră şi o ţinu trează la lucru. Acum însă, fără ea, Ellis începu să resimtă cele treizeci şi şase de ore de nesomn.

Ea singură o rugase pe Looty să lucreze mai mult, iar când femeia îi spusese ferm că ar trebui să mai aibă. Şi puţin. Timp liber ea refuză. Avea nevoie de bani, însă pe la amiază abia îşi mai putea târî picioarele. Era moartă de oboseală şi abia-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Nu ştia cum va ajunge la familia LaSalle, însă când coti pe drumul ce ducea spre casă, simţi noi puteri în corp. Era bucuroasă că are unde să se ducă şi cu cine să vorbească.

— Ellis, spuse Anne din uşă. Nu trebuie să baţi la uşă de câte ori vii acasă. Acum locuieşti aici. Li deschise uşa larg, după care o luă pe după umeri şi o pofti în casă. Ţi-am pus lucrurile în fosta cameră a doamnei LaSalle, a doua uşă pe stânga. Nu am redecorat-o încă, însă patul e bun. Asta este tot ceea ce contează acum. Arăţi foarte obosită.

Ellis dădu doar din cap, oftă şi o lăsă pe Anne să vorbească.

— Ţi-e foame? Hai să-ţi încălzesc ceva de mâncare. Supă vrei?

— Mulţumesc, însă am ciugulit ceva la Looty’s, spuse Ellis, deşi nu mâncase nimic. Face nişte

biscuiţi minunaţi.
Anne râse.
— Ştiu, aud despre ei toată ziua.
— Cum se mai simte Bryce? întrebă ea în timp ce Anne o conducea sus.
— Pare mai bine, deşi tuşeşte încă. Nu voi mai dispreţui niciodată o ceapă, spuse Anne râzând. Cum ai învăţat să vindeci un om răcit şi cu febră?
— Spui că mai tuşeşte? mai reuşi Ellis să întrebe.
— Da, însă siropul de tuse îi face bine. Nu pot să spun că-l condamn când spune că nu-i place, sucul ăla de ceapă îmi face greaţă doar când mă uit la el, râse Anne.
— Unde este Bryce? întrebă Ellis oprindu-se pe scări.
— În camera lui, spuse Anne care îşi dăduse seama că Ellis nu are chef de râs.
Cum o auzi, Ellis o luă repede la fugă şi intră în cameră ca un soldat care a plecat în misiune.
— Nu am nici timpul şi nici energia necesară să mai stau să mai am grijă de un copil nerecunoscător, spuse ea stând cu mâinile în sân şi privindu-l pe Bryce.
Acesta stătea tolănit în perne citind liniştit ziarul. Se ridicase din pat doar să facă un duş, să se bărbierească şi să se schimbe. Îşi pusese o bluză şi… Ellis nu mai putu vedea căci era învelit. Era atât de atrăgător şi avea un corp minunat şi o… Nu! Arăta bine, doar atât, se hotărî Ellis încercând să nu-l mai privească aşa.
— Observ că eşti.. Mai veselă şi mai bine dispusă

ca niciodată, spuse el privind-o ca de obicei, insistent.
Ignorându-l pe el şi crampele pe care le simţea la stomac, Ellis se îndreptă spre vasul în care se afla sucul de ceapă şi terebentină după care spuse:
— Voi coborî să încălzesc din nou siropul, îi spuse ea. Când mă voi întoarce vei bea asta. Dacă nu, când vei mai face febră te voi lăsa să mori. M-ai înţeles?
— Vai, iar îmi vorbeşti frumos, spuse el zâmbind. Îţi jur, Ellis, că dacă nu încetezi să-mi mai vorbeşti aşa frumos, mă voi îndrăgosti până peste cap de tine.
— Nu mai spune! l-auzi domnule! Văd că ţi-a plăcut licoarea mea.
— Mi-ar fi plăcut dacă ai fi fost mai amabilă cu mine, răspunse el.
— Hm! spuse ea privindu-l de sus. Dacă vrei să fiu amabilă cu tine, fă ce-ţi spun eu şi te vei face bine. Nu am energia necesară să stau trează noapte de noapte să te îngrijesc.
Ellis ieşi din cameră, coborî scările şi intră în bucătărie puţin nervoasă. Ce om încăpăţânat! se gândea ea. Oare de ce îi păsa de el? Că doar nu-i era rudă. Nu-i era nici prieten. Era un hoţ care-şi băga nasul în treburile altora…
— Îşi aminti apoi deodată de banii pe care-i băgase cu o zi în urmă în buzunarul pardesiului de lână. Intenţionase să găsească un loc bun unde să-i ascundă însă…
O luă la fugă pe hol şi înşfăcă pardesiul din cui.

Căută în buzunar şi răsuflă uşurată când îi găsi acolo unde îi pusese. Începu să se gândească unde să-i ascundă. Pentru că pământul îngheţase, nu-i putea îngropa şi cum nu avea multe lucruri ca să-i poată ascunde printre ele, se gândi imediat la maşină. Bryce îi găsise ascunzătoare din maşină însă ea era o fată isteaţă.
Se uită cu grijă împrejur şi cum observă că nimeni nu o vede, băgă banii într-o altă ascunzătoare din maşină, o ascunzătoare, pe care o ţinea de rezervă. Ei, acum are altceva. Banii erau în siguranţă.
— Asta-i ultima ta şansă, Bryce LaSalle, spuse ea puţin mai târziu, stând lângă el cu fiertura de ceapă în mână. Ori te comporţi ca un bărbat şi bei asta, ori eu mă spăl pe mâini de tine şi nu vreau să te mai văd.
Era atât de obosită că abia mai vedea bine.
— Ah, Ellis, spuse el strâmbându-se şi clipind des din ochi. Să-mi ceri să beau porcăria aia e ca şi cum mi-ai cere să-mi vărs maţele. Nu. Ei, acum nu te enerva şi nu ţipa la mine. Nu vreau să crezi despre mine că sunt un papă-lapte. Pur şi simplu nu pot să beau chestia aia. Dezvelindu-se şi ridicându-şi tricoul adăugă: Poţi însă să-mi pui comprese. Te las pe tine s-o faci.
Privirea lui Ellis aluneca pe pielea lui netedă şi îi observa cu atenţia fiecare muşchi şi fiecare fibră.
Simţea o căldură neobişnuită în tot corpul. Ar fi dorit să râdă isteric sau să o ia la fugă ţipând. Stătu însă ţeapănă ca o statuie. Voia de asemenea

să-l privească ţintă în ochi, să lase vasul acolo şi să plece. În loc să facă asta se aşează pe pat fără să se uite la el. Mâinile îi tremurau când, îmbibând o cârpă în mixtură, începu să o plimbe pe pieptul lui.
Îi plăcea să-l atingă iar el gemea de parcă atingerea ei îl ardea. Ellis îşi trase repede mâna şi îl privi. Privirile lor se întâlniră şi se contopiră una cu alta. Pasiunea ardea ca un foc în trupul lui. Era intensă, imposibil de suportat şi făcu din Ellis o prizonieră. Ea asta şi voia căci şi trupul ei iradia căldură, încălzind toată camera.
Inima lui Ellis bătea gata să-i spargă pieptul; respira greu şi neregulat. Gura i se uscase şi întreg corpul ei începu să tremure atunci când el o luă de mână şi încet i-o plimbă înainte şi înapoi pe piept în apropiere de locul unde i se observa inima bătându-i. Îi simţea muşchii mişcându-se sub mâna ei. Valuri de pasiune şi de dorinţă se îndreptau dinspre trupul lui spre al ei şi înapoi, umplând-o de o emoţie necunoscută până atunci.
Bryce îi apăsă mâna peste pieptul lui insistând pe sfârcuri, iar Ellis privea fascinată cum pupilele lui se dilată de plăcere. Pasiunea i se citea în privire. Mâinile lui Ellis alunecau parcă singure pe trupul lui.
Deodată Bryce ridică cealaltă mână şi cu degetele îi atinse uşor şi tandru obrajii, atât de uşor de parcă i-ar fi fost frică să nu se spargă. Parcă atingea un obiect de artă de o imensă valoare, ceva la care ţinea şi pe care-l adora. Gestul lui o

umplu de bucurie pe Ellis, îi blocă toate gândurile, îi scoase la suprafaţă toate sentimentele şi îi trezi toate simţurile. Atingerea lui o făcu să simtă o imensă plăcere. Simţurile ei cereau parcă mai mult decât o simplă atingere. El o atinse o dată şi încă o dată iar Ellis, fără să-şi dea seama, se apleca din ce în ce mai mult spre el. Închisese ochii şi se concentrase asupra sânilor. Bryce dorea parcă să simtă fiecare părticică a trupului ei. Îşi plimba mâinile încetişor de pe umărul pe braţul ei, de pe şolduri de-a lungul coapselor, făcând-o să tresară de plăcere. Se mută apoi pe mijlocul ei subţire, după care începu să urce, ajungând la sâni şi mângâindu-i încetișor. În acest punct excitaţia lui Ellis ajunsese la maximum, iar corpul ei era gata să explodeze de plăcere. Trase aer în piept şi deschise ochii.
— Am să te sărut Ellis, îi şopti el încetişor.
Ceva în mintea lui Ellis îi spunea nu. Însă toată fiinţa ei dorea să se contopească cu a lui. Braţele lui o trăgeau spre el. În ochii lor se vedea acea lumină a plăcerii şi dorinţei, lumină ce-i apropia mai mult. Voia într-adevăr să o sărute, iar ea să se lase sărutată.
Buzele lor abia dacă se atinseră. Cu vârful limbii, Bryce simţi gustul buzelor ei. Se opri apoi parcă să-l savureze. Gurile lor se deschiseră şi se uniră într-un sărut lung şi pasional. Focul din inimile lor ardea, provocând la luptă parcă destinul, soarta şi sfidând providenţa. Bryce o strânse cu putere la pieptul lui. Limbile lor se întâlniră. A lui

îndrăzneaţă şi excitantă, a ei timidă şi retrasă. Pasiunea le unea trupurile.
Bryce izbucni brusc într-o tuse puternică. Când ea încercă să se îndepărteze, el o opri.
— Nu, rămâi, te rog, spuse el tuşind din nou. Nu pleca.
Cu o mână proptită în perne şi cu alta pe pieptul lui, Ellis îl privi aşa cum nu o mai făcuse: mirată şi temătoare. Văzuse şi întâlnise mulţi bărbaţi, însă niciunul nu fusese atât de frumos şi atrăgător, Mai fusese sărutată, însă niciodată aşa cum o sărutase Bryce. Mai fusese înfometată însă nu ca acum.
Bryce îi dădu o şuviţă de păr blond după ureche şi, zâmbind, se uită în ochii ei.
— Uimitor, nu-i aşa?
Ce ar fi putut spune ea? Dădu afirmativ din cap după care îşi plecă privirea. Se ridică şi se şterse pe mâini. Prea târziu observă că avea mixtură de ceapă pe tricou. Ştergându-se cu prosopul îl privi. Expresia blândă şi tandră de pe chipul lui zdruncina de la temelie toate fundaţiile vieţii ei. Ellis era stânjenită de privirea din ochii lui şi de senzaţiile pe care le simţise puţin mai devreme.
— Nu eşti atent deloc, spuse ea făcând pe supărata. Uite ce mi-ai făcut.
Bryce începu să râdă.
— Acum ce faci? Râzi de mine?
— Da.
— Ei bine, încetează. Ăsta este cel mai bun tricou al meu şi tu mi l-ai pătat. Acum nu-l mai pot îmbrăca. Asta nu e de râs.

— Nu, nu este de râs. Îmi pare rău de incident, însă nu-mi pare rău că ne-am sărutat... şi ştiu că nici ţie.
— Cine a spus că nu-mi pare rău? întrebă ea, dându-şi părul pe spate şi privindu-l fix. Ăsta era un gest pe care-l căpătase încă de când era foarte cinică.
— Dacă încerci să te cerţi din nou cu mine, nu o să-ţi meargă, Ellis. Vezi tu, dacă nu-ţi plăcea să fii sărutată, m-ai fi respins. E simplu, nu? spuse el degajat. Te-am prins cu asta micuţă domnişorică afurisită. În realitate, nu eşti însă atât de afurisită cum m-ai făcut să cred până acum.
— Nu sunt şi n-am fost niciodată afurisită, spuse ea. De fapt, cred că sunt o sfântă care stă de vorbă cu diavolul. Mă mir că te-am suportat zilele astea. Ar fi trebuit să te împuşc atunci când am avut ocazia.
Urmă o scurtă tăcere. Amândoi ştiau foarte bine că ea nici măcar nu avusese pistol. Ellis întoarse încetişor capul spre el să vadă ce face. Privirile li se întâlniră şi amândoi izbucniră într-un hohot de râs.
— Ţi-am mai spus. Eşti cel mai ciudat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse ea printre hohote de râs, aşezându-se lângă el pe pat. Resimțind din nou oboseala, era prea slăbită pentru a se lupta sau certa cu el.
— Bine. Înseamnă că ăsta este felul tău dulce de a-mi spune că mă placi, spuse Bryce plin de sine.
Ellis îl studie pentru un moment prefăcându-se că

se gândeşte foarte profund la asta.
— Asta înseamnă că sunt prea obosită şi confuză ca să mă mai cert cu tine, spuse ea în final, căscând. Aproape că era să recunoască că-l plăcea însă nu, nu-i va da această satisfacţie.
Dori să se ridice însă mâinile lui îi atinseră umerii. O trase încetişor spre el, mângâindu-i spatele. Se opri însă căci văzu că ea îl respinge nemulțumită.
— Te-am rănit cu ceva?
— Nu, spuse ea repede.
Auzind asta, Bryce continuă să o strângă şi să-i maseze muşchii. Senzaţia pe care o trăia Ellis o ameţea. Închise ochii căci mintea i se întunecase din nou. Se retrase însă din strânsoarea lui.
— Lungeşte-te lângă mine, se auzi vocea lui blândă. Neîntâmpinând nicio împotrivire, Bryce o culcă pe spate.
Abia dacă-şi dădu seama, însă Ellis i se abandonă în braţe cu totul. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Credea că o să moară de plăcere şi emoţie. Ellis îşi imagina că este cu el pe o pajişte verde, într-o zi însorită de vară sau că privesc apusul soarelui, toamna pe înserate. Deschise ochii şi întâlni privirea lui plină de dorinţă şi de pasiune. Întrebă apoi brusc:
— O iubeşti mult?
— Pe cine? întrebă el mirat. Degetele lui ezitară un moment.
— Pe Liddy Evans, spuse ea, nemaigândindu-se la ce spune. Cum el nu răspundea nimic, răsuflă uşurată, gândindu-se că el nu a auzit întrebarea,

pe care n-ar fi trebuit s-o pună.
— Pentru o vreme am crezut că o iubesc. Voiam s-o iubesc, spuse el în cele din urmă. Însă este o diferenţă între a iubi pe cineva pentru că are nevoie de tine şi a iubi pe cineva aşa simplu şi necondiţionat. Spuse asta şi se lungi alături de ea, cu capul aproape de al ei. El era culcat pe spate uitându-se în gol, iar ea era culcată pe burtă cu privirea aţintită asupra lui.
— Era o lecţie pe care trebuia s-o învăţ. Să mă descopăr pe mine însumi… îmi pare rău că a trebuit să o fac rănind-o pe Liddy, spuse el vorbind mai mult pentru el decât pentru Ellis.
Aceasta din urmă închise ochii. Nu era deloc sigură că voia să asculte toate astea. Nu era sigură că vrea să-şi bage nasul în viaţa lui şi totuşi, imaginându-şi-l cu o altă femeie se întristă şi, totodată, se enervă.
— Am stat cu ea pentru că am crezut că are nevoie de mine, continuă el. La început chiar pentru asta a stat cu mine. Nu a fost niciodată o atracţie fizică între noi. Am făcut dragoste, bine-înţeles, însă nu a fost… ştii tu, ceva senzaţional. Amândoi o făceam din nevoie, nu din plăcere. Lipsea scânteia… Nu era… Ellis simţi capul lui ridicându-se de pe pernă şi respiraţia lui deasupra ei, nu era aşa cum ar fi trebuit. Ea oricum are copii, nişte copii minunaţi şi m-am gândit că şi ei au nevoie de mine.
Bryce oftă şi tăcu pentru un moment.
— Întotdeauna am suferit pentru că eu păream să

am mereu nevoie de oameni. În schimb ei nu aveau nevoie de mine. Cu acest sentiment am crescut. Eram stresat de chestia asta: Buck şi mama au fost cei care s-au sacrificat pentru mine, spuse el şi se opri din nou. Ei aveau un plan. Vezi tu, Buck este isteţ. La şcoală luă întotdeauna note mari. Voia să urmeze o facultate şi să ajungă cineva mare, nu să rămână în oraşul ăsta şi să lucreze la moară. Ei bine, după moartea tatălui meu s-au gândit să folosească banii de la asigurare şi toate economiile pentru a-l trimite pe Buck la facultate, după care, atunci când îmi va veni mie rândul să mă ajute el. Totul era aranjat. Până şi sora mea a donat…

— Nu ştiam că ai o soră, spuse Ellis, stând cu ochii larg deschişi şi ascultând fiecare cuvânt pe care el îl rostea. Ceva din vocea lui o făcea să-l asculte cu atenţie. Vorbea cu emoţie gândindu-se la lucruri din trecutul său. În cuvintele pe care le rostea vibra toată durerea, tristeţea şi regretul lui, sentimente ce se asemănau cu cele ale lui Ellis. Exista deci o legătură între ei şi abia acum luau cunoştinţă de ea. Amândoi erau legaţi prin sentimente comune: durere şi tristeţe.

— Da, o cheamă Brigitte. Noi îi spunem Brie. Este cu câţiva ani mai mică decât Buck. Locuieşte împreună cu soţul ei în Covigton.

— Ce s-a întâmplat în continuare? întrebă Ellis, mirându-se şi ea de interesul arătat faţă de povestea lui Bryce. De ce mai lucrează încă Buck la moară?

— A murit mama, spuse el scut, uitându-se în altă parte. Într-un accident de maşină. Se terminase cu visul lui Buck de a urma o facultate. Brie tocmai se căsătorise şi se mutase cu soţul ei, iar eu aveam şapte ani.
Ellis aştepta ca el să continue. Îşi putea da seama după vocea lui că amintirea morţii mamei lui era foarte dureroasă. Ar fi dorit să-l poată mângâia şi să-i mai uşureze suferinţa, însă nu ştia cum.
— Buck s-a întors să aibă grijă de mine. El a renunţat la tot pentru mine.
— Şi de atunci te pune să munceşti din greu pentru a-i plăti ce a făcut pentru tine, spuse Ellis. Cum putuse oare să-i placă de un om ca Buck LaSalle se frământă ea, răstălmăcind acum comportarea lui.
Bryce începu să râdă.
— Hai, stai liniştită. Buck nu mi-a spus niciun cuvânt despre asta. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine iar atitudinea lui nu s-a schimbat nici acum. Întotdeauna a avut grijă de mine şi m-a educat cum a putut mai bine. Lui îi datorez tot ce ştiu. Nici măcar nu mi-a purtat pică atunci când l-a părăsit soţia din cauza mea.
— Anne este cea de-a doua soţie a lui Buck?
Bryce o aprobă.
— Era mai tânăr decât sunt eu acum când s-a căsătorit prima oară. Avea vreo douăzeci, douăzeci şi unu de ani. Ea era foarte arţăgoasă. Nimic nu părea s-o mulţumească. Se plângea că locuiau prea departe de oraş şi că această casă

este prea veche. Buck lucra peste program… în timpul ăsta ea se plictisea. Tot găsea ceva de care să se plângă, iar pe mine nu mă putea suferi. De mine se plângea întotdeauna. Aveam vreo nouă, zece ani pe atunci. Şi uite aşa, într-o bună zi a plecat, spuse el uitându-se fix la perete de parcă şi-ar fi putut vedea acolo ca pe un ecran tot trecutul. Buck spune întotdeauna că a fost mai bine aşa, însă eu cred că mariajul lor ar fi putut dura mai mult dacă nu eram eu.

— Şi mie mi se pare că ar fi fost mai bine aşa, şopti ea, urând-o pe acea femeie şi făcându-şi din nou o părere bună despre Buck.

— Ei bine, continuă el, întinzându-se şi jucându-se în părul ei blond, poate. Însă toată viaţa mea am avut impresia că a trebuit să renunţe la ceva din cauza mea şi pentru mine. Asta m-a preocupat foarte mult. Nu am putut nici să mă revanşez faţă de cei care s-au sacrificat pentru mine. Asta până să o întâlnesc pe Liddy.

— Ce treabă are ea cu toate astea?

— Tocmai asta e. Nu are nimic de-a face, răspunse el. Văzând că nu a lămurit-o pe Ellis închise ochii, gândindu-se cum să facă să-i explice mai bine. Atunci când Reuben a părăsit-o, continuă el, Liddy a suferit o depresie nervoasă şi avea trei copii care depindeau de ea. Şi ei erau complet zăpăciţi şi pierduţi.

— Zăpăciţi şi pierduţi? repetă Ellis, care simţi atunci o binecunoscută durere.

— Da. Ei nu ştiau ce s-a întâmplat, spuse el. Nu

Liddy a fost cea care mi-a cerut ajutorul. Eu am fost acela care i l-am oferit. Ăsta era modul meu de a da cuiva câte ceva din ceea ce eu primisem de la alţii. Voiam ca cineva să aibă nevoie de mine. Am ales-o pe Liddy şi copii ei. Şi aşa a şi fost. Au avut nevoie de mine la început, mai spuse el jucându-se în continuare cu părul ei. Am crezut că voi muri şi voi ajunge în rai. Făceam tot felul de sacrificii, mă martirizam singur pentru că ştiam că de fapt nu o iubesc. Copiii ei sunt minunaţi. M-am ataşat într-adevăr de ei însă trebuia să o iubesc pe mama lor pentru a forma o familie… iar eu nu o iubeam. Cât despre Liddy… ei bine, nu era aşa de slabă şi neajutorată cum mi; se păruse mie. Este rezistentă. Avea nevoie doar i de timp pentru a-şi reveni.
— Şi ce s-a întâmplat?
— Nimic important, spuse el. Într-o seară eram la masă împreună uitându-ne unul la altul şi mirându-ne de ce suntem acolo împreună când nu aveam nevoie unul de celălalt şi nu ne iubeam. Aşa că ea a spus pur şi simplu: „Mulţumesc pentru ajutor” iar eu am plecat.
— Însă mai sunteţi încă prieteni. Vă mai întâlniţi, nu-i aşa? Te-am auzit spunând asta atunci la bar.
Bryce aprobă.
— Reuben este… spuse el, căutând un cuvânt care să-l caracterizeze şi care să nu sune a înjurătură.
— Josnic şi infam?
— Da. Poate arată el ca un domn însă este un şarpe veninos, spuse el bucuros că găsise

cuvântul. Niciodată nu a fost altceva, însă faptul că a părăsit-o pe Liddy şi pe cei trei copii care erau ai lui… asta a fost prea de tot. Liddy nu l-a mai acceptat în viaţa ei şi cred că cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să o conving că dacă a părăsit-o o dată o va mai face şi altădată. Am ajutat-o cu bani şi am fost la un avocat să depună cererea de divorţ, am ajutat-o şi atunci când a fost vorba să-l ţină departe de ea şi de copii pe Reuben.

— De asta se tot ia el de tine şi-ţi vrea capul pe tavă?

— De asta şi din cauză că am trăit cu nevastă-sa mai mult de şase luni.

— Mai bine te-ai feri de el, spuse Ellis, iar ochii! Începeau să i se închidă.

— Hai că asta-i culmea! Doar nu eşti îngrijorată pentru mine, nu-i aşa?

Ellis îl privi uimită. Bineînţeles că era îngrijorată pentru el. După părerea ei, Reuben Evans nu era o fiinţă umană, era un animal. În schimb, Bryce era cel mai amabil, sensibil, drăguţ şi iubitor bărbat pe care-l cunoscuse.

— Regret să-ţi spun „domnişoară afurisită”, îi spuse Bryce, însă miroşi ca naiba.

Şi tu la fel, se gândi ea, căci era prea obosită ca să mai vorbească. În aer era un miros îngrozitor de ceapă şi terebentină.

— Visezi deja, scumpă Ellis? îl mai auzi ea, şoptindu-i la ureche. Mi-ai spus că tu nu visezi, faci planuri. Numai planuri. Pot însă să bag mâna

în foc că planurile astea ale tale sunt tot la fel de imaginare ca şi pistolul. Observ că visezi cam mult. Şi eşti dulce când dormi. Uită-te la tine. Eşti doar un copil care visează frumos.
Oare degetele care o mângâiau uşor pe obraz erau ale lui? se întrebă Ellis. Nu-şi mai putu da seama căci adormi. Că era o visătoare, asta ştia, însă niciodată în viaţa ei nu mai avusese un vis! atât de frumos şi dulce ca Byrce.
— Salutare, străinule.
— Doamne sfinte, ţipă Ellis cu mâna la inimă. M-ai speriat de moarte, Bryce. Ce cauţi, aici?
— Ei bine, de două săptămâni de când m-am mutat în casa mea din pădure nu facem decât să ne salutăm din depărtare. Aşa că m-am hotărât să vin şi să te întreb ce mai faci, spuse el strecurându-se pe uşa deschisă. Nu părea să-l deranjeze faptul că Ellis îi întorsese spatele şi-şi vedea de treabă.
— Sunt bine, spuse ea oarecum tăios căci la vederea lui. Bryce inima începuse să-i bată din nou, nu numai de la sperietură. Respira neregulat şi se simţea de parcă alergase o sută de mile în susul muntelui. Oh, de ce avea el oare această influenţă asupra ei? se întrebă Ellis. Pur şi simplu numai la auzul vocii lui inima-i tresărea de fericire. Privirea lui o excita peste măsură. Trebuia să suporte toate acestea aşa cum un păcătos suporta focurile iadului.
Ellis îşi aminti că trecuseră deja două săptămâni de când stătuse trează lângă patul lui Bryce. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese se întipărise

bine în memoria ei. Unele din cuvintele lui îi erau mai scumpe ca lumina ochilor. Şi. Le va aminti întotdeauna cu plăcere. Altele fuseseră prea dureroase pentru ea, aşa că încerca să le uite, să nu şi le mai amintească.
Dormise întreaga după-amiază şi noapte, trezindu-se a doua zi, înainte de răsăritul soarelui, cu trupul odihnit dar cu mintea obosită de parcă nu ar fi dormit deloc.
Bryce era o complicaţie a vieţii ei pe care nu o prevăzuse atunci când plecase din Stony Hollow pentru a strânge o mică avere. Era o complicaţie pe care nu o prevăzuse şi nu se gândise niciodată că aşa ceva i se putea întâmpla ei. Habar nu avusese că pot exista şi bărbaţi ca Bryce LaSalle, de aceea nu ştia cum să se comporte în faţa lor.
El o făcea să-şi piardă minţile, o atrăgea, o făcea să se bucure de viață. Totuşi el era o barieră în calea planurilor ei, o barieră pe care trebuia s-o înlăture cât mai repede, dacă dorea să se întoarcă în Stony Hollow. Şi trebuia să se întoarcă acolo repede.
Bryce rămase în pragul uşii privind-o fix, iar ea se străduia să-l ignore. Secundele treceau. Privirea lui şi ignoranţa ei erau ca nişte curenţi de aer cald şi rece care se întâlneau, se contopeau şi încărcau atmosfera cu electricitate, cu tunete şi fulgere.
— Deci, întrebă ea întorcându-se spre el căci nu mai suporta tensiunea. Mai doreşti şi altceva? Eu am treabă, să ştii.
— Nu te împiedic cu nimic.

— Ei bine, eu nu pot să mai fac nimic dacă tu stai acolo şi mă priveşti insistent.
— De ce? întrebă el, cu un zâmbet ironic în colţul gurii. Te emoţionează prezenţa mea?
— Da. De ce să te mint! spuse ea hotărât.
— Ce crezi tu că înseamnă asta, Ellis?
Bryce îşi aplecă capul într-o parte şi o privea gânditor.
— Crezi că este aceeaşi chestie care te-a făcut să mă ocoleşti astea două săptămâni de când stai aici?
— Am avut treabă.
— Ai fost prea ocupată şi nu ai avut timp să vorbeşti cu un prieten?
El, un prieten? Ea fusese obişnuită numai cu prezenţa veveriţelor şi ratonilor, nu şi cu a unor prieteni. Nici nu avusese prieteni. Întotdeauna îşi dorise un prieten cu care să vorbească, să-i spună problemele ei, cu care să râdă aşa cum văzuse pe multă lume făcând. Îi plăcuse să-i spună lui Bryce despre planurile ei şi îi plăcuse şi faptul că Bryce îi spusese totul despre relaţia lui cu Liddy Evans. Reuşea s-o înveselească, dar să o şi supere uneori cu vorbăria lui. El avea o mare putere de înţelegere. Ştia să asculte necazurile altora şi ştia cum să facă o persoană să uite de problemele ei. Bryce ar fi un prieten adevărat, se gândea ea.
— Nu aş fi ştiut cum să mă comport cu un prieten, dacă aş fi avut unul, spuse ea încet, continuând să mătură. Strânse apoi gunoiul într-un făraş. Cum el nu spunea nimic, Ellis se întoarse spre el

continuând:
— Nu am avut niciodată un prieten.
— Ai unul acum, spuse el.
Privirea lui era caldă şi prietenoasă, se putea citi acolo o sinceritate de care nu se putea îndoi. Ceva o făcea să aibă încredere în el.
— N-am ştiut niciodată ce să mă fac cu tine, spuse ea. N-am să ştiu ce să mă fac cu tine nici dacă te numesc prieten.
— Poate că nu. Dar cel puţin să nu te aştepţi că o să te las în pace, chiar dacă îmi spui tu. N-am să te las niciodată în pace, Ellis. Prietenii nu fac aşa ceva.
Observând nuanţa de umor din glasul lui, îi răspunse cu aceeaşi monedă:
— Vrei să spui că prietenii obişnuiesc să vină aşa pe neaşteptate ca o molimă?
— Mda. Chiar aşa. Unii prieteni pot deveni 6 adevărată pacoste.
Ellis îl privi încruntată din cap până în picioare după care, într-un moment de extaz, dintr-un impuls, se hotărî să facă ceva nebunesc, să facă ceva ce-şi dorise demult, şi anume să spună un secret unui prieten.
— Astăzi este ziua mea.
Ellis făcu anunţul atât de brusc şi neaşteptat, încât Bryce nici nu înţelese de prima oară ce spusese, aşa că o rugă să repete.
— Ei bine, spuse el bucuros, „La mulţi ani!” Vom sărbători evenimentul, exclamă el, luând această informaţie ca pe un eveniment de care ar trebui să

se agațe cu putere. Da, vom sărbători, la să vedem. Împlineşti douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Doamne, eşti majoră! Asta chiar merită sărbătorit. Tug este încântat când aude de cineva că a ajuns la vârsta când poate bea în mod legal. Haide, vom merge la…
O luase de mână şi era gata să o tragă pe ă când se întoarse iarăşi spre ea. Ellis parcă prinsese rădăcini. Nu voia să se mişte din loc.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el.
— Nu pot spune nimănui că este ziua mea.
— De ce naiba nu? O singură dată împlineşti şi tu douăzeci şi unu de ani, spuse el pe un ton ridicat. Ca prieten îţi spun: Haide să sărbătorim.
— Poate la anu'. Când voi împlini douăzeci şi unu de ani, spuse ea.
— Ai numai… Bryce nu mai putu spune nimic. Rămase cu gura căscată. Ştirea pe care ea i-o spusese, se părea că-l luase pe nepregătite.
În statul Kentucky puteai servi băuturi alcoolice doar dacă aveai douăzeci şi unu de ani. Ştiau amândoi că Ellis servea lichior la barul lui Tug Hogan de ceva timp. Ştiau de asemenea că dacă Tug va afla vreodată asta va vedea roşu în faţa ochilor căci el va trebui să tragă ponoasele dacă vreo autoritate afla că a angajat o persoană minoră.
Nu data naşterii i-o spusese Ellis. Îi spusese ceva ce Bryce voia să audă demult. Avusese încredere în el. Era conştientă de asta, la fel cum era şi Bryce, că Tug o va concedia pe loc dacă află că l-a

minţit.
— Să-ţi fie ruşine, Ellis, spuse el râzând. Deveni însă serios, căci îşi aminti că nu ştie care este numele ei de familie. La naiba, continuă el, n-am mai avut vreun prieten despre care să ştiu atât de puţin. Care este numele tău de familie?
— Folosesc numele de Johnson, spuse ea. Se simţea bine când îi spunea toate acestea lui Bryce. Nu o deranja deloc că acesta îi afla toate secretele, căci avea încredere în el şi ştia că nu le va spune nimănui.
După ce aruncă gunoiul, puse făraşul şi mătura jos căci era timpul să re întoarcă la lucru. Avea două slujbe şi un prieten. Ce altceva şi-ar mai fi dorit o fată la aniversarea a douăzeci de ani? se întrebă ea. Simţea totuşi o durere în suflet, căci îi era dor de Stony Hollow şi de ceea ce lăsase în urmă acolo.
— „Foloseşti” numele de Johnson? o întrebă Bryce, găsind formularea ei prea complicată pentru o fată de la ţară.
Ellis trecu pe lângă el şi ajunse în micul hol dintre pivniţă şi camera barului.
— Nu am avut vreun nume de familie până ce nu m-am căsătorit cu domnul Johnson şi chiar şi atunci nu eram sigură că era legal să-l folosesc, căci atât el cât şi preotul erau beţi când ne-am căsătorit.
Bryce înţepeni în pragul uşii cu gura căscată. La aşa ceva nu se aştepta. Ştia şi el foarte bine că era interesat de Ellis, poate chiar o iubea şi de aceea

nu mai era drum de întoarcere. O plăcea prea mult, o dorea prea mult, ţinea prea mult la ea, de aceea nu mai putea să dea înapoi.
— Hai, stai puţin, strigă el, mergând repede să o ajungă din urmă. Ellis pusese deja mâna pe uşa ce dădea spre bar, când Bryce o prinse de braţ şi o întoarse spre el. De ce nu mi-ai spus până acum că eşti căsătorită?
— Pentru că nu…
— Nu era treaba mea. Ştiu, ştiu, spuse el.
Ştirea aceasta era dureroasă pentru el. Acum trebuia să-l ia în calcul şi pe soţul ei. Unde este soţul tău? El ştie unde eşti?
Ellis îl studia în linişte. Ezita parcă să deschidă gura.
— Prietenii îşi pot spune chiar şi lucruri care nu le plac? Dacă Unul dintre ei îi spune celuilalt lucruri care ştie că aceluia nu o să-i placă mai sunt prieteni în continuare? îl întrebă ea mirată.
— Bineînţeles. Tocmai asta este. Prietenii ştiu totul unul despre altul, spuse el întrebându-se dacă nu o să regrete cele spuse mai târziu. În cele zece minute de când erau prieteni în mod oficial, ea îi dezvăluise faptul că comisese o ilegalitate angajându-se la barul lui Tug şi faptul că era căsătorită.
— În cazul ăsta, sper ca domnul Johnson să sărbătorească din iad faptul că mă aflu aici, spuse Ellis zâmbind. Se opri apoi uimită. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu este bine să vorbeşti de rău un mort… însă să ştii că m-am simţit bine vorbindu-l

de rău.
— El este mort? întrebă Bryce care se simţea acum de parcă o greutate uriaşă i se luase de pe inimă.
— Diavolul l-a luat, spuse ea încântată că se putea descărca spunându-i asta unui prieten.
— Nu prea l-ai plăcut pe acest domn Johnson, spuse Bryce studiind-o atent.
— Nu mi-a plăcut niciun pic de el, spuse ea deschizând uşa de la bar.
— Cât timp ai fost căsătorită cu el, o întrebă Bryce ţinându-se după ea. Dorea să ştie totul despre ea mai înainte să înceapă să se răstească din nou la el.
— Cinci ani, spuse Ellis dezinteresată
„Cinci ani”! Bryce ştia faptul că în generai fetele de la ţară se mărită devreme, însă pe Ellis pur şi simplu nu şi-o putea imagina măritată de atâta timp cu un bărbat pe care nici măcar nu-l iubea.
Se grăbi să ajungă la un scaun pentru că simţea că nu se mai poate ţine pe picioare. Se aşeză jos. În mintea lui se învălmăşea tot ceea ce aflase cu puţin timp înainte. Totul i se învârtea în cap şi nimic nu părea să mai aibă vreo logică în mintea lui.
Atunci când o sărutase, când o atinsese, ar fi putut băga mâna în foc că Ellis era inocentă, că nu mai fusese atinsă niciodată de un bărbat. Oare a confundat el sfiala cu lipsa de experienţă? Probabil. Însă se mai sărutase el cu multe femei înainte, iar un bărbat îşi putea da seama… nu-i

aşa?
O privea pe Ellis cum ducea pe o tavă câteva sticle de bere unor clienţi şi încercă să şi-o imagineze cu un alt bărbat, cu unul pe care nu-l iubea… în sfârşit cu un alt bărbat în afară de el.
Simţea atunci o durere cumplită în inimă.
Bryce era peste măsură de mânios. O dorea şi ştia prea bine că ar fi în stare să-l ucidă pe cel care cuteza: să o atingă. Îşi imagină pentru o clipă că mângâie părul blond şi că o strânge în braţe, ferind-o de privirile celorlalţi bărbaţi şi păstrând-o numai pentru el. Pentru un bărbat care era în general liniştit, asta era într-adevăr o revelaţie.
Îşi scutură capul dorind parcă să alunge gândurile negre. Când putu să gândească din nou logic, o ţintui pe Ellis cu privirea, aşa cum era obişnuit să facă.
În timpul acesta ea se ducea de colo-colo prin cameră, luând şi ducând comanda clienţilor. Poate că felul în care mergea, felul în care-şi ţinea capul, felul cum se apleca, sau doar gândurile lui de mai înainte îl făceau să creadă din ce în ce mai mul că ceva era în neregulă cu ea. Era un lucru pe care el nu-l ştia despre ea. Întinse gâtul şi se chinuia să vadă cine se afla la masa la care Ellis ducea cele mai multe comenzi căci îşi dăduse seama că ceva este în neregulă acolo.
Bryce deveni ca un taur gata să între în arenă, atunci când îl zări pe Reuben Evans privind-o cu atenţie pe Ellis. Avea un surâs în colţul gurii şi o lumină ciudată în ochi.

— Te-am întrebat ceva, fetiţe, spuse Reuben.
Cum Ellis nu dorea să-şi ridice ochii şi să-l privească, el continuă:
— Eşti surdă sau prea proastă să vorbeşti
— Ţi-a spus deja că nu vrea să danseze cu tine, spuse un alt bărbat de la masă. Las-o în pace. L-am văzut şi pe Bryce LaSalle învârtindu-se pe aici, aşa că. Las-o în pace.
— Nu mă interesează cu cine se culcă ea, spuse Reuben, luând berea pe care Ellis tocmai i-o pusese în faţă. Am întrebat-o doar o simplă chestie şi vreau să-mi răspundă. Nenorociţii ăştia de ţărani vin cu nasul pe sus la oraş, morţi de foame şi cred că toată lumea e a lor. Ei trăiesc din banii pe care eu îi dau sub formă de taxe, aşa că dacă întreb pe unul ceva, vreau să-mi şi răspundă imediat, spuse el, privind-o încruntat pe Ellis. De ce nu dansezi cu mine? Eşti prea proastă şi nu ştii să dansezi? Sau te crezi prea bună pentru a dansa cu unul ca mine?
— Poate nu te place, spuse un alt bărbat, râzând şi bătându-l prieteneşte pe umăr pe Reuben.
Asta nu era prima oară când Reuben Evans venise la Steel Wheel, se îmbătase şi toată noaptea nu făcuse altceva decât să o jignească pe Ellis. Cu trei nopţi în urmă, când Ellis era cu o tavă plină cu sticle şi pahare, acesta îi pusese piedică şi râsese pe săturate de ea, încântat de ceea ce făcuse.
— Nu mă face să aştept, ţăranco, spuse el răstit. Crezi că dacă te culci cu nemernicul ăla de LaSalle, gata, te-ai făcut fată de la oraş? Ascultă-

mă pe mine, tot ţărancă eşti.
— Nu-i adevărat, îndrăzni Ellis.
Se uită repede la Reuben însă întoarse îngrozită capul în altă parte când văzu câtă ură şi furie se ascunde acolo. Mai fusese acuzată şi în trecut că se culcă cu bărbaţi. Asta părea să fie un fel de pedeapsă pe care trebuia s-o îndure ea pentru păcatele mamei ei. O deranja însă acum, mai mult ca niciodată, faptul că fusese acuzată că se culcă cu Bryce LaSalle. Puse repede ultima sticlă de băutură pe masa lui şi se întoarse neînţelegând de unde atâta ură la Reuben pentru ea.
— Ce nu e adevărat? Că te culci cu LaSalle?
Sau că eşti ţărancă?
Ellis stătea rigidă, tăcută, aşteptând ca Reuben să plătească comanda pe care ea tocmai i-o adusese. Era mai bine să nu spună nimic, îşi spuse ea, muşcându-şi buza de jos şi încercând din răsputeri să se abţină să-i spună lucruri pe care ştia că le va regreta mai târziu. Era mai bine să tacă din gură şi să se comporte ca şi cum nu se întâmplase nimic. Beţivii spun întotdeauna lucruri pe care nu le gândesc, îşi mai spuse ea.
— Las-o în pace, spuse din nou celălalt bărbat de la masă, de data aceasta hotărât. O s-o întăriţi şi o să-l cheme pe Bryce, iar eu nu vreau să fiu prin preajmă când o să vină spre tine.
— Dacă ţi-e frică de el, du-te şi bea în altă parte, se răsti Evans. În acel moment bărbatul dădu peste cap băutura care mai rămăsese în sticlă, după care plecă de la masă.

Ellis prinse ocazia, aşa că luă repede banii pe care bărbatul îi lăsase pe masă, se întoarse şi plecă direct spre Bryce.
— Acesta parcă nici nu o văzu. Privirea lui era aţintită asupra lui Reuben Evans. Avea o privire tăioasă, de gheaţă.
— Ai probleme? o întrebă el luând-o de mână, dar fără să o privească.
— Nu, spuse ea automat căci îşi dădea seama că din cauza ei se poate isca o bătaie zdravănă.
Nu s-a întâmplat nimic. Hai să mergem.
Ellis era sigură că Bryce se va descurca de minune, într-o eventuală luptă cu Evans, şi recunoştea fără rezerve că i-ar fi plăcut dacă el s-ar fi bătut pentru ea. Dar mai ştia şi că Reuben Evans nu ar fi luptat cinstit. Era un prost care nu s-ar fi dat în lături să folosească metode josnice prin care şi-ar fi putut învinge adversarul. Astfel Bryce putea să fie grav rănit iar ea să aibă probleme mai grave. Nu putea deci să rişte.
— Haide, spuse ea, trăgându-l uşor de mână. Haide să mergem.
Bryce însă parcă prinsese rădăcini. Nu se clinti din loc şi continua să-l privească fix De Reuben, care îl privea şi el oarecum speriat. În ultimul moment se hotărî că deocamdată nu avea rost să se ia la bătaie cu Reuben. Aşa că se întoarse spre Ellis şi îi spuse pe un ton hotărât:
— Dacă cineva îţi mai spune ceva care te face să te simţi prost sau dacă se mai ia cineva de tine, vreau să mi-l spui mie.

Cuvintele şi. Tonul lui o enervară la culme pe Ellis. Cine o credeau ei? Unul o jignea, iar celălalt vorbea de parcă ea era proprietatea lui. Se săturase să tot fie folosită şi mai bine ar fi murit decât să permită unui alt bărbat să se creadă proprietarul ei, aşa cum o considerase fostul ei bărbat.
Îi dădu drumul lui Bryce lăsându-l ca un fraier în mijlocul barului, după care plecă. Dacă voiau să se bată, n-aveau decât, se gândea ea.
Bryce o urmă câteva minute mai târziu şi încercă să-i vorbească însă ea nu voia nici să-l mai vadă nici să vorbească cu el. Considera că făcuse o greşeală numindu-l prietenul ei.
— Ce naiba ai? o întrebă Bryce după ce câteva încercări de ale lui de a vorbi cu ea eşuară. Ellis continua să-l ignore comportându-se de parcă el n-ar fi existat şi asta începuse să-l enerveze la culme.
Ellis aşteptă ca Tug să-i pună pe tavă câteva beri şi nu răspunse. Când plecă să ducă berile la mese, Bryce se ţinu după ea spunând:
— Întotdeauna mi-ai vorbit fără probleme.
Nu-mi spune că ţi s-a făcut ruşine de mine aşa dintr-o dată.
Ellis se opri la o. Masă din mijlocul încăperii şi puse sticlele pe masă fără să-i răspundă.
— La naiba, Ellis. Parcă ne înţelesesem că suntem prieteni, spuse el destul de tare ca să-i audă toată lumea de acolo. Doi prieteni vorbesc unul cu celălalt şi nu se comportă aşa cum te comporţi tu.

— Ei bine, ţi-am spus că nu ştiu prea multe despre prietenie, spuse ea trecând repede pe lângă el şi îndreptându-se din nou spre locul de unde lua sticlele de băutură. Ştiu sigur însă că un prieten nu este proprietarul celuilalt.
— Proprietar? întrebă el uimit. Fata asta o să mă scoată din minţi, îşi spunea el.
— Da, proprietar, spuse ea privindu-l încruntată. Ca şi cum celălalt ar fi vreun câine sau o vacă.
— Despre ce naiba tot vorbeşti?
Ellis avea pregătite vreo câteva vorbe usturătoare pentru el însă, uitându-se în jur, observă că toată lumea din bar îi privea. Se întoarse spre uşa ce dădea spre magazie, o împinse şi ieşi din bar urmată bineînţeles de Bryce. Cum se văzu singură cu el îşi dădu drumul la gură.
— Vorbesc despre ceea ce aţi făcut, tu şi Reuben. M-aţi făcut să mă simt un obiect din proprietatea voastră, spuse ea răstit şi gesticulând. Nu am nevoie să-mi iei tu apărarea şi să te comporți ca un cocoş ce-şi păzeşte găinile. Lumea a început deja să vorbească că eu mă culc cu tine. Şi ca să le întărească convingerile, vii şi tu şi te comporţi ca şi cum eu ţi-aş aparţine… Următorul lucru pe care ştiu că-l vei face este că o să mă plesneşti în faţa tuturor, doar aşa ca să le arăţi că, într-adevăr, tu eşti proprietarul meu.
Bryce era uimit… incapabil să mai vorbească… jignit… enervat. Primele ei acuzaţii, hai, mai treacă-meargă le-ar fi găsit contraargumente, dar ultima ei acuzaţie era strigătoare la cer. Cum

putea ea oare să creadă că el…
— Să te plesnesc? întrebă el. Încă spera că o înţelesese greşit. Să te plesnesc? Eu? întrebă el ridicând vocea. Nu am lovit niciodată o femeie. Nici chiar pe sora mea. Niciodată. Nu am putut, nu pot şi nu voi putea să lovesc niciodată o femeie.
Bryce se opri şi o privea cu atenţie încercând să vadă ce era în sufletul ei. Groaza i se citea în privire.
Văzu pe chipul ei amestecate durerea, frica şi mânia. Durerea şi regretul i se citeau în privire. Bryce o mângâie pe obraz dorind parcă să înlăture durerea pe care i-o provocase lui Ellis celălalt bărbat.
— Te bătea? o întrebă el încet, nevenindu-i să creadă şi neputând să înţeleagă cum ar fi putut un bărbat să lovească o fată ca Ellis. Cum ar fi putut un bărbat oricât de monstru ar fi fost să lovească o fată frumoasă ca un înger şi cu o faţă atât de inocentă ca a lui" Ellis. Soţul tău? Te bătea? o întrebă el din nou.
— Nu, spuse ea copleşită de bunătatea şi blândeţea lui. Nu. El nu mă bătea… Mă mai plesnea din când în când. Numai când era beat, adăugă ea peste puţin timp.
— Îmi pare rău, Ellis, spuse el. Asta era tot ce putea spune. Avea o multitudine de emoţii şi sentimente însă numai părerea de rău a putut-o exprima. Ştia că astfel de brute existau, însă el nu voise parcă să le vadă.
— Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse ea. De ce să-i

pară lui rău? se gândea ea, apoi spuse cu voce tare: Nu ai ridicat un singur deget asupra mea, totuşi mă aşteptam s-o faci după ce te-am scos din sărite de câteva ori.
— Eu? Nu aş putea niciodată să ridic mâna asupra ta, spuse el, oarecum supărat că ea îl credea în stare de aşa ceva. De ce aş face-o?
— Ei bine, pentru că după cum ai observat, eu am un temperament cam aprins, spuse ea pe un ton serios. Şi după cum cred că ai observat, tu! reuşeşti mereu să mă enervezi.
— Nu o fac intenţionat, spuse el.
Ellis se îndoia de asta însă se hotărî să nu mai comenteze. Din momentul în care-i cunoscuse şi până acum nu a putut niciodată să ştie care este reacţia lui la spusele ei sau la felul ei de a fi. Nu putea să prevadă niciun gest sau o reacţie de-a lui. Era pur şi simplu imprevizibil. Râdea atunci când ar fi trebuit să ţipe şi era amabil şi blând atunci când ar fi trebuit să fie mânios.
O surprinsese din nou atunci când îi luă capul în mâini. Respiraţia i se oprise în gât. Bryce îşi aplecă capul şi o sărută încet pe fiecare obraz după care îi atinse buza de jos. Ellis se cutremură, iar inima începu să-i bată cu putere. Bryce făcu acelaşi lucru cu buza de sus. Îi atinse uşor buzele cu limba dorind parcă să le simtă gustul după care o sărută apăsat.
Ellis închise încet ochii. Uită parcă toate suferințele îndurate în trecut. Nu trăia decât prezentul.

Bryce reuşise să o readucă la viaţă şi să scoată la suprafaţă tot ceea ce avea ea mai frumos. Ca un artist, el îşi crease senzaţii pe care ea nu credea că le va trăi vreodată. Brațele lui îi cuprinseră mijlocul. Intuiţia îi spunea că era liberă să-l accepte sau să-l respingă. Alese prima variantă.
Bryce îi auzea inima bătând şi îi simţea parcă presiunea sângelui. Fiecare muşchi şi fibră ale lui Ellis erau încordate. Totuşi ea se lăsase toată în voia lui. Bryce o strângea cu putere simţindu-i sânii rotunzi lipindu-se de pieptul lui. El era originea unei noi puteri ce se năştea în trupul ei şi martor la debutul sexualităţii ei. Ellis începuse să-şi mişte mâinile, explorând trupul lui frumos, înalt şi atletic. Mâinile lui făceau acelaşi lucru. Atingeau şi mângâiau fiecare părticică a corpului ei. Atingerea lui o făcea să simtă o imensă plăcere, necerând nimic în schimb. Ellis nu mai raţiona. Nici măcar nu-şi dădu seama şi nu se împotrivi când el o împinse spre perete, imobilizând-o. Sărutările lui dulci şi blânde o duseseră parcă într-un tărâm de vis, de unde nu mai voia să plece niciodată.
— Ai încredere în mine? o întrebă el deodată. Bryce era peste măsură de fericit căci în momentul în care ea deschise ochii, pasiunea i se putea citi acolo cu uşurinţă.
Dacă avea încredere? Ellis era practic la picioarele lui. El ar fi putut face orice cu ea în momentul acela. Ar fi putut să o jignească, să o bată. Dar, nu. Ellis ştia că Bryce o va proteja şi o

va preţui aşa cum se cuvine şi nu-i va face niciodată vreun rău.
— Da, spuse ea, înecată de emoţie. Da, – am încredere în tine.
— Atunci crede-mă că nu-ţi voi face rău niciodată, spuse el dorind cu ca ea să-l creadă şi dorind-o cu disperare. Îi examina cu atenţie trăsăturile frumoase ale chipului când, deodată, îşi dădu seama că este îndrăgostit de ea şi asta nu din cauză că ea avea nevoie de el, ci tocmai invers. Tocmai pentru că ea nu avea nevoie de el aşa cum aveau celelalte femei nevoie de un bărbat.
El ar fi putut să o protejeze, ar fi putut să vegheze ca nimic rău să nu i se întâmple, ar fi putut să facă toate acele lucruri pe care un bărbat ar trebui să le facă pentru o femeie. Însă el ştia că Ellis era o fată puternică şi nu slabă ca celelalte femei. Fără tată, fără mamă, căsătorită la cincisprezece ani cu un bărbat care o bătea şi Dumnezeu ştie ce alte suferinţe mai îndurase în viaţa ei, suferinţe de care nu-i spusese încă, şi totuşi ea era o fată puternică, hotărâtă şi ambițioasă. Ellis putea să aibă singură grijă de ea. Viaţa ei îi aparţinea. Bryce nu ştia încă cum, dar voia să o facă să-i împărtăşească toate suferinţele îndurate, să-i spună totul despre ea.
— Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi. Oriunde şi oricând vei vrea să-mi spui ceva eu te voi asculta. Vreau să ştiu tot de gândeşti şi tot ce simţi, spuse el mângâindu-i părul.
Ellis îşi pusese toată încrederea în el şi simţi

deodată nevoia să-i spună totul, să fie sinceră cu el.
— Vreau să stai departe de Reuben Evans, spuse ea hotărât.
Surprins, Bryce se îndepărtă puţin de ea.
— Te-a jignit intenţionat pentru a ajunge de fapt la mine, spuse el. De data aceasta este şi treaba mea.
— Nu m-a jignit. Şi atâta timp cât va continua să mă facă „ţărancă” este şi treaba mea, spuse ea. Nu dorea sub nicio formă ca Bryce să fie rănit din cauza ei.
— Vrei să stau cu mâinile-n sân şi să-l las să te jignească? Pentru că ştiu că asta a făcut, spuse el împotrivindu-se ideii ei din toate puterile.
— Da, spuse ea. Numai când te face pe tine „ţăran”, atunci va fi treaba ta. Până atunci nu este.
— Bine, spuse el cu greutate. Cu o singură condiţie…
— Aşa fac prietenii? întrebă ea. Îşi pun condiţii?
— Da, câteodată.
Ellis îşi închipuise că prietenii sunt prieteni aşa, pur şi simplu, şi nu cu anumite condiţii. Însă multe din închipuirile ei se dovediseră greşite, aşa că-şi închipui că s-a înşelat şi de această dată. În afară de asta, Bryce stătea atât de aproape de ea, lumina din ochii lui era atât de intensă, iar buzele lui atât de ademenitoare, încât nu-l putea refuza.
— Ce condiţie?
— Fă-mi onoarea şi dansează cu mine, astăzi, de

ziua ta.
Era cea mai frumoasă condiţie ce i se pusese vreodată. Totuşi…
— Nu ştiu să dansez, spuse ea plecând ochii. Ştia că o fată ar fi trebuit să danseze, aşa cum ar fi trebuit să ştie să gătească şi să coasă. Trăsese şi ea cu ochiul la fetele din Stony Hollow. Ele ştiau să danseze şi să flirteze cu băieţii mai înainte de a şti să gătească şi să coasă. Ellis însă nu fusese învăţată aşa.
— Ba ştii să dansezi, îi spuse el. Mi-ai spus odată că eşti destul de mare să faci orice în afară să mori de bătrâneţe.
— Mă refeream la lucruri importante: să-mi câştig existenţa şi să mă descurc singură.
— Lucruri importante? o întrebă el. La naiba, Ellis! în lumea asta nimic nu e mai important decât să ţii în braţe o fată frumoasă, să o ţii foarte aproape de tine, uite-aşa, şi să o faci să se mişte pe o muzică bună. Să te mişti tu şi ea în acelaşi fel.
— Crezi că dacă tu eşti prietenul meu mă poţi învăţa să dansez?
— Nimic nu m-ar face mai fericit.

Capitolul 8

Odată cu mulţi ani în urmă, Effie Watson primise de Crăciun o cutie cu ciocolată scumpă de la fratele ei. Pusese cutia deschisă pe masa din bucătărie pentru ca fiecare copil să i o bucată.

Pentru Ellis asta însemna prietenie. Prietenia este un fenomen ciudat, se gândea ea. Se părea că atunci când îţi faci un prieten asta atrage după sine şi alţi prieteni. Asta se întâmplase cu ea. Prietenia cu Bryce făcuse ca mulţi prieteni de-ai lui să-i devină şi ei prieteni. Astfel, în scurt timp Ellis ajunse să cunoască jumătate din orăşelul Webster, căci slavă Domnului, Bryce avea mulţi prieteni. Ea căpătă astfel o popularitate la care nu se aştepta. Familia LaSalle era favorita orăşelului. Toată lumea îi aprecia şi-i îndrăgea. Ştiind că Ellis este o prietenă de-a lor toată lumea o saluta şi o întreba de sănătate, lucru ce o măgulea peste măsură.
Ellis era foarte fericită. Şi cine n-ar fi fost în locul ei? Lumea îi zâmbea şi-i vorbea prieteneşte. Se simţea acceptată cu bunăvoinţă de acea comunitate de oameni.
— Ce naiba, băiete? se plânse Wilbur Jordan, un client ce stătea la o masă în fundul încăperii, încerci de o lună să înveţi biata fată să facă câţiva paşi de dans. Mă mir că mai poate să meargă şi să servească la mese după ce o calci atâta pe picioare.
Era într-o sâmbătă după-amiază, iar barul era aproape gol, exceptând câţiva oameni ce veneau de obicei aici, mai mult să bârfească decât să bea. Plecau însă repede fără să consume cine ştie ce. Bryce devenise acum unul dintre aceştia. Se oprea la bar în fiecare sâmbătă după-amiază, după ce ieşea de la lucru, sub pretextul că îi dă lui Ellis o

altă lecţie de dans.
Auzindu-l pe Wilbur se opri, clipi de câteva ori, după care se întoarse opărit spre el.
— Nu o calc pe picioare, spuse el hotărât. De fapt, cred că acum dansez mai bine ca niciodată.
Nu cu mult timp în urmă, Ellis s-ar fi simţit ofensată de cuvintele lui, ştiindu-se din nou obiect de dispută. Acum se schimbase. Apropierea fizică şi psihică dintre ea şi Bryce conta mai mult decât câţiva paşi de dans. În afară de asta chiar învăţase să danseze şi devenise mai încrezătoare în ea şi în ceilalţi oameni.
Plecase din Stony Hollow cu speranţa că nu va muri de foame până se va putea întoarce. Acum avea deja jumătate din suma care îi trebuia, avea o slujbă, avea prieteni, se simţea liberă şi îşi dăduse seama că putea supravieţui şi în afara orăşelului în care crescuse.
— Dacă crezi că tu ştii mai bine decât mine, vino şi arată-i tu, spuse Bryce. Deşi eşti cam bătrân, sper să te ţină puterile, că oasele nu ţi s-au înmuiat de tot.
— Am să-ţi înmoi eu oasele, băiete, tună Wilbur ridicându-se de la masă şi venind pe micuţul ring de dans. Ceea ce vreau să ştiu este unde naiba ai învăţat să ţopăi şi să dai din mâini aşa. Unde au trăit părinţii tăi înainte să se mute aici? în Virgina de Vest?
Bryce se strâmbă şi clătină din cap.
— Râzi tu acum, dar în curând vei înțepeni de tot şi îţi vei îneca amarul în băutură.

Se întoarse apoi spre Ellis, îi luă mâna şi i-o sărută încet şi senzual. Privirile li se întâlniră şi zâmbeau fericiţi. Bryce îi zâmbea în felul lui bine cunoscut şi-i făcea inima să-i bată cu putere, reacţie care începuse să-i placă. Privirea lui o ducea pe un tărâm de vis, un tărâm pe care nu spera să ajungă vreodată. Ceea ce simţea ea nu putea fi exprimat şi descris în cuvinte. O făcea să dorească atingerea lui din ce în ce mai mult.
Fiecare muşchi al ei se încordase la maximum când Bryce i-o încredinţă lui Wilbur, spunându-i:
— Ia-l încet, Ellis. Este bătrân.
— Îngâmfatule, spuse bătrânul gentleman, luând în mâna lui osoasă pe cea a lui Ellis. Când eu mă întâlneam şi invitam fetele la dans tu erai un mucos mic care alerga şi se ascundea de ruşine sub fustele mamei. Trebuie să ştii să te porţi cu o astfel de fată, spuse el luând o poziţie de dans şi încercând să zâmbească ştrengăreşte. O trase apoi brusc spre el spunând: Fata asta are ceva putere, nu o poţi azvârli dintr-un colţ în altul al ringului de dans. Stă bine pe picioare, mai spuse el începând să danseze. Ellis, prea uimită să facă sau să spună ceva, începu şi ea să se mişte după paşii bătrânului, care adăugă: Este o fată cum rar mai găseşti.
Rotire, rotire, pas, rotire, pas. Bătrânul dansa şi-i zâmbea lui Ellis, care la rândul ei prinse repede mişcările. Se gândi atunci că bătrânul Wilbur dansează mai bine decât Bryce. Mai mult, era un învăţător mai bun. În curând Ellis se mişca la fel

de repede ca şi el. Ringul de dans era numai al lor. Ellis zâmbea. Imaginea ei zâmbind era rară şi-ţi tăia respiraţia. Această imagine devenise pentru Bryce la fel de vitală ca şi respiraţia sau bătăile inimii. Este prea serioasă, de aceea nu zâmbeşte prea des, se gândea el. Munceşte şi se îngrijorează prea mult.

Privind-o dansând, Bryce şi-ar fi vândut şi sufletul să afle ce gândea ea în ace! moment, ce se petrecea în sufletul ei, să dea naştere acolo altor sentimente: de dragoste, fericire, siguranţă şi mulţumire. Ştia că ea suferise mult.

Ceea ce-l frământa cel mai mult era faptul că o surprindea câteodată stând pe gânduri cu o tristeţe nemărginită întipărită pe faţă. Asta îi sfâşia inima. Nu suporta să o vadă aşa. Ar fi vrut atunci să o întrebe ce are, de ce este tristă. Îşi amintea apoi că trebuia să o ia cu încetul, că în acel moment ea ar fi crezut că se bagă iarăşi unde nu-i fierbe oala şi că se amestecă în treburile ei.

Trecuseră câteva săptămâni bune de când se văzuseră prima oară. Zi de zi observa bucuros că Ellis zâmbeşte mai des. Avusese grijă să se abţină să-i pună întrebări care-l frământau atât, dar care ştia că o deranjează.

— Avea grijă să nu pară prea insistent, dar nici prea dezinteresat.

Rezista cu greu tentaţiei de a o atinge. Îl atrăgeau frumuseţea şi blândeţea ei, parfumul pielii ei fine. Se gândea că atingând-o va schimba oarecum puritatea şi frumuseţea ei perfectă. În ciuda

faptului că fusese căsătorită şi acum era văduvă, Bryce sesizase faptul că Ellis nu avea experienţă, că era pură şi inocentă.
Oh, pofta de a o atinge îl cuprinse iarăşi. Privind-o cum dansează cu Wilbur îşi amintea cum se lipea foarte strâns de el atunci când se sărutau şi voia parcă să se contopească cu el, să devină una şi aceeaşi persoană. Pofta de a o atinge creştea cu fiecare minut, cu fiecare secundă.
— Vezi, băiete? strigă Wilbur. Aşa se face. Nu e mare lucru. Fătuca asta e un talent înnăscut şi uşoară ca un fulg.
Ellis radia de fericire când îl auzi pe Wilbur lăudând-o. Acesta din urmă mai adăugă:
— În plus, este mai frumoasă ca o zi de primăvară. N-am mai văzut niciodată o fată aşa de frumoasă.
Bătrânul nu era singurul care făcea această remarcă. Bryce dădu din cap afirmativ, apoi se ridică de la masă de unde-i privise dansând. Deşi ştia că nu are de ce, era gelos.
— E timpul să mi-o dai pe Ellis, spuse Bryce. Bernice te va jupui de viu dacă intră şi te vede privind-o aşa pe Ellis.
— Care Bernice? întrebă Wilbur, continuând să o privească pe Ellis.
— Soţia ta, cine altcineva? Sau nu mai ştii că eşti căsătorit? Să nu mai spun că o făceai cu puţin timp înainte grasă, urâtă foc, neîndemânatică şi aş putea continua.
— Am să-i spun că tu ai numit-o aşa, îl ameninţă Wilbur, nesimţindu-se deloc ofensat de faptul că

Bryce o descrisese aşa pe cea care-i fusese soţie de o veşnicie. După câte o cunosc îţi va înmuia zdravăn oasele.
Bryce zâmbi. Bernice Jordan era considerată „bunicuţa: orăşelului. Toţi o cunoşteau. Era o femeie miloasă şi iubită de toţi.
— Am să-i spun că minţi.
Wilbur se întorsese la masa lui râzând răguşit.
— Bernice nu este grasă, spuse Ellis supărată şi încruntată. Şi în mod sigur nu este urâtă, adăugă ea hotărât.
— Şi împleteşte nişte şosete minunate, spuse Bryce neluând în seamă lipsa de umor a lui Ellis, luând-o în braţe şi pregătindu-se de un nou dans. Urma un blues romantic care se dansa încet şi senzual.
— Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Ellis. Şi nu ar trebui să vorbeşti aşa de urât despre Bernice. Ea este ce mai amabilă…
— Glumeam, Ellis, o întrerupse el. O cunosc de când eram copil.
Ducându-se la tejghea, Ellis se întoarse spre el. Bryce îşi dădu seama că Ellis se prefăcuse numai că e supărată. Încă nu este totul pierdut pentru ea, se gândi el. A început să ştie de glumă.
— Te crezi isteaţă, nu? o întrebă el, străduindu-se să nu zâmbească.
— Da, să trăiţi. Sunt isteaţă. Sunt mai isteaţă decât tine, oricum.
— Ce vrei să spui? spuse el aşezându-se pe un scaun, în timp ce Ellis spăla nişte pahare, la

spune! Ce vrei să spui? Mai isteaţă decât mine?
— Da. Tu eşti neserios.
— Eu? întrebă Bryce care iniţial vru să nege. Apoi se răzgândi. Ei bine, poate sunt puţin neserios.
— Puţin? Faci complimente tuturor femeilor care trec prin faţa ta: lui Looty, lui Bernice, lui Anne, mie, bietei doamne Elliot de la staţia de benzină şi Dumnezeu ştie cui altcuiva.
— Nu flirtez cu Anne. Buck m-ar ucide, minţi el ca să vadă reacţia ei.
Ellis era uimită.
— Vrei să negi până la urmă şi faptul că flirtezi. Cu mine? îl întrebă ea.
— Cu tine flirtez. Flirtez cu toate fetele sau femeile de la care vreau ceva. Asta face parte din farmecul meu.
— Ce vrei să obţii de la mine? îl întrebă ea, încruntându-se.
O privească pe Ellis.
— Soţia ta, cine altcineva? Sau nu mai ştii că eşti căsătorit? Să nu mai spun că o făceai cu puţin timp înainte grasă, urâtă foc, neîndemânatică şi aş putea continua.
— Am să-i spun că tu ai numit-o aşa, îl ameninţă Wilbur, nesimţindu-se deloc ofensat de faptul că Bryce o descrisese aşa pe cea care-i fusese soţie de o veşnicie. După câte o cunosc îţi va înmuia zdravăn oasele.
Bryce zâmbi. Bernice Jordan era considerată „bunicuţa: orăşelului. Toţi o cunoşteau. Era o femeie miloasă şi iubită de toţi.

— Am să-i spun că minţi.
Wilbur se întorsese la masa lui râzând răguşit.
— Bernice nu este grasă, spuse Ellis supărată şi încruntată. Şi în mod sigur nu este urâtă, adăugă ea hotărât.
— Şi împleteşte nişte şosete minunate, spuse Bryce neluând în seamă lipsa de umor a lui Ellis, luând-o în braţe şi pregătindu-se de un nou dans. Urma un blues romantic care se dansa încet şi senzual.
— Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Ellis. Şi nu ar trebui să vorbeşti aşa de urât despre Bernice. Ea este ce mai amabilă…
— Glumeam, Ellis, o întrerupse el. O cunosc de când eram copil.
Ducându-se la tejghea, Ellis se întoarse spre el. Bryce îşi dădu seama că Ellis se prefăcuse numai că e supărată. Încă nu este totul pierdut pentru ea, se gândi el. A început să ştie de glumă.
— Te crezi isteaţă, nu? o întrebă el, străduindu-se să nu zâmbească.
— Da, să trăiţi. Sunt isteaţă. Sunt mai isteaţă decât tine, oricum.
— Ce vrei să spui? spuse el aşezându-se pe un scaun, în timp ce Ellis spăla nişte pahare, la spune! Ce vrei să spui? Mai isteaţă decât mine?
— Da. Tu eşti neserios.
— Eu? întrebă Bryce care iniţial vru să nege. Apoi se răzgândi. Ei bine, poate sunt puţin neserios.
— Puţin? Faci complimente tuturor femeilor care trec prin faţa ta: lui Looty, lui Bernice, lui Anne,

mie, bietei doamne Elliot de la staţia de benzină şi Dumnezeu ştie cui altcuiva.
— Nu flirtez cu Anne. Buck m-ar ucide, minţi el ca să vadă reacţia ei.
Ellis era uimită.
— Vrei să negi până la urmă şi faptul că flirtezi. Cu mine? îl întrebă ea.
— Cu tine flirtez. Flirtez cu toate fetele sau femeile de la care vreau ceva. Asta face parte din farmecul meu.
— Ce vrei să obţii de la mine? îl întrebă ea, încruntându-se.
— Mama obişnuia să-mi spună că nu este politicos să ceri cuiva o bomboană. Îmi spunea că era mai bine să aştept până când acel cineva mi-o oferea fără să i-o cer.
Ellis avea sentimentul că aceste cuvinte ale lui aveau o semnificaţie ascunsă şi ştia că se va enerva sau supăra dacă va merge pe linia asta. Aşa că schimbă subiectul.
— Dar cu Anne flirtezi. Ea însăşi mi-a spus asta.
— Nu-i adevărat.
— Nici chiar în acea noapte când ai rugat-o să mă lase să locuiesc la voi? îl întrebă ea iscoditoare.
Bryce înghiţi în sec. Nu se aştepta la o astfel de întrebare din partea ei.
— Aia… aia a fost un început de… Dar de când ştii tu de treaba asta? o întrebă el uimit.
— De câteva săptămâni.
„Şi încă mai vorbeşte cu mine!”, se miră Bryce.
— Am venit odată de la serviciu şi am văzut-o

ducând lemne de foc în casă, explică Ellis, căci Bryce o privea tăcut. Probabil că nu-şi dăduse seama cât era ceasul căci uitase să ascundă lenjeria pe care o scosese special pentru mine.
— Şi ce ţi-a spus?
— Mi-a spus că ai venit şi ai început să baţi la uşă pe la miezul nopţii, rugând-o să găzduiască în casă o fată pe care ai cunoscut-o la bar.
Un vis frumos
— Cred că am rugat-o să găzduiască o fată frumoasă pe care am cunoscut-o la bar, interveni el, tachinând-o din nou, sperând ca ea să se oprească aici.
Ellis nu se lăsă păcălită, aşa că, continuă:
— Când ea nu a fost de acord să primească în casă o străină pe care nu o mai văzuse niciodată, mi-a spus că ai început să o iei cu binişorul, să-i faci complimente, până ai făcut-o să spună „da”.
— Am luat-o cu binişorul şi i-am făcut complimente? Aşa ţi-a spus? Cum Ellis încuviinţă, continuă: Ei bine, nu-i adevărat. M-am umilit şi i-am promis că voi spăla vasele tot restul vieţii mele. O dată ea, o dată eu, bineînţeles.
Ellis izbucni în râs căci nu se mai putu abţine. Era cel mai glumeţ bărbat pe care-l cunoscuse şi Dumnezeu ştia că ăsta era unul din motivele pentru care îl iubea.
Îl privea cu altfel de ochi, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară. Îl Jubea oare cu adevărat?
Mai auzise ea de dragoste. Ştia ce înseamnă să iubeşti şi ce înseamnă să nu iubeşti şi să nu ai

încredere în oameni. Era sentimentul cel mai bun şi cel mai rău dintre toate. Dragostea putea fi incredibil de minunată, dar şi extrem de dureroasă, putea fi o binecuvântare dar şi un blestem, ceva din cauza căruia puteai să mori, dar şi ceva care dădea un sens vieţii.
Dar îl iubea cu adevărat pe Bryce? Tot ceea ce ştia era faptul că dacă el i-ar fi întors spatele şi ar fi plecat, ar fi luat cu el o mare parte din ea, o parte pe care ea încercase dintotdeauna să o facă să dispară gândindu-se că nu este importantă. O parte care includea siguranţa, inteligenţa şi libertatea ei.
Toată viaţa luptase împotriva degradării şi disperării. Fiind un copil din flori, fusese privită ca o ruşine a orăşelului. Numai ea credea că viaţa ei valora ceva. Nimeni altcineva. Doar ea credea că existenţa ei are un scop. Existaseră şi zile când nici ea nu mai avea încredere în propria-i persoană. Existaseră şi zile când viaţa ei nu o mai interesa…
O interesa însă Bryce. Respectul şi considerația lui făcuseră să renască încrederea în ea şi o făcuse să-şi dea seama de adevărata ei valoare. Blândeţea şi amabilitatea lui îi reînviase speranţa şi curajul. Căldura sufletului lui şi felul lui de a fi îi încălzise sufletul, inima şi mintea. El devenise o parte integrantă şi indispensabilă a lor.
— Chiar i-ai promis lui Anne că o să speli vasele din cauza mea? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— M-am şi umilit implorând-o să te primească. Asta reprezenta un mare sacrificiu pentru el. Bryce ţinea capul în jos uitându-se la paharul pe jumătate plin cu bere, dându-i astfel timp lui Ellis să se simtă vinovată, să simtă remuşcări şi să-i arate recunoştinţa ei. Cum ea nu-i răspundea în niciun fel, ridică privirea spre ea. O anume blândeţe şi recunoştinţă se citea pe faţa lui Ellis, iar în ochii lui se afla o lumină binecunoscută care-i făcea inima să tresare. Muşchii i se relaxară dintr-o dată. Totuşi, aceeaşi luminiţă strălucea în ochii ei şi când era supărată sau enervată. O transpiraţie rece îi trecu prin corp. Dacă era supărată pe el? Dar nu. Nu era.
— Nu eşti supărată, spuse el. Cum de s-a întâmplat asta?
— Anne mi-a spus că nu am de ce să fiu, spuse simplu Ellis. Îi luă paharul gol din faţă întrebându-l din priviri dacă mai doreşte unul. Cum el clătină din cap, continuă: Anne mi-a spus că i-ai făcut o favoare, că se simţea nesigură şi neliniştită din cauza sarcinii şi din cauză că, la o adică, când va veni momentul să nască nu avea nicio femeie pe o distanţă de câteva mile. Mi-a spus că eu am reuşit să o liniştesc.
Ellis nu-l liniştea însă deloc pe Bryce. La fel ca şi în acel moment, de câte ori se afla în preajma ei, muşchii îi erau încordaţi la maximum şi simţea o plăcere imensă doar privind-o, dorind însă în acelaşi timp să o atingă.
Nedându-şi seama de efectul pe care îl avea

asupra lui Bryce, Ellis îşi dădu păru pe spate, băgă mâinile în buzunarele blugilor şi continuă:
— Bineînţeles, ştiam că Anne spune asta doar din amabilitate. Este o femeie foarte drăguţă, însă i-am spus că nu pot rămâne decât dacă îmi dă ceva de făcut. Nu puteam să stau degeaba. Ne-am înţeles asupra atribuţiilor mele şi apoi… Ellis ezită o clipă, amintindu-şi parcă cu plăcere de ceva… Apoi am luat ceaiul împreună, în bucătărie, şi am stat de vorbă. Nu am mai făcut niciodată asta.
— Ce n-ai mai făcut? N-ai mai băut ceai?
— Nu. Să stau de vorbă cu o altă femeie aşa cum am stat cu Anne.
— Vorbărie de femei. Nici măcar nu mă interesează ce aţi vorbit.
— Minţi. Ştiu că mori de curiozitate să ştii despre ce-am vorbit, spuse ea, zâmbindu-i strengăreşte.
Pentru o secundă Bryce se gândi să o întrebe despre ce au vorbit căci era într-adevăr curios, însă se hotărî să se abţină şi zâmbi.
— Probabil că aţi vorbit despre tot felul de prostii.
— Da, tot felul.
Bryce dădu paharul peste cap. Nu mai suporta să o privească. Ardea tot de dorinţă. La naiba! Chiar era pe cale să-şi piardă minţile? se întrebă el. Ea îl dorea. Era sigur de asta. El o dorea. Era foarte simplu. Dar de ce nu se întâmpla o dată minunea?
— Cred că e mai bine să plec, spuse el deodată, căci simţea nevoia să se răcorească.
Dacă o altă fată l-ar fi privit aşa cum o făcea Ellis, ar fi aşteptat să iasă de la lucru şi-ar fi invitat-o la

film. Ar fi sărutat-o acolo în neştire, după care ar fi condus-o acasă şi-ar fi făcut dragoste. Oare va mai aştepta el să facă acelaşi lucru cu Ellis?
— Mai ai mult de lucru la dulapul ăla la care lucrezi? îl întrebă ea ştiind că atunci când nu este la serviciu şi nici ea la bar, Bryce trebăluieşte prin casă.
— Da, dar am să-l termin repede, spuse el căutându-se prin buzunare de parcă pierduse ceva. Plăti ceea ce consumase şi o întrebă: Astă seară lucrezi până târziu?
Ellis luă banii. De multe ori avusese ocazia să-şi dea seama că Bryce nu era un băutor înfocat. Una sau două beri şi atât. Asta o făcea extrem de fericită.
— Da sau nu? o întrebă el privind-o cu atenţie.
— Ce?
— Lucrezi sau nu până târziu?
— Ăă… Nu. Tug nu are nevoie de mine până târziu, spuse ea amintindu-şi că nu fusese prea încântată de asta. Nopţile de sâmbătă însemnau mai mulţi bani în buzunar. În seara asta nu câştigase însă aşa de mult. Exista totuşi un avantaj. Poate după cină o să-mi arăţi şi mie dulapul pe care l-ai făcut.
Faptul că Ellis avea liber în seara aceea însemna că nu mai trebuia să vină din nou în oraş, nu mai trebuia să-şi petreacă seara aşteptând ca Reuben Evans să-şi facă şi el apariţia. Nu ar fi fost nevoit să o vadă pe Ellis plimbându-se printre atâţia bărbaţi.

— Da, bineînţeles, îi răspunse el. Ne vedem mai târziu.
Ellis îl privi cum pleacă.
Atunci când o fată creşte şi devine femeie îşi dă seama de anumite lucruri. Erau anumite lucruri pe care trebuia să le ia în seamă. Ei bine… Ellis era acum o femeie în toată firea.
Effie obişnuia să-i spună că Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n sac. Ellis ştia ceea ce vrea şi de ce are nevoie. Şi ştia şi cum să obţină acel lucru.

Capitolul 9

Bryce nu fusese niciodată la fel de visător ca fratele său. Nu a dorit niciodată să ajungă o persoană importantă, nici să fie un erou şi să salveze omenirea. Pe lista lui de priorităţi nu se aflau maşinile sau vilele luxoase şi nici nu dorea să aibă un cont gras în bancă. Tot ceea ce-şi dorea era să poată petrece o zi hoinărind prin pădure, pescuind sau să stea toată ziua tolănit pe iarbă şi să privească norii pufoşi de pe cer.
Anne îl considera un aiurit, el se considera isteţ. Nu avea decât o singură viaţă, aşa că voia să se bucure de fiecare secundă. El considera că Dumnezeu a făcut copacii, apa şi razele de soare pentru ca omul să se bucure de ele, să stea în mijlocul naturii şi nu închis toată ziua într-un birou.
Un bărbat nu poseda multe lucruri în viaţa sa. Nici el nu poseda prea multe. Chiar dacă nu deţinea

lucruri materiale, considera că un om poate fi foarte fericit dacă iubeşte, dacă se simte iubit şi dacă găseşte un loc frumos unde să se stabilească.
— Nu e nimic deosebit „spuse Bryce păşind într-o cameră în care nu se aflau decât cei patru pereţi. Pe jos nu era nici măcar o carpetă. Casa era a lui. Aici se simţea acasă. Era singurul lucru pe care îl poseda cu adevărat. Dorea foarte mult ca această casă sărăcăcioasă să-i placă şi lui Ellis. Pot să mă laud, spuse el, că am construit-o cu mâinile mele. Nu e cine ştie ce, dar aici nu mă plouă, nu mă bate vântul. Am să am cu ce să mă laud nepoţilor, atunci când voi fi bătrân.
Ellis îi zâmbi, dar el nu observă. De fapt, nu se uitase la ea mai mult de şase ori în dimineaţa aceea. Fusese agitat tot timpul, abia dacă se atinsese de mâncare. Fusese de asemenea tăcut, ceea ce o îngrijora realmente pe Ellis.
Strângând masa şi privindu-i pe Anne şi pe Buck. Aceştia spălau împreună vasele. De fapt făceau
După ce Bryce plecă, Ellis îşi omorî timpul totul împreună. Nu se despărţeau niciun pic, de parcă fiecare clipă petrecută împreună era inestimabilă.
L-a lăsat acolo chicotind şi a urcat la ea în cameră. Acolo Ellis se dezbrăcă de hainele cu care se dusese la serviciu şi-şi puse altele noi. De obicei asta ortăcea repede. Odată îmbrăcată se pieptănă cu grijă şi se ciupi de obraz căci începea să devină din ce în ce mai emoţionată.
Îşi repeta în minte proverbul pe care i-l spusese Effie. Ştia deci că Dumnezeu nu-i va da pe tavă tot

ce dorea. Trebuia să-l obţină singură. Pentru asta avea nevoie de înţelepciune şi noroc.
Bryce lăsase lumina aprinsă. Era deci un semn bun. O întâmpină zâmbind. În ciuda acestui fapt totul mergea parcă pe dos.
Era amabil şi vorbăreţ, îi arătă dulapul la care lucrase şi alte îmbunătăţiri pe care le făcuse, însă se vedea că era nervos. Se plimba de. Colo-colo şi abia dacă se uita la ea. Lui Ellis îi era astfel imposibil să se apropie la mai puţin de trei paşi de el.
— Nu este nevoie să aştepţi până îmbătrâneşti, spuse ea încet, căci era nesigură; nu ştia ce să spună. Ai făcut o treabă foarte bună. Poţi să începi să te lauzi de pe acum. Ai construit o casă măricică.
— Crezi? o întrebă el sincer.
— Da. Aş fi mândră dacă casa asta ar fi a mea.
— Într-adevăr? La naiba! I se părea că întreţine o conversaţie între adolescenţi.
— Este mai frumoasă decât orice casă pe care am văzut-o. Cu excepţia aceleia a domnului Johnson, spuse ea, însă pentru a nu diminua efectul complimentului pe care tocmai i-l făcuse, continuă: A domnului Johnson este însă veche şi prea posomorâtă.
Bryce o privea cu o lumină lucindu-i în ochi.
— Cum s-a întâmplat de te-ai măritat cu tipul ăla? o întrebă el după ce se gândi bine câteva clipe. Nu era sigur că vrea să ştie, chiar ştia că nu era treaba lui. Nu-l interesa trecutul ei, ci numai

viitorul. Voia să-şi petreacă tot restul zilelor alături de ea. De ce nu te-ai întors să locuieşti la bătrâna aceea despre care mi-ai povestit?
Bunica Yeager. După moartea lui Effie, Ellis se mutase la ea. Locuia ceva mai departe, în pădure. Nu era prea înstărită, toţi copiii plecaseră pe la casele lor, iar ea locuia singură. O primise pe Ellis în amintirea lui Effie care fusese mulţi ani singurul suflet care o mai vizita pe biata bătrână.
Bunica Yeager avea puteri miraculoase. Putea vindeca orice şi oricând. Mulţi se temeau de ea, inclusiv Ellis. Asta la început. După aceea se ataşase şi avea încredere în ea, pentru că era singura care putea şi voia să aibă grijă de ea.
În cei trei ani cât au stat împreună, deşi Ellis o aprecia şi o stima, nu schimbaseră mai mult de cincizeci de cuvinte. Totuşi femeia îi dăduse de mâncare, o îmbrăcase şi o învăţase mii de miracole şi tehnici de vindecare a bolnavilor, inclusiv metoda pe care o folosise pentru a-i scădea febra lui Bryce şi pentru a-i trece tuşea. Când Ellis împlinise vârsta de paisprezece ani, Harlan Johnson bătuse la uşa bunicii, cerând ajutor. Soţia lui era pe moarte şi nu ştia ce să facă să-i mai aline durerile pe care le simţea în tot corpul.
Bunica dorea la început să-i dea câteva licori şi instrucţiuni verbale căci nu voia să-şi părăsească căsuţa. Când domnul Johnson insistă, implorând-o şi spunându-i că nu va pleca de acolo fără ea, bunica i-o recomandă pe Ellis asigurându-l că” ştie

destul de multe taine ale vindecării.
— Bunica Yeager nu m-a mai primit înapoi, spuse simplu Ellis fără să simtă niciun pic de ranchiună la adresa bătrânei. Mi-a spus să nu mă mai întorc. Aveam deja paisprezece ani. Puteam să vânez şi să pescuiesc la fel de bine ca şi ea. Ştiam să gătesc, să sap, să cos foarte bine. Venise timpul să mă descurc de una singură.
Bryce păru furios câteva clipe, deschise gura să spună ceva însă se răzgândi şi rămase tăcut.
După câteva momente o întrebă, abia reuşind să-şi ascundă furia:
— Şi de ce nu ai plecat? Puteai să pleci din casa acelui Johnson odată ce i-a murit soţia, nu-i aşa? De ce ai mai rămas?
Ellis ezită. Nu ştia dacă să-i spună adevărul sau să inventeze repede o minciună. Se hotărî să-i spună adevărul.
— Mi-a fost teamă, spuse ea încet, plecându-şi ochii. Cum el nu spunea nimic iar ea era curioasă să-i vadă reacţia, ridică ochii şi-l privi din nou. Pe faţa lui nu se citea nimic. Nici furie, nici dezamăgire, nici milă. Nimic. Stătea doar acolo, în mijlocul camerei şi o privea.
— Nu eram fericită acolo, continuă ea, căci nu voia ca el să o dispreţuiască. Voia doar să-i explice decizia pe care a luat-o atunci. Voiam să plec. Intenţionam să fac asta… între lucrurile pe care Effie le-a păstrat pentru mine se afla o scrisoare pe care mama i-o scrisese. Eu… obişnuiam să o citesc des. Iarăşi şi iarăşi. Din acea scrisoare mi-

am dat seama că mama mea fusese o femeie pe cinste… Mama fusese aşa cum mi-o imaginasem eu. Bună şi blândă. Ellis se opri şi ridică privirea spre cer, dorind parcă să găsească acolo curajul pentru a mărturisi îngrozitorul ei păcat. Într-o zi mi-a venit ideea să scriu rudelor mamei mele. Îmi imaginam şi credeam că ei nu ştiu de existenţa mea, că poate mama a uitat să le spună despre mine sau să poate voia doar să le facă o surpriză. A fost o prostie din partea mea.
— Şi le-ai scris, nu-i aşa? o întrebă Bryce. Cum Ellis aprobă, continuă. Şi ce s-a întâmplat?
— Nici ei nu mă voiau, spuse ea atât de încet încât Bryce abia o auzi. Mi-au trimis o scrisoare plină de ură şi dispreţ, spunându-mi că sunt o impostoare şi că tot ce le-am scris în acea scrisoare era o minciună.
— Deci ai rămas la Johnson?
Ellis se plimba prin cameră tăcută şi incapabilă să-l mai privească.
— El îmi propusese asta chiar înainte să-i moară soţia. Spunea că va avea nevoie de cineva care să gătească şi să întreţină casa. Mi-a mai spus că nu puteam rămâne la el, după ce-i murea soţia, decât dacă mă căsătoream cu el, pentru că aşa cere legea. Ellis se opri, gândindu-se cât anume să-i povestească din perioada cât fusese măritată. L-am amânat o perioadă, continuă ea, sperând că rudele mamei mele… Se opri câteva clipe. Apoi se părea că nu mai am altă alternativă. Mi-a… mi-a fost frică că voi muri de foame sau de frig. Eu…

Deodată Ellis nu mai putu respira căci Bryce o, luase în braţe şi o strângea cu putere.
— Te doresc, Ellis. Şi nu vei muri niciodată de foame sau de frig. Voi avea eu grijă de asta. Îţi promit că nu vei mai fi niciodată singură sau tristă. Nu voi mai permite nimănui să te rănească sau să te jignească cu ceva. Îi luă capul în mâini şi continuă. Nu vreau să mă laşi singur, Ellis. Vreau ca această casă să fie a ta. Vreau să mă laşi să o împărţim împreună. Să locuim aici împreună.
Spunând asta, Bryce începu să o sărute în neştire. Se opri puţin să mai respire când, înainte să înceapă din nou, o auzi pe Ellis spunând:
— Cred că să înnebuneşti este mai rău decât să ai un copil.
— Ce-ai spus? o întrebă el stând încă cu ochii închişi. Era nerăbdător să-i simtă din nou buzele.
— Planurile mele, îi şopti ea atingându-i buzele. Nu am plănuit niciodată să am un copil, însă nu mai suport.
— Despre ce vorbeşti? o întrebă el trezindu-se parcă dintr-un vis frumos.
— Despre copii, spuse ea, simţind acelaşi lucru.
— Ei bine, ce-i cu ei?
— Ei bine, nu am intenţionat să fac vreunul, deocamdată. Eu… era pe punctul să-i spună motivul, când el o întrerupse puţin surprins şi foarte amuzat.
— Ei bine, nici eu nu intenţionară să am unul până acum un minut, spuse el chicotind. Şi nu trebuie să mai discutăm aşa, în principiu: dacă da şi dacă

nu, nu-i aşa?
Ellis îl aprobă, după care îşi puse capul pe pieptul lui.
— Nu mai suport, se plânse ea. Effie avusese dreptate. Când o femeie începea să dorească un bărbat, nu mai era nimic de făcut. Trăirile lăuntrice o făceau să se simtă slabă, să se frământe şi să zacă într-un întuneric total. Sunt extrem de tulburată. Voi înnebuni cu siguranţă dacă nu vei fi al meu.
— Ştiu ce simţi, căci simt şi eu la fel, spuse el râzând şi strângând-o în braţe. O sărută lung apoi continuă: Sunt al tău la orice oră.
— Acum.
Bryce tresări de bucurie şi nerăbdare.
— Du-te sus. Între timp eu mai sting din luminile astea de jos, spuse el, arătându-i scările şi uşa de pe stânga unde se afla dormitorul lui. Începu să o sărute lung pe gât, apoi îi şopti în ureche: Pun pariu că dacă aş stinge toate luminile din casă, tot te-aş găsi, indiferent unde te-ai ascunde.
Ellis se întoarse şi urcă sus, iar el stinse toate luminile cu excepţia uneia. Aşa, prin semiîntuneric, cu o singură lumină în capătul scărilor, Bryce urcă repede şi intră în dormitor. Se opri în uşă.
Becul de pe hol o lumina slab pe Ellis.
Se întinsese pe pat îmbrăcată. Stătea acolo şi… Doamne, părea una din acele fecioare frumoase ce urma să fie sacrificată unor zei nemiloşi. Stătea ţeapănă, stoică. Nu era deloc amanta înfocată pe

care se aştepta să o vadă în secunda când deschise uşa.
— Ellis, te simţi bine? S-a întâmplat ceva? o întrebă el când Ellis întoarse capul spre el. Până atunci se uitase la un punct fix din tavan.
— Vorbeşti cam mult. Asta-i tot.
Cuvintele ei înţepătoare îl îngrijorară. Se apropie de pat şi o privi cu atenţie. Era prea întuneric să-i vadă ochii. Chipul ei nu arăta niciun semn de stres sau încordare. Nu se vedeau decât liniile fine ale chipului ei frumos, profilul bărbiei şi buzele ei roşii şi dulci.
Bryce se aşeză pe marginea patului şi întinse mâna să o atingă. Sări ca ars căci Ellis era rigidă şi rece ea o piatră.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Ellis, ce ai? o întrebă el îngrijorat. Ţi-e frică de mine? o mai întrebă el încet.
— Nu.
— Atunci… ţi-e frică că-ţi voi face ceva rău? Bryce se gândea. Cu îngrijorare la ce se petrece în mintea ei. Poate că Ellis îşi închipuia că bărbaţii tineri, atunci când fac dragoste, sunt mai agresivi şi insensibili la plăcerile unei femei decât cei mai în vârstă. Chiar aşa era? se întrebă el.
— Nu, răspunse ea scurt.
— Chiar nu-mi poţi spune ce te frământă?
— Sunt bine, spuse ea iritată de întârzierea lui. Aştept să terminăm odată.
„Ce să terminăm? Ceremonialul ei de sacrificare?” Bryce tăcu un moment gândindu-se la această

situaţie, apoi, în cele din urmă se ridică din pat şi aprinse toate luminile.
— Cred că trebuie să stăm, de vorbă înainte... să terminăm, spuse el nesigur. Nu mai ascultase niciodată istoria sexuală a unei femei şi nici nu I mai explicase vreunei fete actul sexual în sine.
Ellis era enervată. Se oferea pe gratis pentru prima dată unui bărbat, iar el voia să stea de vorbă!
Bryce se aşează iarăşi lângă ea. Avea palmele transpirate iar gura şi-o simţea amară.
— Vreau să... trebuie să ştiu cum a fost cu...
Johnson, spuse el înghiţind apoi în sec. Între tine şi soţul tău. Doamne, parcă nici nu mai ştia să vorbească. Te-a... te-a rănit cumva?
— Numai o dată, spuse ea apropiindu-se de el. Observând îngrijorarea şi reţinerea din ochii lui, Ellis deveni curioasă. Nu înţelegea ce anume voia el să afle.
— Care dată? spuse el speriat.
— Prima şi singura dată.
Bryce era peste măsură de uimit. La asta nu se aşteptase.
— Cum adică? în cinci ani? în cinci ani s-a culcat cu tine doar o dată! Bryce era complet buimăcit. Oare cum a putut acel Johnson să-i reziste şi să se abţină atât?
— Doar o dată pentru că a fost nevoit.
— Poftim?
— Ei bine, trebuia să facă căsătoria legală, nu-i aşa? Ellis începuse să se întrebe dacă Bryce face

pe prostul intenţionat. Oare el nu o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea? Eram înspăimântată şi m-a durut foarte tare însă s-a terminat repede. Odată ce a terminat nu a mai făcut asta niciodată, nici chiar…
— Nici chiar când?
— Era beat în seara aceea şi câteodată… atunci când era beat mă privea într-un mod ciudat, de parcă m-ar fi urât mai mult decât de obicei, mă privea de parcă ar fi vrut să mă rănească din nou. Mă ascundeam atunci când îl vedeam beat. Nu a mai avut ocazia să-mi facă vreun rău.
— N-a… n-a mai avut ocazia…
— Ţi-am spus. S-a însurat cu mine numai ca să pot rămâne în casa lui şi să fiu un fel de servitoare. În felul ăsta nu-l mai pisa nici maică-sa la cap. Nu m-a luat să fac copii, ci doar să fac curat, mâncare şi să spăl. Avea copii mai mari decât mine. Toţi erau deja căsătoriţi.
— Avea doi copii, nu? Şi toţi locuiau în aceeaşi casă, îşi aminti el din discuţiile anterioare pe care le avusese cu ea. Aveau nevoie de trei femei să se ocupe de casă? Cât de mare era?
— Puţin mai mare decât cea în care locuiesc Anne şi Buck, spuse ea ridicându-se în capul oaselor căci îşi dăduse seama că discuţia lor va mai dura o vreme. Însă celelalte doamne Johnson întotdeauna făceau pe obositele. Aşa că - toată treaba o făceam numai eu. Ele dormeau sau se plimbau toată ziua.
Bryce vedea foarte clar imaginea căsătoriei lui Ellis cu Harlan Johnson. Nu voia să mai asculte în

continuare. Voia să o iubească atât de mult, încât anii petrecuţi în casa lui Johnson să i se pară un coşmar de cinci secunde. Un coşmar pe care să-l uite repede. Problema era că trebuia s-o asculte în continuare.
— În noaptea aceea, Ellis... Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?
— Ce s-a întâmplat? întrebă ea mirată, uitându-se la acest bărbat care avea reputaţia unui adevărat Cassanova, asta dacă bârfa poate fi luată în considerare. Ellis dădu din cap nesigură spunând: S-a întâmplat ce se întâmplă în toate cazurile.
— Te-a sărutat?
— Nu, nu aşa cum mă săruţi tu, spuse ea încercând să-şi amintească bine. Duhnea a băutură, aşa că am întors capul. A încercat să mă sărute pe gât, însă ăla nu poate fi considerat un sărut. De ce mă întrebi toate astea?
Bryce privea cu atenţia chipul ei angelic, ochii ei albaştri şi putu vedea numai inocenţă, şi puritate. Era un fel de văduvă virgină. Harlan Johnson îi atinsese trupul însă nu şi inima şi sufletul. Indiferent ce-i făcuse bătrânul, atunci, cu mult timp în urmă, Ellis îl considerase ca pe un lucru natural. Fusese neplăcut, chiar dureros, însă el o făcuse să creadă că aşa trebuia să se întâmple, că aşa simţeau toate femeile căsătorite. El o lăsase cu această părere greşită şi nu cu răni emoţionale. Inspirat dintr-o dată, Bryce spuse:
— Hai să procedăm altfel, spuse el. A-i arăta! era o metodă mult mai bună decât a-i spune.

Putea să-i dea o încredere mai mare.
— Cum? îl întrebă ea, privindu-l suspicios. Era uimită de comportamentul lui ciudat. Tresărea fără să-şi dea seama. Totuşi trebuia să recunoască că acest comportament al lui i se părea mai tot timpul ciudat. Aşa că nu avea de ce să se mire.
Bryce râse încet şi întinse mâna spre ea.
— Râzi de mine din nou? întrebă ea pe punctul de a se simţi jignită şi insultată.
— Nu. Râd pentru că o să ai o mare surpriză, spuse el punând-o deasupra lui. Ţinând-o în brațele lui puternice, îi spuse: Relaxează-te acum.
— Mie nu-mi plac surprizele.
— Asta o să-ţi placă, spuse el. Îţi promit. Tot ceea ce trebuie să faci este să te relaxezi şi să ai încredere în mine. Poţi să faci asta?
— Voi încerca, spuse ea nesigură.
— Aşa te vreau, spuse el încet, începând să-şi plimbe mâinile pe gât şi prin părul ei. Apoi începu să o sărute tandru pe buze.
Ellis se trase brusc înapoi.
— Ai de gând să o faci în picioare?
Ochii lui albaştri îi întâlniră pe cei albaştri ai ei. Zâmbetul lui era încurajator.
— O vom face în picioare şi culcaţi. La naiba, înainte să terminăm vom încerca în toate felurile. Tu să-mi spui doar cum îţi place. Aşa… Bryce începu să o sărute pe gât, pe urechi şi pe buze, deschizându-i în acelaşi timp unul câte unul, nasturii de ia bluză. Sărutând-o apoi pe sâni o întrebă… sau aşa?

— Da, aşa, şopti ea. Respiraţia îi devenise neregulată. Îi plăcea. Fiecare atingere a lui îi provoca o plăcere imensă în tot corpul. Senzaţii de plăcere îi alergau prin corp, multiplicându-se parcă în zona sânilor.

Împrumuta sau fura. Bryce primise atâta dragoste în viaţa sa, încât nu mai ştia ce să facă cu ea. Acum toată această dragoste şi-o revărsase asupra ei.

O strângea cu putere în braţe, o săruta apăsat şi-i picura credinţa şi fidelitatea lui în suflet ca o sursă de putere pe care ea se putea oricând bizui şi de care nu se putea îndoi. Dorea astfel să vindece rănile lăsate în sufletul ei de aceia care nu văzuseră sau nu voiseră să vadă bunătatea, mândria şi frumuseţea caracterului ei. Dorea să-i transforme trupul într-o casă a senzaţiilor şi plăcerilor asupra cărora ea să nu mai aibă niciun control. Să o lase astfel expusă şi fără apărare… însă numai faţă de el.

Ca un profesor mândru de progresele elevului său, Bryce zâmbi când simţi mâinile lui Ellis plimbându-se pe spatele şi pe umerii lui, căutând şi explorând. Ca un maestru care împărtăşeşte elevului secretele operei şi creaţiei lui, Bryce îi arătă drumul, înlăturând unul câte unul fiecare articol de îmbrăcăminte care îi stătea în cale, savurând fiecare secundă şi fiecare părticică de piele caldă pe care o lăsa descoperită.

Bryce părea că o vrăjise, căci Ellis nu mai era conştientă. Îşi lăsase capul pe spate, timpul şi

spaţiul se amestecaseră parcă într-un extaz mistic. O plăcere nemaiîntâlnită pe care o simţea în
— Bine, spuse el. Ce zici de asta… începu să o sărute. Limba lui era excitantă. Îi dădu cămaşa jos şi îşi înălţă capul, aşteptând-o să-l privească.
Pasiunea din ochii lui îţi tăia respiraţia. Lui Ellis i se oprise aerul în gât şi îl simţea acolo ca pe un obiect dur. Bucuroasă de intensitatea pasiunii lui şi cunoscând foarte bine şi ceea ce simţea ea, Ellis închise ochii şi pur şi simplu savură momentul când Bryce îi dădu bluza jos.
— … dar de asta? îi şopti el în timp ce-i mângâia coapsele şi o săruta în neştire pe sâni.
Ochii ei străluceau de dorinţă şi de plăcere. Buzele îi erau umede şi dulci ca un fruct ce aşteaptă să fie muşcat şi savurat. Pieptul ei gol tresărea de plăcere.
Bryce dorea să o înveţe să facă dragoste. Nu doar actul sexual în sine. Mai mult decât atât. Construia cu grijă şi-i aducea în suflet încredere şi devoţiune. Construia o legătură dintre doi oameni, legătură ce dorea să dureze o veşnicie.
În ciuda aparenţelor, Bryce trăise de mic cu sentimentul unei goliciuni sufleteşti. Încercase să umple acest gol cu Liddy Evans, însă nu mersese. Ellis, însă, îl făcuse să nu mai simtă acea singurătate şi goliciune din suflet. Mai mult, o făcuse să dispară. Avea şi el să-i ofere în schimb ceva, ceva ce ea nu putea să aibă şi să obţină de una singură. Ceva ce ea nu putea cumpăra, fiecare fibră a trupului pusese stăpânire pe ea. Începu să-i

sfâşie hainele, rupându-i nasturii şi dorind să absoarbă parcă mai mult din marea lui „înţelepciune”. Voia să ştie totul, Bryce i se prezentă în faţa ochilor cu un trup, atletic şi zvelt. Pe trupul lui nu găseai nicio părticică de carne moale. Numai muşchi. Pielea îi era în schimb caldă, netedă. Te îmbia parcă să o atingi, să o guști. Ellis dorea acum să-i simtă fiecare fibră tresărindu-i la atingerea ei, să-l audă; respirând neregulat şi expirând într-un spasm de plăcere.
Mintea i se umplu deodată de o dorinţă înfometată de a cunoaşte toate senzaţiile şi trăirile pe care un om le putea simţi în acele momente. Se aplecă peste el uimită de sunetul inimilor lor bătând împreună, în acelaşi ritm. Prin minte îi venea şi treceau nenumărate gânduri.
— Bryce? îl chemă ea cu o voce ce se auzea parcă de departe. Deschisese ochii şi-l privea.
— Sssstt, îi şopti el, sărutând-o pe gât, pe sâni, pe gură. Sunt aici. N-am să plec.
— Ssstt… o întrerupse el cu un sărut căci îi anticipase întrebarea. Nu vom face niciun copil în seara asta.
— Nu? Dar…
— Ei nu fac parte încă din plan. Îi sărută şi-i muşcă încetișor sânii până ce Ellis gemu de plăcere.
Ce…?
Încet, cu grijă, el îi împărtăşi cele mai bune tehnici şi formule de-ale lui – Ellis era un elev excelent. Bryce voia să o ia încetişor, să-i arate, să

trăiască fiecare senzaţie împreună cu că. Mirarea ei făcea ca totul să devină incitant pentru el. Reacţiile ei îl mişcau şi-i aduseseră răbdarea la culme.
Cu grijă, el o pătrunse. Fu peste măsură de fericit când, gemând de plăcere, Ellis îi strângea lesele în neştire, dorind parcă să o pătrundă mai adânc, tot mai adânc. Împreună au trecut fericiţi de pragul în care trupurile şi sufletele lor li se îmbinară.
Ellis zăcea epuizată, conştientă doar de respiraţiile ei neregulate şi de inima ce-i tresărea în piept. Încet, de parcă s-ar fi trezit după o nopate de vise plăcute şi dulci, Ellis reveni ia realitate. Tot trecutul ei îi trecu prin faţa ochilor, cu toată durerea şi suferinţele pe care le îndurase şi, involuntar, îi strânse cu putere în braţe pe Bryce.
El o ţinu strâns lipită de trupul lui, răspunzând la presiunea îmbrăţişării ei, sesizându-i parcă tristețea.
— Uhoa! Ce e asta? întrebă el, privind lacrima ce-i căzuse pe braţ şi apoi la acelea care curgeau din ochii lui Ellis. Ea îşi întoarse repede faţa şi se împotrivi când el întinse mâna să o facă să-l privească din nou.
— Nu te uita la mine! Şi să nu îndrăzneşti să râzi! spuse ea furioasă pe comportamentul ei şi jenată de efortul pe care îl făcea să nu mai plângă. Oh, spuse ea neajutorată. Mă comport ca un copil. Nu vreau să… Nu pot să nu mai plâng. Îl simţea lângă ea, aşteptând. Pun pariu că niciuna dintre femeile

cu care te-ai mai culcat nu a plâns după aceea. Urăşti femeile plângăcioase, nu-i aşa? Eu... eu nu plâng niciodată. Niciodată. Stătu apoi nemişcată câteva secunde apoi spuse încet: N-am ştiut.
Plânsul ei îl duru. Îl făcuse să se simtă neajutorat, însă o lăsase să plângă. Ştia, fusese sigur că va veni şi un moment ca ăsta, când Ellis nu va mai rezista presiunii nervilor şi va începe să plângă.
— N-am ştiut, spuse ea din nou.
— Ce n-ai ştiut? o întrebă el încet şi blând.
— N-am ştiut că poate fi aşa, şopti ea. N-am ştiut niciodată că voi simţi ce am simţit puţin mai devreme. Nimeni nu mi-a spus.
— Poate că nimeni nu a ştiut. Nu este la fel pentru toată lumea, spuse el.
— Prima dată… Johnson a fost brutal. M-a durut.
— El nici nu a ţinut la tine, nici nu te-a iubit,
Ellis. Era doar ceva ce trebuia să facă. Nu a însemnat nimic pentru el. Şi nu ar trebui să însemne nici pentru tine. Uită acea noapte, spuse el, încercând să reducă durerea amintirilor ei.
Nu era uşor să uite. Întreaga ei viaţă se schimbase începând cu acea noapte. Fusese fundaţia pe care ea construise un viitor pentru ea şi pentru…
— Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea.
Avea timp, dar nu voia să intervină nimic între ei. Nicio minciună şi nici un adevăr trunchiat. Erau lucruri pe care Bryce trebuia să le ştie. Lucruri ce o priveau. Şi dacă el o ura după ce i le spunea? Trebuia să rişte.
— Atunci spune.

— Dacă mă faci să mă simt prost şi o să râzi de mine sau o să mă necăjeşti, te voi plesni atât de tare, încât te voi lipi de perete, îl ameninţă ea vehement. Nu am chef de glumele tale. Ceea ce vreau să-ţi spun este important.
— Voi fi sobru ca un judecător. Promit.
Ellis îl privi. Bryce nu zâmbea, însă nu-i dădu posibilitatea să vorbească. Începu din nou să o sărute.
— Hai să vorbim mai târziu, îi şopti el la ureche. Acum nu vreau decât să fac dragoste cu tine, spuse el atingându-i buzele uşor.
— Trebuie să-ţi spun ceva despre mine.
— Nu. Nu vreau să ştiu decât că mă iubeşti şi tu la fel cât te iubesc eu.
— Te iubesc, spuse ea lipindu-se de el şi strângându-l în braţe. Te iubesc cu adevărat.
Poate că nu ar trebuie să-i spună încă, îşi spuse ea căzând din nou pe un tărâm al senzaţiilor şi al trăirilor magice, Dorinţa ei de a fi iubită o învinse pe aceea de a fi sinceră cu Bryce şi de a-i spune adevărul. Poate după ce va strânge suficienți bani şi se va întoarce în Stony Hollow să-şi îndrepte viaţa, poate că atunci el o va înţelege mai bine şi nu o va judeca cu asprime sau nu o va dispreţui…

Capitolul 10

Iarna venise peste munţii din Kentucky. Era un ger năprasnic. Zăpada cădea în straturi groase şi în fiecare dimineaţă era măi mare decât cu o zi în

urmă. Totul era alb şi strălucitor.
Totuşi Ellis era din cale afară de bucuroasă. Nu-i era frig, avea ce să mănânce, era iubită, privea acum lumea cu alţi ochi şi vedea viitorul în roz. Niciodată, nu se îndoise de puterea ei de muncă. Ştia că putea munci din greu pentru a obţine ce dorea. Acum că-l avea alături de ea pe Bryce, posibilitatea unui eşec i se părea redusă la zero. Era înconjurată numai de dragoste aşa că-şi permisese să creadă în vise pe care nu cu mult timp în urmă le considerase imposibile.
Veniseră şi trecuseră multe posibilităţi când putea să-i povestească lui Bryce despre ultimii cinci ani pe care-i petrecuse în Stony Hollow. Cum Bryce era încântat să trăiască prezentul alături de ea şi făcea tot ce-i stătea în putinţă să o facă să uite trecutul, Ellis era mai hotărâtă să creadă că într-o bună zi îşi va trăi viaţa aşa cum trebuie. Atunci el i-ar fi înţeles mai bine acţiunile şi faptele.
Sărbătoarea „Ziua recunoştinţei” veni. Deşi Looty se oferise să-i dea zi liberă, Ellis alesese să lucreze în acea zi. Afară ningea cu fulgi mari.
În fiecare an, Looty deschidea uşile restaurantului ei pentru oricine voia să sărbătorească „Ziua recunoştinţei” acolo.
— A fost ideea doamnei Miller într-un an de mare sărăcie, aşa cum este de altfel şi în unele locuri din zona asta, îi explicase Looty. Bineînțeles, la început toată lumea contribuia aducând câte ceva. Apoi familia mea a organizat totul şi aşa a fost de atunci încoace.

— Pesemne că va costat mult, spuse Ellis gândind cu voce tare. Aprecia şi lăuda această iniţiativă a lui Looty din fiecare an.
— Costă, spuse femeia gesticulând. Însă nu am găsit nimic mai bun pe care aş putea să-i cheltui. Vezi tu. Sunt singură acum. În afară de asta, adăugă ea cu o undă de tristeţe în glasul ei răguşit, aş fi stat aici singură toată ziua dacă nu i-aş fi primit pe cei fără masă şi fără casă… sau pe toţi cei care vor să-şi împartă plinea cu mine în; această zi.
Cu o oarecare părere de rău, Ellis a cinat cu familia LaSalle şi s-a oferit să o ajute pe Looty în acea zi. Nu pentru bani, ci pentru că se ataşase de bătrână.
Era fericită pentru prima dată în viaţa ei. Era un sentiment minunat. De când murise Effie Watson nu mai avusese prieteni la care să ţină şi care să o iubească, prieteni cu care să petreacă în zile de sărbătoare. Un lucru important care contribuia la fericirea ei era faptul că reuşise să strângă o mie de dolari. O ultimă binecuvântare ar fi făcut viaţa ei perfectă…
Vremea se înrăutăţi pe la amiază, în schimb o atmosferă caldă domnea peste cina de „Ziua recunoştinţei”. Looty, Ellis şi alte câteva femei generoase au gătii şi s-au pregătit pentru această zi toată săptămână. Toţi se adunau pentru a povesti şi pălăvrăgi. Prieteni, vecini şi clienţi ocazionali veniseră de departe să petreacă tradiţionala „Zi a recunoştinţei” cu Looty. Mulţi

erau în vârstă, mulţi veniseră singuri, mulţi nu avuseseră unde să se ducă, aşa că veniseră aici. Fuseseră însă şi mulţi care-şi aduseseră o contribuţie substanţială, ori în muncă ori în alimente.
Când mesele s-au umplut, lumea a început să se aşeze. Ellis nu-şi mai amintea să fi văzut mai multă lume adunată într-un loc. În primele două ore o avalanşă de oameni înfometaţi era recunoscătoare pentru mâncarea caldă şi atmosfera care li se oferea.
Ellis a servit şi a servit, aducând şi luând platouri care se goleau, până când a simţit că i se dislocă braţele din umeri. Zâmbea însă tuturor şi-i saluta pe aceia pe care îi cunoştea. Se simţea o parte integrantă a acestui oraş, aşa cum nu se simţise niciodată în Stony Hollow.
Nu trecu multă vreme şi oamenii treceau pe la restaurant să ia cea de-a doua a masă. Trecuseră multe săptămâni de când Ellis nu mai ştia ce înseamnă să-ţi fie foame şi să nu ai ce mânca. Se cutremură deci când îi văzu, amintindu-şi că şi ea putea fi în situaţia lor. Le punea mult în farfurie, sperând ca mâncarea primită aici să le ţină de foame până când vor putea să-şi găsească în altă parte.
— Ai păstrat toate bunătăţile astea pentru mine? auzi ea vocea lui Buck. Se întoarse şi-i văzu pe Anne şi pe Buck zâmbind ca de obicei, fericiţi. Nu ţi-am spus eu că este întotdeauna bine să ai o pilă? adăugă el în glumă.

— Da, mi-ai spus, aprobă Anne, făcându-i cu ochiul lui Ellis. Şi se pare că a gătit atâtea bunătăţi pentru tine, încât poţi mânca pe săturate.
— Mă păstrez pentru prăjiturile alea cu biscuiţi pe care Looty le face atât de bune, spuse Buck arătând spre un platou imens, plin cu prăjiturele.
— Încetează, nu mai încerca să te dai pe lângă mine, frumosule, îl ameninţă Looty. Sunt o mulţime de femei invidioase pe mine pentru că tu mi-ai lăudat încolo şi încoace biscuiţii.
— Cei mar buni biscuiţi din lume, spuse Bryce nevinovat.
— Ei bine, încetează să mai spui tuturor. Nu de alta, dar nu vreau să-mi pierd şi firele astea de păr care mi-au mai rămas din cauza vreunei femei geloase pe mine.
— Da, geloase pur şi simplu, spuse el. Asta-i problema. Şi să nu crezi că eu nu am observat asta, Looty Miller. Nimic nu ţi-ar face însă mai mare plăcere decât să se bată lumea pe biscuiţii tăi.
— E adevărat, chicoti ea. Mănâncă cât poţi, băiete şi întoarce-te să mai iei. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că ai venit.
— Dumnezeu a făcut un lucru bun că te-a făcut să te stabileşti în aceste locuri, Looty, spuse el. Apoi cu o voce mai hotărâtă adăugă: Acum, dacă Dumnezeu l-ar face pe Buck să plece de lângă platourile alea cu prăjituri, vom putea toţi să-i mulţumim într-un glas.
Buck bombăni ceva pentru sine, iar ochii lui Bryce

străluceau într-un mod familiar când se întoarse spre Ellis.
— Hei, frumoaso, spuse el încet să-l audă doar Ellis, luând platoul din mâna ei. Ce prăjituri poţi să-mi oferi aici care să fie mai dulci decât tine?
— Ce cauţi aici? întrebă Ellis înroşindu-se, căci Bryce o privea stăruitor. Trebuia să cinezi împreună cu familia ta acasă.
— Fără tine? întrebă Anne de parcă asta ar fi fost imposibil. „Ziua recunoştinţei" este o sărbătoare când se adună toată familia şi cum tu trebuie să lucrezi aici, am decis să venim şi noi. Poţi să stai cu noi puţin?
Rămasă fără cuvinte, mişcată până la lacrimi, Ellis rămase împietrită şi incapabilă să mai rostească o vorbă.
— Bineînţeles că poate, spuse Looty luând lingurile din mâna ei şi împingând-o spre ei. Nu a stat niciun pic toată ziua. E timpul să se mai odihnească puţin.
Îşi luară un platou plin cu bunătăţi şi se duseră la fereastră, într-un locşor mai ferit. Ellis fusese uluită de cuvintele lui Anne. Acum începuse să se gândească mai clar la semnificaţia lor.
— Aş… aş vrea să rostesc eu rugăciunea, spuse ea timid, ştiind că ăsta era privilegiul lui Buck deoarece era cel mai mare dintre ei. Dacă nu te superi.
— Vom fi onoraţi, spuse Buck.
Se luară cu toţii de mâini şi îşi aplecară solemn capetele.

— Sfinte. Dumnezeule, începu Ellis încet. Eu, Ellis, mă rog ţie să-mi ierţi cuvintele dure pe care le-am folosit la adresa Ta ultima oară când am vorbit. Nu ştiam ce anume îmi pregăteşti şi nu am avut încredere în Tine aşa cum ar fi trebuit… îmi pare rău. Mi-am dat seama că Tu m-ai făcut să vin la Webster şi să întâlnesc şi să îndrăgesc această familie bună şi generoasă. Nu meritam toate acestea şi în mod sigur nu meritam să primesc grija şi iubirea Ta. Şi mă tot întreb ce am făcut atunci când eram mică de mă iubeşti atât, însă indiferent care ar fi motivele Tale, îţi sunt profund recunoscătoare. Mă voi întoarce la Stony Hollow la primăvară şi ştiu că Tu vei fi alături de mine indiferent ce aş face şi unde m-aş duce, ştiu că îmi vei da curajul şi puterea de care am nevoie, aşa că-Ţi mulţumesc anticipat. Privi apoi spre cei trei LaSalle şi continuă: îţi suntem recunoscători pentru că suntem sănătoşi şi avem de lucru şi pentru că avem cu cine să sărbătorim această zi. Veghează tu ca Buck şi Anne să aibă un copil frumos şi sănătos şi te mai rugăm să ai grijă şi să fii lângă Anne atunci când va naşte. Se opri, apoi îi privi din nou speriată: Am uitat cumva ceva?
— Amin, spuseră ei fără să ridice capetele sau să o privească. Amin.
Crăciunul era o sărbătoare binecuvântată. Este adevărat. Nu numai oamenii de pretutindeni o considerau aşa, ci şi Ellis care radia de fericire.
Nu mai primise un cadou de Crăciun de când avea zece ani. În acel an, Effie îi cususe o rochiţă nouă,

una albastră care se asortase cu ochii ei. Pregătise şi ea în acest an câte un mic cadou pentru Bryce, Buck, Anne, Looty şi chiar şi lui Tug Hogan.
Zâmbi, căci îşi aminti că Bryce începuse să se plângă că în această ultimă lună mâncase mai mulă friptură de iepure decât mâncase el în toată viaţa lui şi îşi imagina expresia de pe faţa lui când va afla şi de ce.
— Crezi că i-ai prins pe toţi? o întrebă el punând la loc două bucăţi de friptură de iepure.
— Care pe toţi? îl întrebase ea.
— Toţi iepuraşii ăia pe care tot îi prinzi în cursă de câteva săptămâni încoace. Să ştii că prin pădurile astea sunt şi vizoni, vulpi și guzgani.
— Nu-ţi place supa? îl întrebă ea cu o luminiţă ameninţătoare în ochi, figură pe care o învăţase de la Anne.
— Nu, să trăiţi. N-aş îndrăzni. Mă gândeam totuşi că n-ar fi rea o schimbare. Ce-ar fi să mergem să pescuim la copcă mâine dimineaţă?
De atunci au mai mâncat de două ori friptură de iepure căci avea nevoie de blana lor pentru a face din ea papucii la care lucra cu atâta dragoste,
— Ellis? Sunt Anne, auzi ea după un scurt ciocănit. Pot intra?
— Da, bineînţeles, spuse ea dându-se jos din pat să deschidă uşa.
Anne, ce nu arăta deloc ca o femeie însărcinată, intră în cameră cu o cutie mare, împachetată în hârtie roz, cu o imensă fundă deasupra.
— Deci i-ai cumpărat până ia urmă lui Buck

costumul ăla pe care i-am văzut duminică! spuse Ellis chicotind. Îi plăceau modalităţile prin care un soţ şi o soţie încercau să ascundă unul de altul cadourile până în ziua Crăciunului. Buck venise puţin mai devreme la ea şi o rugase să-i ţină o cutie muzicală pe care o cumpărase pentru Anne. Cutia o ascunsese sub pat. Te-ai hotărât asupra celui negru sau a celui albastru închis?
— Ei bine, de fapt i-am cumpărat nişte pulovere, spuse Anne zâmbind fericită. Îi plac mai mult şi, în afară de asta, costumul l-ar fi stricat mai repede.
Ellis luă cutia, – se aplecă şi o puse sub pat alături de celelalte cadouri pregătite pentru Buck, Anne şi Bryce şi spuse:
— Poate că e mai bine. Dacă cutia pentru acele pulovere este atât de mare, în mod sigur că aceea pentru costum nu ar fi încăput aici.
— Nu, Ellis, spuse Anne blând. Cadoul ăsta este pentru tine.
— Pentru mine? întrebă ea, trăgând de sub pat cutia pe care tocmai o pusese acolo. Mâinile îi tremurau de emoţie.
— Deschide-o, Ellis. Buck şi cu mine ne-am gândit că acest cadou îţi va fi mai folositor dacă ţi-l dăm puţin mai devreme, înainte de petrecerea de diseară.
Cutia, cu hârtia ei strălucitoare şi funda de deasupra era prea mult pentru Ellis. Nu mai primise niciodată un dar atât de mare.
— Deschide-o, Ellis, spuse Anne, așezându-se pe jos, lângă ea. Parcă ştia că numai frumuseţea

cutiei o fermecase pe Ellis, aşa că o încuraja: Haide, Ellis.
Ellis desfăcu cu grijă funda de parcă se aştepta să găsească în cutie relicve religioase sau ceva fin şi fragil care s-ar fi rupt sau spart la cea mai mică atingere.
Zece ani reprezenta mult timp, însă emoţia era la fel de mare. Ellis era în al nouălea cer când scoase din cutie o minunată rochie albastră, Nu mai putea respira, iar lacrimile îi apăruseră deja în colţul ochilor. Atunci când avea zece ani, bucuria lui Ellis fusese imensă când Effie îi dăruise o rochie făcută în casă. Acum bucuria lui Ellis era de o sută de ori mai mare, căci rochia primită era luată de la magazin. Era o rochie frumoasă, cu nasturi în faţă şi cu dantelă la guler. Ellis se îmbrăcă încet, punându-şi şi pantofii superbi, de culoare albă, pe care îi primise o dată cu rochia şi coborî scările emoţionată, dorind din tot sufletul să o placă o anumită persoană specială.
Bryce era în sufragerie, pe canapea, picior peste picior, nerăbdător, încercând să întreţină o conversaţie inteligentă cu Jim Doba, un bun prieten de-al său.
Era cel de-al doilea Crăciun pe care-l petrecea împreună cu Anne. Primul Crăciun, când Anne abia se căsătorise cu Buck, se distraseră de minune. Acum casa fusese împodobită şi era plină de prieteni. Mâncare şi băutură avea din abundență, totuşi el era oarecum îngrijorat. Era prima petrecere la care participa Ellis şi participa

nu ca servitoare, ci ca invitată. Un invitat binevenit şi îndrăgit.
— Ce să fac dacă cumva nu ştiu ce să spun sau fac vreo gafă? îl întrebase ea cu câteva zile în urmă. Sau dacă vărs ceva, fără să vreau, pe rochia sau pe costumul unui invitat? Dacă voi fi luată în râs, mă înfurii şi…
— Sstt, o linişti el luând-o în braţe. Totul va fi bine, îţi promit, îi spusese el sărutând-o pe frunte, îi cunoşti pe majoritatea invitaţilor şi toţi te iubesc. N-am mai cunoscut până acum nicio fată care să aibă la picioare pe toată lumea în aşa scurt timp.
— Din pricina ta ei…
— Nu. Ei ţin la tine, Ellis. Poate sunt şi unii care te tolerează pentru că ştiu că eu ţin La tine, însă majoritatea îţi sunt prieteni numai pentru că te îndrăgesc.
— Crezi?
— Sunt sigur, spuse el sărutând-o zgomotos şi trecând deasupra ei. Mâinile lui Ellis începuseră deja să i se plimbe pe tot corpul.
— Cel mai uşor lucru pe care l-am făcut… cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă îndrăgostesc de tine, spuse el sărutând-o pe gât şi pe sâni şi producându-i un val de plăcere în tot corpul. Ellis era în extaz căci Bryce îi muşca încetişor sfârcurile sânilor. Se relaxase şi savura plăcerea. Cel mai greu îmi este dimineaţa când trebuie să ne despărţim din cauză că mergem la lucru. Sărutările lui deveneau din ce în ce mai apăsate şi mai posesive, iar Ellis era parcă pe un

alt tărâm. Se simţea iubită şi dorită. Mi-e greu să mă abţin să nu fiu gelos pe timpul pe care tu îl petreci cu alte persoane, continuă el, şi mi-e greu să ştiu că nu-ţi pot oferi şi luna de pe cer, aşa cum meriţi. Ellis îşi încolăci picioarele pe mijlocul lui. El reprezenta luna şi stelele pentru ea, mai mult decât visase vreodată. Avea nevoie de el.
Bryce o sărută şi-şi plimba mâinile prin părul ei blond.
— Sunt mândru de tine, Ellis. Îţi admir curajul şi puterea. Ştiu că te poţi descurca singură în viaţă. Îmi vine deci foarte uşor să te iubesc. Ştiu că la fel simte toată lumea.
— Arată-mi atunci, îi şopti ea. Acum. Iubește-mă acum, Bryce şi nu te opri niciodată.
Bryce ofta. Privirea i se plimba neliniştită în toate părţile. Nu ştia ce să facă. Să urce şi să o aducă el însuşi sau să aştepte să coboare ea? Oare ar fi fost mai bine să facă Crăciunul doar în doi?
Ochii i se îndreptau insistent către scări, când un murmur se auzi în toată camera.
Ellis. Bryce se nimerise să fie în capătul scărilor. Îi urmărea fiecare mişcare. Era timidă, dar după părerea lui Bryce, ar fi trebuit să coboare ca o regină în mijlocul supuşilor. Ca un înger în mijlocul păcătoşilor.
Părul ei blond îi lumina parcă faţa. Îi cădea în bucle grele până ia mijlocul spatelui. Iar rochia… Ei bine, nu o mai văzuse în rochie până atunci. Era foarte inspirată. Îi punea foarte bine în valoare formele perfecte. Iar picioarele… îi mai văzuse

picioarele, însă era oarecum diferit. O vedea acum în pantofi, nu în cizme. La naiba!!! Pentru el, Ellis era întruchiparea erotismului.
Ellis veni faţă în faţă cu el. Strălucea de bucurie şi fericire.
— Ei bine? întrebă ea. De ce mă priveşti aşa? Nu arăt bine? Rochia este superbă… însă pe mine parcă…
— Rochia este frumoasă. Tu însă eşti minunată, spuse el, ameţit parcă, încercând să se comporte normal. Se dădu un pas înapoi şi se prefăcu că examinează cu atenţie rochia. Ceva lipseşte, însă.
— Nerodule! Ai înnebunit? Este frumoasa ca o statuie, spuse cineva din spatele lui.
— Ţi-ai pierdut minţile, băiatule? îl întrebă Looty Miller pe tonul ei obişnuit, cu o sprânceană ridicată ameninţător. N-am mai văzut de când sunt o fată aşa frumoasă. Ellis, nu-i da atenţie, mă auzi? Arăţi foarte bine.
— Eu aş duce-o în faţa altarului fără să clipesc, spuse Wilbur Jordan.
— Şi eu, spuse Bryce, răsucindu-se spre bătrânul ce încă îl mai tachina cu faptul că el o învăţase pe Ellis să danseze mai bine. Ellis părea nesigură însă Bryce îi zâmbi spunând:
— Totuşi, eu cred că ceva îi lipseşte. Ceva care ar face această… viziune perfectă, o luă pe Ellis de mână şi o duse sub bradul de Crăciun. Ca prin minune, Bryce scoase, dintr-un globuleţ agăţat în pom, o cutiuţă micuţă.
— Asta este pentru tine, spuse el.

Doamne, alt cadou. De la Bryce. Pe Ellis o pufnea din nou plânsul, de emoţie. Mâinile îi tremurau.
— Nu ar trebui… să aştept până mâine dimineaţă? Deja am deschis…
— Mâine dimineaţă ai să primeşti altul, îi şopti el la ureche. Deschide-l pe ăsta acum. Fii liniştită. Ai voie, spuse el zâmbindu-i încurajator.
Ellis îl privea. Dragostea şi recunoştinţa i se citeau în privire. Îi zâmbi şi ea, şi-şi întoarse apoi atenţia asupra micii cutii din mână.
— Ah! Ce cutiuţă frumoasă!
— Deschide-o! îi strigară nerăbdătoare Anne şi Looty, într-un singur glas.
În cutiuţă, atârnând de un lănţişor de aur, se afla un mic pandantiv. Încrustată pe el, în centru, se afla o inimioară de diamant.
Pur şi simplu uluită, Ellis se uita la lănţişor până simţi că-i iau foc ochii şi, pentru câteva momente, uită cine era, de unde venea.
Clătină din cap şi căută disperată cuvinte prin care ar fi putut să refuze cadoul, când Bryce se aplecă încă o dată la urechea ei şi-i şopti:
— Poartă-l în seara asta. Vreau să văd cum îţi stă cu el. Ne putem certa mai târziu, dacă vrei.
Privirile lor se întâlniră, a ei foarte serioasă, a lui, triumfătoare. Ellis luă bijuteria din cutie şi îşi ridică părul, iar Bryce i-o prinse la gât.
Venise deja Anul Nou, iar ea încă nu-i înapoiase lănţişorul. Nici nu o mai putea face.
— Îţi stă minunat cu colierul ăsta, îi spuse el, atingându-i încetişor pielea. Ellis se înroşi toată şi-

i dădu mâna la o parte.
— Aş vrea să nu mai vorbeşti aşa, aici, îi spuse ea, aruncând priviri furişe împrejur. Erau la Stee Wheel şi se simţea jenată. Dacă te aude cineva?
— Vor fi de acord cu mine. Mă vor bate pe umăr şi-mi vor spune: „Ai dreptate, Bryce. Într-adevăr, îi stă bine cu acel colier”.
— Ah, Bryce, spuse, dându-i în joacă o palmă şi acoperindu-şi faţa, căci era roşie toată. Să-ţi fie ruşine că-mi faci una ca asta aici.
Bryce izbucni în râs, după care îi luă capul în mâini şi o sărută apăsat pe buze. În ultimul timp, asta era o scenă tipică. Erau fericiţi, se iubeau, se jucau. De la Crăciun încoace, făceau mereu glume pe seama colierului şi a felului cum îi stătea. Bryce o admira câteodată goală, goluţă… dar cu lănţişorul la gât. El ar fi spus întotdeauna că este frumoasă, însă ea nu era aşa de sigură, aşa că cerea mereu părerea celorlalţi.
Iubirea şi actul iubirii îi umpleau inima şi sufletul de o bucurie imensă. Se liniştise atunci când Bryce îi explicase că luase toate precauţiile astfel încât să nu o lase însărcinată. Voia să se întâmple numai atunci când venea momentul potrivit. Toate la timpul lor. Bryce reuşise să o elibereze de toate inhibiţiile şi temerile referitoare la arta de a face dragoste. O eliberase de frica unor consecinţe nedorite şi-i provocase un interes şi un apetit sexual pe care nu se aştepta să. Le aibă. Bryce o satisfăcea din toate punctele de vedere.
Şi se iubeau. Câteodată încet, romantic şi solemn.

Alteori repede, năvalnic. De cele mai multe ori era o combinaţie între aceste două modalităţi şi întotdeauna Ellis era mulţumită.
Ei bine… aproape mulţumită. De cum se întorcea în Stony Hollow… De cum găsea un moment favorabil în care ar fi putut să-i spună lui Bryce… Atunci ar fi fost cu adevărat mulţumită. În curând, în curând îi va spune totul.
— Anne şi Buck sunt aici, îi auzi ea pe Bryce spunând. Cuvintele lui o îngrijorară de-a binelea. Vino şi stai un pic cu noi.
— Şi să-mi pierd slujba?
— Atunci încearcă să stai pe aproape pe la miezul nopţii. Voi veni să te iau.
Spunând asta, îl zăriră amândoi pe bătrânul Wilbur Jordan făcându-le semn de la masa unde stătea cu soţia.
— Dacă nu te voi lua eu, te va lua Wilbur, spuse el zâmbind.
Ellis îl lăsă şi se îndreptă spre masa bătrânilor.
— La te uită! Sunteţi gătiţi şi gata să petreceţi, spuse ea, salutându-i astfel călduros şi întrebându-se dacă ea şi Bryce se vor iubi şi peste cinci-zeci de ani aşa cum se iubeau cei doi bătrâni. Arătaţi foarte bine în seara asta, Miss Bernice.
— Mulţumesc, drăguţă, îi spuse bătrâna. Însă cred că am sărbătorit prea multe zile de Anul Nou ca să mai fiu tânără şi frumoasă.
— La naiba! explodă Wilbur. Bernie, eşti la fel de frumoasă ca în seara în care te-am cunoscut, ţi-am şi spus asta când am plecat de acasă.

Bernice râse, iar dacă lumina nu ar fi fost aşa de slabă, Ellis ar fi putut să o vadă roşind.
— Ce vă pot aduce de băut? îi întrebă ea zâmbind.
— Hei, ţăranco, se auzi o voce cunoscută din fundul barului.
Ellis o ignoră, deşi fiecare vertebră a trupului ei vibra de nervi şi supărare. Ca să o scutească de aceste spectacole neplăcute, ceilalţi barmani luau comanda lui Reuben Evans oricând era posibil. Ellis continua să-şi îndrepte atenţia asupra familiei Jordan.
— Lui Bernice adu-i un pahar de vin şi unul de răcoritoare, iar mie adu-mi ce-mi aduci de obicei, îi spuse Wilbur încordându-se ia maximum când vocea lui Reuben Evans se auzi din nou.
— Doriţi şi ceva de mâncare?
— Nu, nu încă, poate ceva mai târziu, spuse el făcându-i semn cu capul şi adăugând: Ai grijă ce fee: cu individul ăla, ai auzit?
Ellis dădu din cap aprobator, se duse ia alte doua mese, după care se duse la bar.
La Steel Wheel era ora de vârf şi toată lumea era ocupată. Evans mai strigă de două ori înainte ca Ellis să se ducă la masa lui.
— Ce să vă aduc de băut? îl întrebă ea, folosind exact aceleaşi cuvinte pe care le folosea cu toţi clienţii, însă nu pe acelaşi ton. Avea acum un ton mai răstit.
— Da’ greu te mai mişti până aici, răcni Evan. După mirosul pe care îl emana, Ellis îşi dădu seama că era beat. Poate băuse de dimineaţă sau

chiar începuse cu o zi în urmă. Avea ochii roşii şi bulbucaţi, două semne sigure după care recunoştea un om beat, deci se puse în gardă.
— Am avut şi alte comenzi de luat. Sunt aici acum, aşa că ce să vă aduc? Ellis observase că era singur la masă şi nu se putu abţine să nu-i fie milă de el. Caracterul, firea şi comportamentul lui îi înlăturaseră pe toţi prietenii pe care îi avusese. Noul an îl găsea singur şi de aceea lui Ellis îi părea rău. Ştia şi ea ce înseamnă să fii singur. Era un lucru pe care nu-l dorea nici celui mai rău duşman al ei.
— Nu-mi place tonul pe care-mi vorbeşti, ţăranco.
— Îmi pare rău, spuse Ellis, observându-l pe Bryce prin apropiere. Ştia ce va urma dacă el observa că Evans îi vorbeşte din nou urât. Era mai bine să-şi înghită mândria şi să-l calmeze. Dacă mi-aţi spune ce anume doriţi, aş fi fericită să vă servesc.
— Te vreau pe tine, spuse el luând-o fulgerător de mână şi trăgând-o spre el. Respiraţia lui îi întoarse stomacul pe dos. Însă tu umbli cu nasul pe sus şi te crezi grozavă pentru că te-ai culcat cu LaSalle. Ellis ştia că paiele fuseseră deja puse pe foc. Pielea i se făcu ca de găină la atingerea lui. Insultele lui nu reprezentau ceva nou pentru ea, însă acum era prima dată când o atingea şi fizic, nu numai psihic. Nu e mare lucru de tine, târfă ce eşti, continuă el. Eşti la fel ca şi celelalte. La fel ca şi Liddy a mea. Am să-ţi demonstrez eu ce le poţi face. Ai să te întorci implorându-mă să…
— Ia-ți mâinile alea împuţite de pe ea.

Ellis şi Evans se întoarseră deodată şi îl zăriră pe Bryce, mânios la culme, vărsând flăcări pe nas şi pe gură. Se aşteptase la una ca asta însă privirea lui o sperie de-a binelea.
— Ai surzit? îl întrebă el, căci Evans rămăsese împietrit. La fel şi Ellis care vedea acum transformarea unui bărbat pe care-l iubea într-un animal sălbatic, gata să ucidă. Evans era mulţumit de rezultatul faptei sale.
— Nu, n-am surzit, îi răspunse Evans cu un rânjet în colţul gurii şi cu ochii strălucind. Sunt doar surprins că nu eşti deloc dispus să împărţi cu alţii ceea ce este al tău, însă ai fost dispus să iei ceea ce a fost al meu.
Ellis era îngrozită. Nu de cuvintele lui, ci de faptul că în starea în care era, Bryce ar fi putut face vreo nebunie. Rămase astfel împietrită, aplecată deasupra mesei şi observând veninul ce se aduna în ochii lui Evans.
— Nu o vrei pe ea, Reuben. Prin ea vrei să ajungi la mine. Dă-i drumul odată.
— Nu sunt aşa sigur că vreau. Însă cum tu faci pe autoritarul şi pe atotcunoscătorul, poate-mi spui şi mie dacă tărăncile de teapa ăsteia sunt la fel de jalnice la pat ca în tot ceea ce fac sau spun.
— Dă-i drugul, nemernicule, spuse Bryce cu dinţii încleştaţi. Ne vom răfui afară, dacă asta vrei.
— Vrei afară pentru că ţi-e frică să nu vadă ce papă-lapte şi laş eşti? Ai gorilele afară gata să mă i înhaţe? Ţi-e frică să nu vadă cum te linguşeşti ca să obţii ceea ce vrei? La fel cum ai procedat cu

Liddy?
— Eu şi cu Liddy nu am avut de ce să ne ascundem. Am păşit alături în faţa întregului oraş. Toţi ştiau că ai părăsit-o pe ea şi pe copii ca un nemernic ce eşti.
Reuben se uita în stânga şi în dreapta ia oamenii dimprejurul lor. La oamenii care-l cunoşteau şi ştiau ce făcuse. La oamenii ce puneau casa. Şi familia imediat după Dumnezeu. Oameni care-l dispreţuiau şi urmăreau această râcă dintre el şi Bryce de luni de zile.
— Dă-i drumul, Reuben, sau ai să vezi ce mână grea am, spuse simplu Bryce.
Reuben era însă un om mai prost ca noaptea care-şi supraevalua întotdeauna puterile. Îi făcu deci vânt lui Ellis, proiectând-o direct în braţele lui Bryce şi scoase cu cealaltă mână un cuţit pe care îl ţinea la cizmă. Se apucă şi-l vântură încolo şi încoace prin faţa celor doi îndrăgostiţi.
O secundă mai târziu era dezarmat şi imobilizat la podea, căci Peter Harper, Jim Doles, Buck şi Tug Hogan apăruseră ca din senin. Bătaia se terminase înainte de a începe.
— Dacă vrei să te baţi cu pumnii, n-am nimic împotrivă, tună Tug cu vocea lui groasă. N-am să-ţi permit însă să foloseşti cuţitul în barul meu.
Şi acum ridică-te şi cară-te de aici. Nu te întoarce decât atunci când te vei putea ţine pe picioare. Până atunci să nu te mai prind pe aici.
Ori pentru că-i era frică, ori pentru că era beat, Reuben nu-și ridică capul din pământ şi rămase

întins pe podea, fiind târât până la uşă de cei patru care interveniseră în ultimul moment. Mulțimea se strânsese deja, dându-şi cu părerea asupra posibilului învingător al unei lupte care nu; mai avusese loc.
— Eşti bine? Te-a rănit cumva? o întrebă el privind-o cu afecţiune.
— Nu, răspunse ea privind uşile de metal închizându-se după Evans. Îl privi apoi pe Bryce, bucuroasă că furia îi trecuse deja la fel de repede cum venise. Sunt bine. Însă nu s-a terminat, nu-i aşa, Bryce? Se va întoarce, nu-i aşa?
— El vrea să mă rănească pe mine nu pe tine, însă întreg oraşul este împotriva lui din cauza felului cum s-a purtat cu Liddy şi cu copiii… şi cu tine. Totuşi nu este numai prost mai este şi îngâmfat pe deasupra. Părerea mea este că o va şterge de aici şi, după câteva zile, nu vom mai auzi de el. Observând că Ellis îl privea neîncrezătoare, continuă: în mod sigur nu se va mai întoarce în seara asta, iar noi vom intra împreună în noul an. Şi asta în mai puţin de o oră. Şi ce ai făcut cu zâmbetul ăla frumos al tău? L-ai băgat în buzunar? Ellis zâmbi şi-l ciupi încet.
— Aşa mai merge, spuse el sărutând-o. Am să-i spun lui Buck să-mi ducă maşina acasă. În felul acesta ne vom putea întoarce împreună cu camioneta ta şi-mi vei putea arăta din nou ce bine-ţi stă goală goluță, dar cu lănţişorul pe care ţi l-am dăruit, mai spuse el, ridicând comic dintr-o sprânceană.

Ellis începu să râdă. Teama îi dispăruse deja.
În acea seară, Tug Hogan angajase o formaţie de tineri care cântau destul de frumos. Cântau însă ocazional. În rest munceau la fabrica de textile pentru a putea să-şi întreţină familiile la fel ca toată lumea.
Toată lumea dansa în jurul unui roţi imense.
Deasupra lor se aflau două mascote: tatăl „Timp” şi copilul ce reprezenta Noul An.
— Trebuie să mă opresc, ţipă Ellis lăsându-se să cadă pe un scaun. Era epuizată, dar fericită. Trebuie să mă opresc sau voi muri.
Bryce se aplecă peste ea, luă de pe masă o halbă de bere şi o dădu peste cap, potolindu-şi setea. Buck şi Anne plecaseră imediat după miezul nopţii. Paharele lor goale se aflau încă pe masă.
— Unde naiba se află barmanul atunci când ai nevoie de el! spuse ea în glumă căci avea paharul gol.
— Ah! spuse el jenat de-a binelea. Îmi pare rău. Am uitat că tu nu mai ai. Mă întorc imediat.
— Nu, stai. Am glumit. Mă duc eu să-mi iau, oricum cred că e timpul să mă întorc la treabă, spuse ea privind îngrijorată în jur. Nu era sigură cât timp trecuse, însă ştia că era deja târziu.
— Nu. După miezul nopţii toată lumea petrece şi se serveşte singură. Aşa că stai liniştită. Aşa este tradiţia aici. La priveşte-l pe Tug cum dansează cu Mary Jo.
Era într-adevăr ceva ce trebuia văzut.
Ellis se relaxă ascultând muzica, privindu-i pe

oameni dansând şi aşteptându-l pe Bryce să se. Întoarcă. Avea timp destul, aşa că începu să observe mici nereguli. Îşi dădu seama astfel că era ceva în neregulă cu tobele... sau poate că toboşarul se pilise şi el puţin. Era un ritm ciudat şi neregulat care nu se auzea pe acelaşi ton şi nu se acorda cu ritmul muzicii. Întoarse capul căci auzi vocea lui Bryce salutând un prieten, apoi se întoarse din nou spre formaţie.
— Aici erai! Poftim! spuse el câteva secunde mai târziu punând un pahar cu răcoritoare în ţaţa ei. Încercase să o convingă să ciocnească şi ea la miezul nopţii cu o băutură adevărată, însă cunoscându-i repulsia față de alcool, îi aduse limonada ei preferată.
— Mulţumesc, spuse ea dând paharul peste cap.
— Toboşarul s-a îmbătat deja, spuse Bryce în treacăt. N-ai observat şi tu că a început să cânte aiurea?
— Da, am observat spuse ea ducându-şi mâna la inimă. La început am crezut că inima mea face aşa. Inima îmi bătea într-adevăr atât de repede, inert aveam impresia ca toată lumea o aude.
Bryce era bucuros şi încântat căci observase că Ellis radia de fericire.
— Eşti într-adevăr frumoasă, Ellis, spuse el neintenţionând neapărat să-i facă vreun compliment, ci doar făcuse o constatare.
Ellis se rezemă de spătarul scaunului şi-l luă de mână.
— Îmi tot spui asta. Eu însă mă simt frumoasă

numai atunci când te uiţi la mine la fel ca acum.
Bryce îşi apropie buzele de ale ei. Şi ea îl dorea. Se vedea asta de la o poştă.
— Bryce! Vino repede încoace, se auzi o voce de bărbat ce venea dinspre uşa principală. Era bărbatul pe care Bryce îl salutase mai devreme. Bryce ajunsese deja la uşă, mai înainte ca Ellis să apuce să se ridice de ia masă. Bărbatul striga în continuare: Eşti chiar pierdut de data asta. La uită-te la el!
Bryce se opri îngheţat în faţa uşii, şocat şi uimit, nevenindu-i să creadă ce vedea. Până ajunse şi Ellis se strânseseră deja câţiva oameni aşa că nu mai putu să vadă nimic.
— Pentru numele lui Dumnezeu, îl auzi ea spunând şi ieşind val-vârtej pe uşa, cu coloana de oameni după el. Afară era un frig care te cuprindea până la oase.
Când ajunse în dreptul uşii, fu rândul lui Ellis să j împietrească de groază şi disperare, căci văzu un camion mare, albastru, lovind din spate maşina ei şi aşa veche şi aproape dezintegrată. Chiar sub ochii ei, şoferul camionului dădu în şapte, alese un unghi bun şi lovi maşina din lateral.
— Nu! strigă ea disperată. Nu! Opriţi-l!
Atunci îl zări pe Bryce alergând şi încercând să se urce în cabina camionului căci avea uşa deschisă. Îl auzi ţipând la şofer. Atunci putu să vadă cine era: Reuben Evans se afla în spatele volanului cu ochii măriţi de ciudă, furie şi de dorinţa de răzbunare. Era absolut hotărât să-i facă praf

maşina lui Ellis.
Ellis alerga spre Bryce intenţionând să-l ajute. Spatele maşinii ei arăta ca un acordeon iar, când zgomotul produs de ciocnirea celor două maşini îi veni clar în urechi, îşi dădu seama că se înșelase asupra toboşarului. Bubuiturile pe care ea le auzise nu veneau de la tobă ci de la ciocnirea ritmică şi deliberată a maşinii ei care era deja distrusă.
— Încetează, ţipă ea. Şocul i se transformase în mânie. Cineva să cheme poliţia. Aia este maşina mea. De ce face asta?
Ellis alergă până în parcare ţipând şi gesticulând, când nişte mâini puternice o ţinură căci ea alerga direct spre camion.
— Nu! Trebuie să fie oprit, ţipa ea disperată. Maşina aia este tot ce am eu mai de preţ. Este…
Ellis îngheţă. Teroarea i se aşternuse pe faţă: Banii!!! spuse ea în şoaptă căci glasul îi pierise.
Zvâcni deodată din mâinile celui care o ţinuse protectiv şi alergă spre maşină. Nu apucă să facă zece paşi când fu imobilizată din nou. Auzi o voce bărbătească familiară încercând să o liniştească, însă asta nu mai era posibil.
Ellis se zbătea în mâinile lui ca un animal sălbatic în cuşcă. Capul îi zvâcnea iar în urechi nu auzea decât zgomotul de fier lovindu-se de alt fier, zgomot ce o făcea să-şi piardă minţile.
— Te rog. Dă-mi drumul, ţipă ea, zgâriindu-l cu unghiile şi lovindu-l cu picioarele. Banii!!! Te rog. Eu… Dă-mi drumul!

Undeva, în străfundul memoriei îl reţinuse pe Bryce încercând săI oprească pe nebun. Acesta încercase de câteva ori să sară în maşină însă şoferul închisese uşile şi le blocase.
— Adu-mi puşca, Tug, îl auzi ea. Am să trag în cauciucuri.
O secundă mai târziu camionul cel mare mai lovi o dată maşina care luă foc instantaneu. Flăcările se înălţau sfidătoare spre cer.
Urletul lui Ellis răsună în tot orăşelul. Un instinct animalic i se formase parcă în plămâni, dând naştere acelui urlet de disperare. Cu un alt ţipăt care se auzea parcă de pe altă planetă, Ellis reuşi să se elibereze din mâinile ce o strângeau ca într-un cleşte şi o ţineau departe de lucrul cel mai important din viaţa ei.
Alergă direct spre camion. Nici nu realiză faptul că era gata să fie zdrobită sub roţile lui. Puţin îi păsa de asta. Camionul însă viră la dreapta şi dispăru în întuneric.
Ellis nu avea în faţa ochilor decât maşina ce ardea cu flăcări mari. Se apropie totuşi şi încercă să deschidă uşa din faţă.
Uşa era blocată. Bătu în geam cu intenţia să-l spargă, însă nu reuşi, aşa că trăgea disperată de uşă să se deschidă.
— Ellis, strigă Bryce. Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai pierdut minţile? Maşina va exploda în câteva secunde. O luă de mână şi încercă să o tragă, însă Ellis parcă prinsese rădăcini în acel loc şi nu voia să plece fără b, anii

ei. Ellis! Este prea târziu. Nu-i mai poţi salva.
— Trebuie! Trebuie să-i salvez! Bryce! Ajută-mă! Trebuie să scot banii de acolo.
Bryce îi luă amândouă mâinile, se aplecă şi o puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.
— Ia-ți mâinile astea nenorocite de pe mine, ţipă ea lovindu-l cu pumnii. Lasă-mă jos, Bryce. Opreşte-te! Te rog! Ajută-mă! Banii! Trebuie să-mi salvez banii. Sunt sub scaunul din faţă. Trebuie. Am nevoie de banii ăia.
— Lasă-i! Nu merită să-ţi rişti viaţa pentru ei, spuse el.
— După ce ajunse destul de departe de maşină o puse jos. Ellis era şocată. Maşina aia reprezenta toată averea ei.
În secunda următoare se auzi o explozie apocaliptică. Maşina explodase. Bryce se aruncă asupra lui Ellis protejând-o astfel. Toată lumea procedase la fel. Se aruncaseră cu toţii cu capul la pământ. Bucăţi de tablă zburară fulgerător pe deasupra lor împrăştiindu-se în toate părţile. Apoi se aşternu tăcerea. Nu se mai auzeau decât flăcările mistuind încet maşina, banii şi cu ele, toată viaţa lui Ellis.

Capitolul 11

Bryce îşi înălţă încet capul, de parcă l-ar fi dat cu încetinitorul şi când văzu că totul este în regulă, se ridică de pe Ellis şi ridică ochii spre stele. Toate păreau ireale. Erau prea îndepărtate şi prea

paşnice. Parcă nici nu fuseseră martore la ceea ce tocmai se întâmplase. Dar ce anume se întâmplase? întreg episodul i se derula prin faţa ochilor şi părea mai ireal decât stelele de pe cer.
— La naiba! Mă simt de parcă am fost împușcat de două ori şi am scăpat cu viaţă, spuse el, realizând abia atunci ce norocos a fost că nu păţise nimic şi că era teafăr şi nevătămat.
Ştia că era puţin supărat pe Ellis şi că avea să-i facă câteva reproşuri şi să o dojenească pentru comportamentul ei nesăbuit.
Fu adus brutal la realitate de un pumn zdravăn în piept. Lovitura fusese ca de ciocan. Tot aerul îi ieşise parcă din plămâni şi refuza să mai între înapoi. Nu mai putea respira de durere.
— De ce m-ai oprit? ţipă Ellis cu lacrimile curgându-i şuvoi pe obraz.
— De ce te-am… Bryce se sufoca. Îşi ridică capul şi încercă să respire regulat.
— Ştiai că este ceva important. Am muncit din greu pentru ei. Aveam nevoie de ei aşa cum am nevoie de aer ca să respir. De ce m-ai oprit? Te urăsc pentru asta, spuse ea lovindu-l din nou. Te urăsc, mă auzi? Nu ar fi trebuit să mă opreşti. N-am să mai pot să strâng niciodată suma aia de bani. Nu mai pot să iau totul de la capăt. Nu mai am timp pentru asta. El va uita să vorbească. Bunica Yeager nu vorbeşte niciodată. El mă va uita, spuse ea înecându-şi plânsul. Nu-şi va mai aminti cine sunt sau cât de mult îl iubesc. Deja a trecut prea mult timp. Nu-şi va mai aduce aminte

de mine. Mă va uita. Nu ar fi trebuit să mă opreşti, spuse ea plângând cu suspine.
Bryce simţea că trăieşte un coşmar, un coşmar din care încă nu se trezise. Întinse mâna să o mângâie, deşi nu ştia nici el de ce. Nu înţelesese nimic din ceea ce spusese Ellis. Cine o va uita şi nu-şi va mai aduce aminte de ea? Pe cine altcineva „el” iubea Ellis? Tot ceea ce ştia sigur era faptul că Ellis suferea cumplit. Se simţea asta din vocea şi din toată fiinţa ei.
Îi dădu mâna la o parte şi începu să plângă mai tare. Bryce se hotărî să se ocupe de un singur reproş de care avea habar.
— Nu merita să mori pentru banii ăia, spuse el încercând din nou să o atingă, însă cu acelaşi rezultat. Îl durea suferinţa ei şi dorea din tot sufletul să i-o poată uşura. Să-ţi plăteşti datoria, este un lucru bun şi onorabil, însă nimeni nu-ţi cere să mori pentru asta.
— Eu aş fi murit. Aş fi făcut orice.
— Sunt doar nişte bani, Ellis spuse el enervat de vorbele ei. Ellis se ţinea cu mâinile de burtă şi plângea atât de tare încât ai fi crezut că a înjunghiat-o cineva. Faptul că nu putea face nimic să o ajute să uite sau să nu mai sufere îl enerva la culme. Problema era că nici măcar nu ştia cum ar fi putut să o ajute, ce să-i spună, ce să facă.
Aplecă capul până ajunse la un centimetru de buzele ei şi spuse:
— Îţi voi face rost de bani, Ellis. În curând. Îţi promit. Găsesc eu ceva ca să-ţi plăteşti datoria.

Găsim noi ceva. Îţi promit.
Un suspin de uşurare îi scăpă atunci când îi simţi mâinile încolăcindu-i-se în jurul gâtului şi trăgându-l mai aproape de ea.
— Trebuie să-l iau cu mine, îi şopti ea plângând încă. El are nevoie de mine. Eu am nevoie de el, spunea ea în neştire.
— Cine, Ellis? De cine ai nevoie? o întrebă el cu respiraţia tăiată. Inima i se oprise în piept.
— De copilul meu. Am nevoie de copilul meu, Bryce.
Înţelegând greşit şi fiind profund rănit de vorbele ei, Bryce se îndepărtă încet de ea. Pentru câteva secunde o privi cum plânge îndurerată, o privi cu totul buimăcit şi la fel de îndurerat.
— Este rănită cumva?
Bryce ridică privirea spre chipul amabil al lui Bernice Jordan şi clătină din cap. Bătrâna se aplecă şi puse o pătură groasă pe umerii lui Ellis căci tremura şi de plâns şi de frig. Bryce mai clătină o dată din cap pentru a înlătura parcă gândurile negre care-i învăluiseră mintea.
— Nu, este… supărată, reuşi el să spună. Se uită apoi împrejur la chipurile bine cunoscute care-i înconjuraseră deja şi-i priveau la fel de miraţi şi buimăciţi. Poate cineva… să ne ducă până acasă?
Bryce o ridică din zăpadă şi o ţinu în braţe ca pe un copil până acasă. Ea se agăţase de el. Plângea în continuare şi, din când în când, un suspin sfâşietor se auzea în maşină. El îi şoptea în ureche cuvinte dulci, blânde, în timp ce se gândea la

informaţiile pe care tocmai le căpătase. Le cântărea şi le întorcea pe toate părţile. Tot nu înţelegea nimic.
Uşa de la etajul al doilea se închise încetişor. Câteva momente mai târziu, Bryce o auzi pe Anne coborând. O aştepta nerăbdător. Tot sângele i se strânsese parcă în capul pe care îl simţea gata să explodeze. Se simţea neputincios şi neajutorat. Era mai îndurerat decât fusese vreodată. Acum, mai mult ca niciodată, voia să facă ceva.
— A adormit, spuse Anne, din capătul scărilor, apoi tăcu.
O urmări pe Anne cum se aşează cu grijă într-un fotoliu şi era gata să o bombardeze cu întrebări, când observă că îi tremurau îngrozitor mâinile. Vrând să se controleze, îşi puse cotul pe braţul fotoliului şi-şi sprijini capul de el.
— Vreau să sparg sau să rup ceva, spuse ea, tremurând toată de furie. Îmi vine să rup mâna sau piciorul cuiva.
Buck, care era întotdeauna lângă ea, întotdeauna în apropierea ei îşi trase scaunul mai aproape de ea.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă el încet, dându-i timp să se mai potolească. Unde este copilul ei?
— A fost… Lui Anne îi tremura bărbia şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Încercă însă să se abţină, înghiţi şi spuse: A fost nevoită să-l lase în Stony Hollow.
— De ce? Asta era tot ceea ce voia să ştie Bryce. De ce? De ce? De ce? De ce avea nevoie de bani?

De ce a trebuit să-şi părăsească copilul? De ce nu ne-a spus?
Anne îl privi şi clătină din cap.
— Nu a avut de ales. Oftă din inimă şi-şi puse mâinile pe burtă pentru a-l linişti parcă şi pe micuțul de acolo. Nici nu vreau să mă gândesc ce aş fi făcut dacă aş fi fost şi eu nevoită să fac o alegere, aşa cum a făcut ea… însă a fost singura ei şansă. Era tot ce putea să facă.
— De ce? Cum a putut să-şi lase acolo copilul?
— Nu o judeca cu asprime, Bryce…
— Nu o judec. Vreau doar să înţeleg, spuse el, trecându-şi nervos mâna prin păr.
— Copilul a venit… pe neaşteptate, din câte am înţeles eu, spuse Anne repede. Soţul ei nu l-a dorit, căci avea deja copii mari, însă… nu a mai fost nimic de făcut. Atunci când el a murit nu i-a lăsat nimic lui Ellis. A introdus, copilul în testament. I-a lăsat o parcelă de pământ, egală ca mărime cu cele pe care le-a lăsat celorlalţi doi fii ai lui, spuse ea, luându-l de mână pe Buck. Te iubește foarte mult, Bryce. Tu eşti singura persoană, din această lume, care s-a purtat frumos cu ea. Ştiai asta?
El clătină din cap apoi aprobă. Nu mai era sigur ce anume ştia şi ce nu ştia.
— Când soţul ei a murit, Ellis s-a simţit… liberă. Fiii soţului ei o priveau însă cu dispreţ, iar soţiile lor o considerau o ameninţare, fără niciun motiv, după câte mi-a spus Ellis. Anne ezită. Ellis s-a mutat. Ea şi copilul s-au întors la acea bătrână,

cea care a învăţat-o multe leacuri de vindecat.
— Yeager.
— Da, la ea. Însă bătrâna nu a vrut-o înapoi, l-a spus asta foarte clar. L-a primit totuşi, temporar, până când Ellis îşi va găsi un loc unde să se stabilească. Şi-a căutat de lucru, însă ori nu angajau persoane în general, ori nu o angajau pe ea… Partea asta este mai încurcată, l-a venit atunci ideea să vândă partea copilului ei şi să folosească banii pentru a se muta la oraş. Fraţii, spuse Anne pe un ton dispreţuitor, de parcă ar fi vorbit despre nişte şerpi veninoşi, nu au fost de acord. Au ameninţat-o că îi iau copilul.
Şi Bryce şi Buck ar fi putut să spună că un asemenea act ar fi fost ilegal. Şi, chiar dacă o duceau în faţa judecătorului, tot ar fi trebuit să demonstreze că Ellis nu este o mamă bună pentru fiul ei, ceea ce era foarte greu, însă niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Justiţia care se făcea în acele locuri din munţii Apalaşi nu se compara cu aceea care se făcea în lumea civilizată. Acolo nu erau respectate legile statului şi se folosea încă legea junglei. Schimbările pătrundeau cu greu în acea comunitate de oameni care-şi păstra cu sfinţenie principiile, prejudecăţile şi tradiţiile de peste două sute de ani. Ellis, copil din flori şi fără casă, nu ar.fi avut nicio şansă în faţa fraţilor! Johnson.
— Nu mai lucrase niciodată pe salariu… ci numai pe lucruri materiale: îmbrăcăminte sau mâncare. Ştia că trebuie să plece din Stony Hollow, să-şi facă o nouă viaţă, pentru ea şi pentru copil, însă…

Anne începu să plângă în hohote. Mi-a spus că, chiar dacă ea nu ar fi mâncat nimic, copilul tot ar fi murit înaintea ei de foame. Nu ştia dacă va găsi de lucru în afara orăşelului Stony Hollow sau dacă va găsi unde să stea. Anne îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul. Însă ea îi cunoştea pe oamenii din Stony Hollow. Ştia că, dacă va lăsa copilul acolo, el va trăi exact viaţa ei. Îl vor pune la muncă până la epuizare, vor râde de el, îl vor jigni „dar nu-l vor lăsa să moară.

Tensiunea creştea în atmosferă şi aerul din cameră se încălzea din ce în ce mai mult. Încercau să-şi imagineze durerea şi curajul care i-au trebuit lui Ellis să-şi părăsească temporar copilul şi să se avânte singură într-o lume despre care nu ştia nimic. N-au putut.

— Ce-i cu banii? întrebă în cele din urmă Bryce. Mi-a spus că are o datorie de plătit.

Anne dădu afirmativ din cap.

— Bătrâna, femeia aia numită Yeager. Ellis are încredere în ea. Este tăcută, nu vorbeşte mult, iar Ellis se temea că micuţul ei va uita să vorbească, însă, în aparenţă, femeia este şi morocănoasă şi neprimitoare şi, din cauza puterilor ei de vindecare, oamenii din Stony Hollow se temeau de ea. Cred… că în felul ei bătrâna a fost bună cu Ellis. Aşa că a făcut o înţelegere cu ea.

— Ce fel de înţelegere?

— Ei bine… Anne căzu pe gânduri câteva momente apoi spuse: De fapt, dacă asta n-ar face parte dintr-o poveste tragică, cred că ar fi

amuzant. Bătrâna asta şi-a exilat soţul şi cei şapte copii şi nu se ataşează de nimeni… şi, pe scurt, Ellis ştia că este preocupată şi dorea să i se facă o înmormântare ca lumea când, ei bine, a murit în cele din urmă, a spus Anne. Nu se mai putu abține şi izbucni în râs. Îmi pare rău. Da, este amuzant, spuse ea râzând în hohote.
Bryce şi Buck nu protestară. Dimpotrivă o lăsară să râdă căci ştiau că asta este o modalitate de a-şi descărca nervii.
— Îmi pare rău. Spuse ea, ştergându-şi încă o dată ochii şi încercând din răsputeri să se abţină. Unde am rămas? Ah, da! Ei bine, Ellis a făcut înţelegerea asta cu bătrâna. L-au dat o scrisoare preotului spunându-i să o deschidă în ziua în care bătrâna va muri şi să o contacteze pe Ellis oriunde va fi ea, căci ea se angajase să o înmormânteze cum se cuvine… ce-o mai însemna şi asta. În schimb, femeia va feri copilul lui Ellis de familia Johnson, îl va hrăni, va fi bună cu el până când Ellis se va putea întoarce.
— Şi pentru ce avea nevoie de bani? întrebă Buck. Luând astfel cuvintele din gura fratelui său. Bryce se străduia să asculte cu atenţie povestea, iar mintea lui mesteca bine şi digera fiecare detaliu al ei.
— Banii erau pentru înmormântarea bătrânei, le explică Anne. Atât de mult pentru un coşciug, pentru o rochie, pentru preot. Femeia a cerut întreaga sumă în numerar, în schimbul promisiunii ei.

— 1536 de dolari şi 87 de cenţi, pronunţă Bryce absent întreaga sumă. În mintea lui nu o vedea decât pe Ellis bătând disperată cu pumnii în maşină aproape învăluită de flăcări pentru a recupera banii. Ducă-se dracului de bani!
— Ce putem face? îi întrebă Anne. Ellis trebuie să-şi recupereze copilul.
— Să-i dăm economiile noastre? Să-i împrumutăm banii? sugeră Buck.
— Eu sunt lefter, l-am împrumutat aproape toate economiile mele lui Liddy şi am cheltuit restul pe cadouri de Crăciun. Nu avea niciun ban. Era iarăşi nefolositor. Oricum nu i-ar fi acceptat, continuă el. Nu-i suntem rude şi i-a intrat în cap… ideea asta că… trebuie să facă… totul singură, fără ajutorul nimănui…
Cuvintele lui îi păruseră acum ca o sămânţă care îi încolţea în mine şi devenea din ce în ce mai solidă, împrăştiindu-şi rădăcinile peste tot. Ştia exact ce poate să facă şi ce va face să rezolve situaţia, ce putea şi ce va face să o facă pe Ellis fericită, complet fericită şi mulţumită.
Un mic zâmbet îi apăru în colţul buzelor. Anne şi Buck îl priveau curioşi.
— Am găsit! Totul va fi bine, spuse el.
— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Buck.
— În niciun caz. Pot să mă descurc şi singur. Mă duc la ea în cameră.
— Oh, nu mai poţi să aştepţi până mâine dimineaţă? protestă Anne. Are nevoie de odihnă, Bryce.

Nu o voi trezi. Vreau doar să o privesc, spuse el, zâmbind ca un idiot, încântat de ideea ce-i venise. Se opri pe la mijlocul scărilor şi-i întrebă: Cum îl chema pe copil?

— Jonah, îi spuse Anne. A luat numele din Biblie. Ea credea că orice om care poate fi înghiţit, plimbat trei zile şi dat afară din stomacul unui peşte imens, va fi curajos şi puternic. Spunea că Jonah, copilul ei, trebuia să fie curajos şi puternic pentru a putea creşte în Stony Hollow.

Bryce nu mai zâmbea când deschise uşa la dormitorul lui Ellis. Îi simţea deja respiraţia. Asta îl consola. Era un semn că respiră şi trăieşte. Lumină aprinsă de pe hol arunca umbre peste chipul ei, iar Bryce rămase ţintuit locului, privind-o. Nicio umbră nu-i ascundea însă frumuseţea.

Era doar un copil care visează frumos, un copil cu o faţă angelică. Adevărata ei frumuseţe se afla însă în interior, în sufletul ei. Acea frumuseţe nu putea fi schimbată de mânie, dezgust, suferință. Era o fată curajoasă şi puternică. O fată cu o inimă de aur. O inimă care bătea şi pentru el. Fata aceea era a lui. Închise încetişor uşa, gândindu-se că este minunat să trăieşti.

Când o deschise din nou, Ellis dispăruse. Nu. Mai era acolo.

Capitolul 12

Bryce îşi găsi maşina parcată în faţa restaurantului lui Looty.

O căutase mai întâi pe drumul acela părăsit, unde o găsise prima oare pe Ellis dormind. Se dusese şi la Steel Wheel însă acolo era închis căci era prima zi din noul an. Aşa fusese întotdeauna. Inspectă cu grijă rămăşiţele, maşinii ce arsese acolo aseară căutând parcă un semn care să-i spună că şi ea a fost acolo. De fapt, Bryce întrebă pe toată lumea pe care o întâlnea dacă a văzut-o.
Văzându-şi maşina, răsuflă uşurat. O imensă greutate i se luase parcă de pe inimă. Odată ce uşurarea se risipi îi luă locul mânia. Era mânios pe el pentru că se comportase ca un nebun când ar fi trebuit să ştie că primul lucru pe care l-ar fi făcut Ellis după dezastru era să se adune şi să se întoarcă la lucru. Era mânios şi pe Ellis pentru că era aşa de… Ellis.
Simţind deci toate acestea, Bryce deschise bucuros uşa de la intrare.
— Hei, frumoaso, o salută el ca de obicei pe Looty care imediat îşi şterse mâinile de ceapă şi grăsime, apoi îşi încrucişă braţele bucuroasă că-l vede.
— Îţi jur că asta este o modalitate excelentă de a începe anul nou, spuse ea zâmbind. Cel mai chipeş bărbat din şapte state stând lângă marea expertă în preparatul biscuiţilor. Ce cuplu, nu-i aşa? Vrei să-ţi aduc?
— Da, chiar mi-e poftă de nişte biscuiţi făcuţi de tine, spuse Bryce care se simţea deja mai bine. Totuşi, pentru a se simţi excelent, trebuia să o vadă pe Ellis. Unde este domnişoara frumoasă

care lucrează pentru tine? Vreau să vorbesc cu ea căci văd că mi-a furat maşina… Printre multe alte lucruri.
— Nu ţi-a furat-o. E parcată afară, îi spuse ea încruntată.
— Glumeam doar. Probabil că ai auzit şi tu ce s-a întâmplat aseară.
— Hmmm. Reuben Evans trebuie împuşcat sau băgat după gratii. E nebun de legat. Am auzit că l-au prins acum în zori pe undeva prin Knott County.
— Foarte bine. Nu ştiam.
— Ellis va fi încântată să audă că nu îi va mai face probleme.
Auzind asta, Bryce îngheţă de tot.
— Nu i-ai spus?
— Nu aflasem încă când am văzut-o.
— Cum, nu este aici acum?
— Ei bine… nu. Când am venit să deschid, ea mă aştepta deja. Ma rugat să-i dau o zi liberă şi să o plătesc aşa cum ar fi trebuit.
— Să o plăteşti? repetă el îngrozit.
— Bineînţeles. Auzind ce s-a întâmplat m-am gândit că o să aibă nevoie, l-am oferit mai mult. Ea mi-a spus că îi acceptă numai sub formă de împrumut. A luat însă numai atât cât i s-ar fi cuvenit în acea zi.
— Şi spui că şi-a luat zi liberă?
— Da. Mi-a spus că astăzi are ceva important de făcut. Spunea că nu mai poate întârzia. A lăsat maşina ta afară şi a mers pe jos către motel. O

aştept şi eu mai târziu.
De obicei de acolo se lua autobuzul.
— Nu se mai întoarce, Looty, spuse el sărind în picioare şi năpustindu-se spre uşă. S-a întors în Stony Hollow.
Ellis nu se mai putea controla. Îl strângea în braţe în neştire. Luni de zile păstrase în inimă imaginea lui, iar acum să-l vadă în realitate! Se schimbase. Crescuse în înălţime, se făcuse mai dolofan şi vorbea mai repede şi mai coerent.
— Vezi, mamă, ăsta este iepuraşul meu, spuse mândru Jonah neluându-şi ochii lui mari, albaştri de la mama sa. Avea deja patru ani. O privea nevenindu-i să creadă că venise într-adevăr. O mai privea pentru a se asigura parcă că nu va mai pleca din nou. Bunica mi-a spus că am fost băiat cuminte şi că dacă o las să se odihnească seara şi dacă am să am grijă de el, voi putea să-l păstrez. El mănâncă tot felul de verdeţuri. Şi bea apă. Eu îl hrănesc. Eu singur. Şi el este tăcut. Nu spune nimic dar ştiu că mă place. Face însă mizerie şi asta nu-mi place.
Ellis dădu din cap ascultându-l cu atenţie.
— Este deja un iepuraş mare, Jonah. Ellis nu uitase ce minunat era să-l privească vorbind, zâmbind, râzând. Aşteptase de mult această clipă. Îi plăcea să-i privească părul lung, blond şi ondulat.
— Bunica mă ducea duminică la biserică când se întâlnea şi cu preotul. Pe noi ne pune să-i ocupăm locul până vine ea. Nu trebuie să facem nimic şi,

mai important, nu trebuie să atingem nimic.
Ellis îl ciupi de obraz şi-l strânse tare în braţe. Jonah era prea mic ca să fie lăsat singur. Prea mic ca să nu o aibă alături pe mama lui.
— Eşti un băieţel cuminte şi frumos, Jonah. Te iubesc mult de tot, spuse, ea străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Ştii că te iubesc, nu-i aşa? Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Şi să nu uiţi asta niciodată. Niciodată, auzi?
Copilaşul nu-i răspunse.
— Jonah? întrebă Ellis, întorcând pentru o clipă privirea spre uşă căci bunica Yeager tocmai îşi scutura cizmele de zăpadă şi intra pe uşă. Jonah, spuse ea din nou, nu mă crezi?
Copilaşul o privi atent, apoi îşi întoarse capul, în acel moment, Ellis simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei, iar inima aproape că încetase să-i mai bată.
— Jonah?
— Ellis!
— Bryce? strigă Ellis. Mâinile îi căzură de pe micuţii umeri ai lui Jonah. Privea cu gura căscată umbra care tocmai păşea înăuntru.
— Ai un vizitator, o anunţă bunica Yeager.
Vizitatorul închise uşa şi păşi încrezător înainte. Se opri la câţiva paşi de mamă şi de fiu cu ochii pironiţi asupra mamei. O studie îndelung şi cu atenţie, ghicindu-i gândurile şi emoţiile. Cum nu auzea nimic îşi dădu seama că el ar trebui să înceapă o conversație.
— Da’ bună gardă de corp ţi-ai mai ales, spuse el

făcându-i semn cu capul spre bătrână. Ellis nu putu decât să dea din cap şi să-l privească în continuare. Era atât de uimită, încât nici nu mai putea deschide gura. Observase însă că acum Bryce îl privea cu atenţie pe Jonah.
— Mi-a spus că-mi dărâmă toată casa, cărămidă cu cărămidă dacă nu-l las să te vadă, spuse bunica Yeager, aşezându-se încet pe un scaun. Este un om încăpăţânat, dar inofensiv. Am ştiut asta de prima dată.
Adelaide Yeager nu era obişnuită să. Explice nimănui faptele ei. De obicei nu lega mai mult de două vorbe la un loc. Nimeni din acea cameră nu păruse să audă ce a spus. Bryce examină cu atenţie copilul din cap şi până în picioare, în timp ce Ellis stătea ţeapănă şi mândră cu mâinile pe umerii micuţului. Dorea mult ca Bryce să-l placă pe micuţ, însă la o adică era hotărâtă să-i ceară respectul.
— Tu eşti Jonah? îl întrebă el blând.
Jonah, care cu câteva momente în urmă credea că în mod sigur mama lui va pleca din nou, fără el, şi care îl privea cu atenţie pe străinul care o redusese la tăcere pe mama lui, dădu simplu din cap.
— Ţi-am adus ceva, spuse străinul.. Un cadou.
Căută ceva în buzunarul paltonului şi scoase o maşinuţă roşie de jucărie care depăşea puţin ca mărime palma lui.
Jonah iubi pe loc maşinuţa. Totuşi nu o luă imediat, cerându-i voie din priviri mamei sale.

Ellis îi zâmbi îngăduitoare. Bryce era singura persoană din lumea asta largă în care putea să aibă încredere.
— Jonah, el este domnul LaSalle. El este… Cum ar fi putut oare să-i explice unui băieţel de patru ani cine era Bryce. El este prietenul meu cel mai bun. Mulţumeşte-i te rog, pentru maşinuţă.
Jonah zâmbi – Bryce se gândi că are zâmbetul mamei sale – se apropie de Bryce, luă maşinuţa şi spuse un „mulţumesc” tare şi răspicat, apoi se aplecă şi începu numaidecât să se joace bucuros cu ea.
— Ce cauţi aici? îl întrebă ea, încercând să zâmbească. Încă nu-i venea să creadă că Bryce se afla într-adevăr în faţa ei.
— Ţi-am adus ceva, spuse el apropiindu-se. Un cadou.
— Ai venit până aici numai să-mi dai un cadou?
Din celălalt buzunar, Bryce scoase un plic alb şi i-l întinse. Ellis rupse sigiliul şi se uită să vadă ce conţinea. Mâinile începură să-i tremure.
— Ce e asta? reuşi ea să întrebe.
— Banii de care aveai nevoie… şi ceva în plus ca să te poţi descurca pentru puţin timp, spuse el privind-o cu atenţie.
Erau o mulţime de întrebări pe care voia să i le pună însă prima care-i veni în minte şi o spuse cu voce tare fu:
— De unde ai făcut rost de ei?
— Nu asta este important, spuse el. Treaba e că îi ai şi acum poţi să pleci cu Jonah din orăşelul ăsta

nenorocit. Să o iei de la început oriunde vei vrea tu, să-ţi faci o viaţă nouă pentru tine şi pentru el.
— Este important! De unde ai tu toţi banii ăştia? Nu eşti bogat.
— Ţi-am spus că nu asta este important, spuse el rănit. De unde ştii tu ce am şi ce nu am.
— Ştiu că nu aveai bani. În niciun caz suma asta.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Ellis, ţipă el, apoi, observând că l-a speriat pe Jonah spuse încet: l-ai odată şi pleacă din oraşul ăsta. Locul tău nu este aici. Niciodată nu a fost aici.
— Spune-mi de unde i-ai luat.
— Da' ce-ţi pasă de unde i-am luat? o întrebă el. Nu e treaba ta, mai spuse el, folosind cuvintele pe care Ellis obişnuia să le folosească cel mai des, cuvinte care de altfel îl scoteau din sărite.
— Îmi pasă, spuse ea blând şi tandru. Îmi pasă foarte mult.
Alta acum! De data asta Bryce era cu totul buimăcit. Asta, plus durerea pe care o simţea în inimă, îl enervară de-a binelea. Însă în loc să admită ceea ce spusese Ellis, o atacă pe faţă.
— Ei bine, nu prea ştii. Să o arăţi, ţipă eL Observă însă repede că micuţul Jonah nu aprecia deloc faptul că el ţipa la mama lui. Nu putem să mergem să vorbim undeva? între patru ochi?
Fără să spună un cuvânt, Ellis trecu pe lângă el, îşi luă paltonul din cui, deschise uşa şi păşi pe micuţa alee din faţa casei. În sfârşit erau singuri. Acolo, afară, Bryce găsi că este un loc ideal unde o putea mustra şi dojeni.

Ellis îl privea tăcută cum încerca să-şi găsească cuvintele. Chipul lui căpătase însă o expresie mai blândă.
— La naiba, Ellis… Eu… Eu… spuse el, ridicând mâinile în aer şi apoi lăsându-le deznădăjduit.
Ar fi avut atâtea să-i arunce în faţă însă, pur şi simplu, nu mai putea rosti o vorbă.
Ellis era foarte calmă. În mod ciudat furia lui nu o înspăimântase nici fizic, nici psihic.
Ellis ştia, presimţea atunci când este în pericol. Ştia şi cunoştea şi sentimentul de a te şti iubit. Iar ea era sigură că Bryce o iubea. De aceea avea deplină încredere în el.
— Încerc să înţeleg de ce nu mi-ai spus despre băieţel… poate pentru faptul că ţi-am vorbit cu atâta dispreţ despre Evans, că şi-a părăsit copiii, şi te-oi fi gândit că o să simt acelaşi lucru şi faţă de tine. Nu înţeleg însă cum de-ai renunţat şi te-ai întors aici, spuse el, ridicând din umeri. Vreau să spun că eu… De ce, Ellis? Oamenii te iubeau şi te respectau în Webster. Noi te-am fi ajutat. Şi… şi ştiu că tu nu crezi că ai nevoie de un bărbat, însă eu nu te-aş fi dezamăgit niciodată. Aş fi fost întotdeauna lângă tine. Ai fi putut face orice în viaţă. Încă ai mai putea face multe, dacă i-ai da banii bătrânei, ai păstra restul şi ai pleca dracului odată din orăşelul ăsta nenorocit, spuse el zdruncinând-o de umeri. Ia-l pe Jonah şi pleacă, Ellis. Dacă nu vrei să stai cu mine, poţi să te duci oriunde altundeva. Însă nu te înmormânta de vie aici din pricina mândriei tale. La banii ăştia şi du-

te oricât de departe poţi de locul ăsta. Asta este tot ce-ţi cer să faci.
Bryce era cu adevărat supărat şi furios pe ea şi avea şi de ce.
— Nu te-ai supărat că ţi-am furat maşina? Sau că am plecat fără să-ţi spun? îl întrebă Ellis, sperând ca măcar odată să se supere şi el pe ea atunci când trebuie.
— Nu mi-ai furat maşina. Mi-ai lăsat-o parcată în faţa restaurantului lui Looty, spuse el uimit. Şi nu m-am supărat că ai plecat fără să-mi spui… doar că… doar că am suferit mult şi m-am simţit jignit, spuse el întorcând capul într-o parte.
— Credeai că am fugit de tine şi că nu mă voi mai întoarce niciodată? Ai crezut că, dacă aseară am pierdut tot ce aveam, voi renunţa la visurile şi planurile mele de viitor? Ei bine, nu mă aşteptam la asta din partea ta, Bryce LaSalle!
Bryce se întoarse şi o privi cu atenţie. Era la fel de furioasă ca un leu în cuşcă.
— N-ai minte deloc, să ştii. Mă simt jignită şi insultată de cuvintele tale şi de faptul că m-ai crezut capabilă de aşa ceva. Sunt insultată de faptul că nu ţi-ai dat seama nici până acum cât de mult te iubesc. Te-ai înşelat, dacă ai crezut că nu am nevoie de tine. Ei bine, am nevoie de tine. Vreau să mă iubeşti, să mă aperi, să mă faci să râd şi… Ellis coborî vocea. Nu aş fi putut… să te părăsesc niciodată, Bryce. Însă îmi era dor îngrozitor de copilul meu. Trebuia să mă întorc la el. Puţinul aer care îi mai rămăsese în plămâni îi

răbufni dintr-o dată, când Bryce o strânse puternic în braţe. De fapt o luase în braţe şi o rotea sărutând-o în neştire.
— La naiba, m-ai speriat îngrozitor, spunea el sărutând-o apăsat pe gură. Data viitoare lasă-mi şi mie un bileţel, ai auzit?
— Îmi cumpărasem un bilet dus-întors. Aş fi fost acasă până diseară.
O împuşcătură puternică răsună în întreaga zonă iar ecoul ei parcă le spărsese timpanele.
— Nu mai vreau şi alţi vizitatori, spuse bunica Yeager ieşind în pragul uşii cu o puşcă.
— Jonah, ţipă Ellis luând-o la fugă.
Bryce o urmă însă la o oarecare distanţă. Îi venea să ţipe şi să ţopăie de fericire. Era un om! fericit şi norocos şi ştia asta foarte bine.
Ellis era din nou în pragul uşii, de data asta cu Jonah în braţe, şi se străduia din răsputeri să nu pară înspăimântată, însă nu reuşea deloc. Ştia că mai are doar câteva minute. Bunica Yeager simţea paşii oamenilor de la mile depărtare, aşa că-i avertizase, trăgând în aer un foc de armă. Ellis ar fi vrut să fugă şi să se ascundă în pădure, însă se gândi că era mai bine să rămână şi să-i explice situaţia lui Bryce, care nici nu-şi dăduse seama de pericol. Dimpotrivă, stătea rezemat de perete, cu ochii ţintind un punct invizibil în tavan, cu o imensă fericire întipărită pe faţă.
— Sunt ei, fraţii Johnson, îi şopti ea, de parcă se temea că o puteau auzi. Am venit încoace prin pădure, însă probabil că cineva m-a văzut şi le-a

spus. Sigur au venit după Jonah.
— Plăteşte-ţi datoria faţă de bătrână, Ellis, spuse Bryce trezindu-se la realitate. Vreau ca tu şi Jonah să vă întoarceţi la mine acasă şi să locuiţi acolo pentru totdeauna. Apoi am să te pun să-mi arăţi din nou cât de bine-ţi stă cu lănţişorul acela pe care ţi l-am dăruit.
— Bryce…! strigă ea, căci doi bărbaţi spătoşi se vedeau deja pe aleea ce ducea spre căsuţă.
— Plăteşte-i bătrânei şi hai să mergem odată, strigă Bryce ducându-se spre ei parcă să-i oprească. Ellis ezită neştiind ce să facă. Voia să-şi apere copilul, dar nu punând în pericol viaţa lui Bryce. Nu era o decizie tocmai uşoară pentru ea. Supravieţuirea ei însă nu mai era suficienta. Îşi dăduse seama de asta atunci când se născuse Jonah. Dorea să-şi facă o viaţă, să fie liberă şi dorea acelaşi lucru şi pentru fiul ei. Stony Hollow distrusese toată încrederea ei în poveşti şi în vise care ar fi putut deveni realitate. Ştia că nu este perfectă şi mai ştia că nici lumea nu este perfectă. Credea însă în puterea ei de a schimba ceva în privinţa asta. Credea cu putere în planurile ei de viitor. Credea în visele ei şi… credea şi în Bryce. Îi plăti deci repede bunicii Yeager suma exactă pe care i-o datora şi, instinctiv, o sărută pe obraz pe bătrână, fugind prin uşa din şapte.
— Iepuraşul meu, ţipă Jonah. Ellis o privi pe bătrână care-şi atingea obrazul mai simţind parcă sărutul ei.
— Ia-l, spuse ea, şi plecaţi mai repede.

Cu Jonah într-o mână şi cu iepurele în cealaltă, Ellis ieşi din casă auzindu-l pe Bryce spunând:
— De unde ştii tu dacă este o mamă bună sau nu? Iar faptul că are sau n-are grijă de copil nu e treaba voastră. Ea şi copilul fac parte din familia mea acum.
Ellis era foarte încântată de spusele lui. Însă se întreba dacă Bryce observase că fraţii Johnson aveau arme şi erau hotărâţi să ia copilul.
— Pe naiba, spuse cel mai înalt dintre fraţi. Nu a cerut permisiunea nimănui să se mărite din nou.
— Nici nu avea de ce. Ellis nu este proprietatea nimănui, spuse el. A, era să uit. Am auzit că-i faceţi probleme şi nu poate să vândă pământul copilului. Dacă încă este hotărâtă, va putea să-l vândă.
— Cu cine dracu' crezi că vorbeşti tu? întrebă celălalt frate care arăta mai fioros. Noi locuim aici de când ne ştim. Însă locul ăsta poate fi cu adevărat periculos. Oamenii vin aici singuri şi, în scurt timp, dispar şi nimeni nu mai aude de ei vreodată. Dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.
— Da, înţeleg. Însă dacă în următoarele secunde nu vă mişcaţi fundurile puturoase şi feţele astea ale voastre de tâmpiţi din faţa mea, mă văd S nevoit să vă umplu de gloanţe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, spuse mândru Bryce, care nici nu observase că el era neînarmat, spre deosebire de cei doi. Asta i-au demonstrat-o imediat. Fiecare dintre ei a îndreptat puşca spre Bryce rânjind.
— Bryce! Nu! strigă Ellis alergând spre el,

oprindu-se însă când simţi mânuţa lui Jonah ţinând-o strâns de gât.
Apoi, ca într-una din acele poveşti în care ea nu mai credea, pădurea parcă prinsese viaţă. Din tufele acoperite de zăpadă şi de după copaci, apărură ca din pământ douăzeci din cei mai destoinici cetăţeni ai oraşului Webster. Printre ei erau: Tug Hogan, Wilbur Jordan, Jim Dobs, Buck LaSalle, Looty Miller şi Pete Harper. Toţi erau înarmați şi-i priveau pe cei doi încruntaţi, dându-le de înţeles că sunt capabili de orice. Ellis nu era singura care observase că la petrecere veniseră şi persoane neinvitate. Fraţii Johnson se uitau unul la altul cu nişte feţe îngrijorate, incapabili să se mai mişte sau să mai spună ceva.
— Ellis şi cu mine vom lua copilul şi vom pleca, spuse Bryce. Râzând, simţind însă o poftă nebună să le spargă vreo câţiva dinţi. Doar dacă, bine-înţeles, nu aveţi ceva de obiectat. Bun. Sper să nu mai auzim de voi până când Ellis sau Jonah nu va vrea să vândă pământul acela… apoi nu vrem să mai auzim de voi deloc. Aţi înţeles? Se întoarse apoi, o luă pe Ellis de mână şi privi frumuseţea munţilor din jur. Maşina lui Bryce se afla jos, în vale. Bătrâna Yeager, cu puşca pe umăr, rămăsese în uşă fără să mai scoată o vorbă,
— Unde pleacă cu toţii? întrebă Ellis nevenindu-i încă să creadă ce se petrecuse numai cu câteva secunde mai devreme.
— Cred că în partea cealaltă a pădurii, unde şi-au lăsat maşinile. Ei au plecat din oraş, înaintea mea

şi au venit prin pădure, aşa cum ai făcut şi tu.
— Vrei să-mi spui că nu ştiai că sunt aici?
— Bineînţeles că ştiam că sunt aici, că doar n-am înnebunit de tot. Numai că nu ştiam unde şi când anume o să-şi facă apariţia.
— De ce n-aţi venit toţi deodată?
— Eu am avut nişte treabă în oraş.
— Banii! îşi aminti ea. De unde ai făcut rost de ei?
— Mi-am ipotecat casa.
— Casa…? Casa lui. Mândria şi bucuria lui. Rădăcinile lui. Speranţa lui de viitor. Ai făcut tu asta pentru mine?
— Pentru tine şi pentru Jonah. Fără tine oricum n-ar fi fost un adevărat cămin. Incapabilă să mai vorbească, copleşită de prea multe emoţii, Ellis aştepta ca el să-i deschidă uşa de la maşină, apoi se urcă împreună cu Jonah şi cu iepuraşul. Bryce întorsese deja maşina şi pornise, când ea îl întrebă:
— De unde ai ştiut că fraţii Johnson vor veni după Jonah?
— N-am ştiut, spuse el, făcându-i cu ochiul.
— Atunci de ce venise toată lumea? De ce n-ai venit singur?
— Simplu, spuse el, oprind maşina şi privind-o ţintă în ochi. Nu ştiam dacă te voi putea convinge singur să te întorci în Webster.

Sfârşit

Loveswept

Bryce – zîmbetul lui strengăresc conţinea sute de promisiuni...

Bryce LaSalle *avea reputaţia unui bărbat neserios care putea iubi şi părăsi o fată fără remuşcări şi fără a sta prea mult pe gînduri. Dar cînd a cunoscut-o pe frumoasa dar neprietenoasa străină ce tocmai venise în oraş, s-a îndrăgostit pe loc de ea, dorind din tot sufletul să o ajute. Ellis, o fată frumoasă cu păr blond şi ochi albaştri ca cerul, era hotărîtă să-şi ia trei slujbe pentru a se putea întoarce în oraşul natal şi a recupera ceea ce fusese nevoită să lase acolo: o părticică din inima ei.*

A încerca să te apropii de el însemna să te joci cu focul.

Felul de a fi şi comportamentul lui ***Bryce*** *o făcea să se simtă iubită şi adorată.* ***Dar odată ce a făcut-o să tresară de plăcere şi să înflorească în braţele lui, va avea curajul să rişte totul pentru ceea ce-i oferea el?***

Lei 2598+52TL = 2650